

PIONEREN

Nr. 6

1980-16. årg.
Nov.-Des.

FOR FELLESSKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

Arthur Blessitt:

En kristen er alltid et vitne

Marion Klaseie:

Fornyelses-tider over Færøyene

Aktuell, ny serie av Sven Nilsson:

Å leve i menigheten

Lektor Inger Lise Sture:

Astrologi og Jesu fødsel

Arl Edvardsen:

Rom for Jesus

Marilyn Hickey:

Engler taler

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

MEDARBEIDERE

Hans Bratterud
Arl Edvardsen
Leif Jacobsen
Rolf Jansson
Per Kapstad
Martin Meland
Tommy Moum
Sven Nilsson
Marit Rasmussen
Sigurd Sørhus
Erling Thu
Sigvard Wallenberg
Leif A. Wellerop
Ivar Øksendal
Åge Åleskjær

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

DISTRIBUSJON

Judith Bettum
Ekspedisjonens adresse:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50711

ABONNEMENT

Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adress til bladets ekspedisjon.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrivet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP: Print, Halden
REPRO, TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:
Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Bibelen og jeg

Av Rolf Erik Janøy

Dersom alle som sa de var «bibelske», virkelig ville være det, måtte meget forandres i manges liv. Like lett som tungen kan løpe når vi forteller andre om hvor klart vi står for det «fulle evangeliet», like vanskelig kan det være virkelig å praktisere dette. Det er kun våre liv som virkelig viser hvilken plass Guds ord har fått hos oss, «for Guds rike består ikke i ord men i kraft». (1. Kor. 4,20).

Tilfeldig

Det er lett å få et overflatisk og tilfeldig forhold til Guds ord. Vi velger, utfra vår åndelige bakgrunn og personlige legning, ut visse sider av Skriften som vi så mener er «å stå for hele Bibelen». At det er skriftsteder vi tar lite alvorlig, tenker vi lite på. Når noen tar fram andre sider av Skriften, kan det misoppfattes som «å slå av på læren» eller som en «ny lære»? Den frykt mange har for troende i «andre leire» og deres lære-særpreg, bunner ofte i vårt eget tilfeldige og løse forhold til Guds ord. Vi har rammet et utvalg av Skriften inn i vår tanke som en lære-teori, og der mener vi at den hele og fulle sannhet rommes. Da vil nye sider ved Guds ord gjøre oss usikre.

Lærer dem

La oss stoppe bare for en setning fra et kjent ord for alle kristne: Matt. 28, 18-20. Det som noen kaller misjonsbefalingen og andre dåpsbefalingen, men som like meget kan kalles en befaling til opplæring av disipler: «... og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere».

Hvor alvorlig tar vi i praksis en så sentral befaling fra Jesu munn? Hvordan blir nye disipler undervist i våre menigheter? Stort sett som alle vi andre, nemlig ved forkynnelse i offentlige møter. De får høre om mangt og meget i Guds ord, men får ingen systematisk undervisning om de viktige hovedsannheter i Jesu budskap. Jeg har møtt kjære venner som har gått på møter i 40 år, men som ikke engang har lært seg å be med en frelses-søkende.

Grupper

Ingen kan tenke seg at man på folkeskolen skal samle alle i gymnastikk-salen og la en eller to lærere undervise alle klassene. Det er helt klart at en disippelundervisning bare kan lykkes i mindre grupper. Vi må ta oss av hverandre ut fra det åndelige nivå den enkelte står på, og arbeide med Guds ord på det personlige plan, slik at Ordet kan omsettes i vår hverdag. Dette er et prinsipp som ikke bare er pedagogisk, men også bibelsk. Jesus lærte opp sin gruppe av disipler i Ordet, og gir oppdraget videre. Selv ikke Jesus kunne undervise «lærlinger» forsamlingsvis. Han valgte ut en gruppe på tolv. Derfor kan omsorgs-ringer med bl.a. en systematisk undervisning i Guds ord, være minst like viktig for en menighet som offentlige møter. Her kan den enkelte «opplæres i ordet» av erfarne åndelige fedre og mødre. Dette er bare ett eksempel på hovedord i Bibelen, som mange i praksis «hopper over», men allikevel mener i alle deler å være «bibelsk»!

Åpenbaring

Et sentralt punkt er at vi hjelper hverandre inn i et direkte forhold til Kristus og Ordet. At vi har sammenkomster som er preget av åpenbaringsens Ånd over skriftene. Det er ikke nok med «kurser i bibelkunnskap». Det må skje en åndelig fostring til Kristus.

Det må ikke bli jeg og Bibelen på den måten at vi plukker fram vers som understreker hvor rett vi har i alle ting og hvor galt det er med de andre. Det må bli Bibelen og jeg. Det er Ordet som korrigerer meg på en måte som jeg bare må bøye meg for, til en stadig åndelig vekst og modning. Det er ikke jeg som arbeider med kapitler og vers, men det er Ordet som arbeider med mitt hjerte og sinn. Vi kommer ikke til Bibelen med et ferdig lære-system, men vi bøyer oss som umyndige under Skriftens tale og forventer Åndens åpenbaring over vår daglige stund med Bibelen. Teologiske synspunkter må aldri bli et surrogat for åndelige realiteter, som ordet skulle virke fram i mitt liv. Da vil jeg ikke så lett misbruke skriftsteder som et kampvåpen mot andre trossøsken. Eier jeg Åndens lys over skriftene, vil jeg stadig se sider i mitt eget liv som behøver å komme mer i harmoni med Jesu lære. Slik er det når vi har et rett forhold til hverandre; Bibelen og jeg.

Orientering til leserne

Det første året

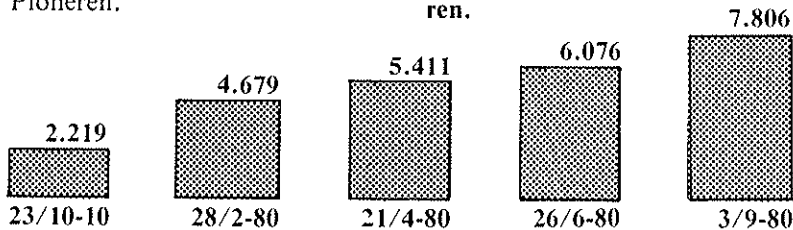
Et år er gått siden Pioneren fikk ny redaksjon. Målet var klart: Vi vil være med å tjene hele Kristi legeme, alt Guds folk i vårt land. Så langt vi får nåde og visdom vil vi bringe stoff som kan virke til fornyelse og oppbyggelse. De reaksjoner vi rikelig har fått har klart vist at behovet for et blad med Pionerens redaksjonelle linje har vært stort. Det kan dokumenteres ved den utvikling vi har hatt av betalende abonnenter. Nedenfor kan du se et diagram som viser veksten i antall abonnenter. (Løssalg og gratis-abonnenter holder vi utenom her. Vi har hele tiden hatt et opplag på 10.000 og det er svært få vi har igjen av tidligere nr.)

Disse tall er tatt fra datalisten og viser netto-vekst av abonnenter. Vi har medio oktober passert 8.000 abonnenter som var det trossmål vi hadde satt for 1980. Det ble altså nådd 2½ mnd før tiden. All takk og ære går til Herren alene. Hadde ikke han hele veien lagt alt til rette på en forunderlig måte, hadde alt arbeide vært forgjeves. Vi opplever Guds velsignelse på en konkret måte i dette arbeide, og vi vet at det er hemligheten til det vi opplever med Pioneren.

Når det gjelder framtiden kan vi bare si at Gud gir oss stadig nye og dyktige medarbeidere på alle områder. Ikke bare opplever vi en god tilgang på artikler fra mennesker som Gud reiser opp idag, også på rent praktiske områder gir Gud opp hjelpere. En av de som har vært med helt fra starten av er Leif Harry Håvåg som er mannen bak utformingen av Pioneren. Han er fagmann i lay-out og en dyktig tegner. Håvåg jobber i lokalavisen her i Horten, og flyttet til byen rett før vi satt igang med Pioneren. Du ser han i full sving med å planlegge det det nr. du leser på bilde nederst på siden her.

OBS! — VIKTIG! — OBS!

Du vil snart få giro for innbetaling av kontingent for 1981 i posten. Du vil se at vi fremdeles bare tar kr. 30,00 for et helt år med Pioneren. Kostnadene med bladet er mere enn dette, men vi håper at du som vil gi oss en ekstra hilsen og hjelp sender med en gave når du betaler giro-talongen. En gave fra mange av våre lesere vil åpne nye muligheter for oss i arbeide med Pioneren.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef. 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef. 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1. Kor. 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom. 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef. 4, 2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Ap.gj. 2, 42—44. Gal. 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp. 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef. 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjering og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal. 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Bibelen og jeg.....	2
Orientering til leserne.....	3
En kristen er alltid et vitne.....	4
Fra ulykkens flammer til Åndens ild.....	10
Kirkesamfunnene hindrer åndelig vekst og fremgang.....	15
Sigvard på farten.....	18
Rom for Jesus.....	19
«Folket er rede og villig».....	20
Å leve i menigheten.....	24
Engler taler.....	26
Den Hellige Ånds gave.....	28
Fornøyselstider over Færøyene..	32
Forvandlet familie.....	32
Hvorfor og hvordan begynne en omsorgs-ring.....	36
De åndelige gaver.....	39
Astrologie og Jesu fødsel.....	40
Fra Misjonsskolen.....	42
Husmenigheter.....	45

I sommer besøkte Arthur Blessitt fra USA Norge. Han er i vårt land særlig kjent gjennom boken «Hippiepresten fra Hollywood», en bok som nå er kommet i nytt opplag.

Andre fakta om Blessitt er bl.a.:

- Han var en av lederne i den kjente «Jesus-bevegelsen» som begynte først i 70-årene og spredde seg blant unge over hele verden.
- Han var kjent som «predikanten på «Sunset Strip» i Hollywood». Der begynte han den evangeliske natt-klubben «His Place» midt i 60-årene.
- Han var den første som begynte med Jesus-marsjer og Jesus-merker som midler til å vitne for folk på gatene.
- Julen 1969 begynte han sin vandring med det store korset som hang på veggen i «His Place». I de 10 år han har vandret med korset, har han besøkt 6 kontinent og ca. 50 ulike land. I mange av disse land har han vandret med korset fra grense til grense. Han har på den måten gått hundrevis av mil med sitt kors. Under denne vandring har han ikke vært syk en dag. (Legene frarådet han denne vandring p.g.a. sviktende helse).
- Han har deltatt i en rekke radio- og TV-program i USA, og har nå også et eget TV-program «Joy To The World», som også går på radio over store deler av verden.
- Han har vært taler på Jesus-festivaler og stevner internasjonalt, men ikke minst har han talt på store, verdslige ungdomsarrangementer, f.eks. Atlantic Rock Festival som samlet 500.000 ungdommer.
- Han er født 27. oktober 1940, er gift med sin hustru, Sherry, og de har fem barn: Gina, Joel, Joy, Joshua og Joseph. Hans adr. er: Box 69544, Hollywood CA 90069 USA.
- Han har utgitt 8 bøker. De to siste heter: «A walk with the Cross» og «Street University».
- I sommer besøkte han Norge og Sverige. Han var på Jesus-festivalen i Molde, var med «Guds Fred» i en aksjon i Oslo og hadde et fellesmøte i Horten. Vi fikk møte han til flere samtaler, og her følger et utdrag av disse.

Arthur Blessitt:

EN KRISTEN ER ALLTID ET VITNE

På hjul med korset gjennom 50 land

Kåre Olav Heggle tolker Blessitt under «Jesus festivalen» i Molde. Blessitt var årets hovedtaler under tema: «Fri til å leve».

— Kan du fortelle om din oppvekst og din første tid som kristen?

— Jeg er født i Mississippi og ble frelst 7 år gammel i et teltmøte i Louisiana. Jeg ville gå frem, men min mor holdt meg igjen i kraven, så jeg måtte oppsøke predikanten etter møtets slutt. Det var baptister som stod bak disse møtene, og jeg ble med der. Neste dag ledet jeg min søster til Kristus.

Men min far var alkoholiker, og han drog meg med rundt på barer og nattklubber under hele oppveksten. Mens far drakk, gikk jeg rundt og delte ut traktater. Dengang var det ingen som gjorde slikt, men jeg begynte med dette, fordi det var en måte å aktivisere seg på, og fordi jeg ble godt kjent på disse skjenkestedene. Da jeg var tretten år, fikk jeg be til Gud med min far. Selv om han var full, ble hans liv forvandlet fra den stunden. Da jeg var femten år, begynte jeg å preke. Jeg kom inn på et baptistseminar hvor jeg var i 4 år.

«La han preke»

— Men du ble tydeligvis ingen vanlig baptistpastor?

— Hele min lengsel har alltid vært å nå folk som ikke pleier å gå i noen kirker. Jeg kjente til deres situasjon på grunn av min spesielle oppvekst. Mens jeg studerte, arbeidet jeg aktivt i kristen «gå ut»-virksomhet. Jeg kunne gå inn i barer for å hente folk som ville jeg skulle kjøre dem hjem. De ville ofte ha en drink til før de gikk. Da sa jeg: «Enten går jeg, eller så må jeg få lov å preke». «La han preke», ble det ofte svart. Musikken ble stanset, og jeg fikk 5 minutter. Det var slik min virksomhet utenom møtelokalene begynte. Jeg begynte også å vitne i fengslene. Jeg dro en del rundt i landet på vanlige møte-serier, men ofte var det hundrevis av kristne og bare en 5-10 ufrelste. Jeg fant snart ut at på gatene, restaurantere og barene i Hollywood kunne jeg nå hundrevis av ufrelste. Derfor stoppet jeg møtevirkosomheten og gikk for fullt inn i arbeidet med å nå de for-tapte. Jeg fikk preke på Rockefestivaler og nattklubber. Dette ledet til at vi åpnet en egen «Jesus-nattklubb». Der var ingen dansing og drikking, men kun forkynnelse. Men vi ønsket ikke å starte noen menighet, det var jo ikke mangel på det, men dette var et rent evangeliseringsarbeide. De som ble vunnet, ble oppmuntret til å slutte seg til en menighet. På «His Place» fikk vi se hundrevis, ja, tusener komme til Kristus. Det vakte ikke liten

oppstikt dengang at vi vitnet på gatene, og avisene begynte å skrive om dette. Det var da man tok i bruk uttrykket «Jesus-vekkelse». Det var en kritisk tid for de unge i USA, Vietnam-krigen og mange andre problemer. Jeg begynte å reise rundt til storbyene i USA og preke i parkene. Det ble en bevegelse blant unge over hele landet. Det var da vi startet Jesus-festivaler. Etter hvert ble det mer slagord og organiserte opplegg.

De som vitnet og sang på gatene, flyttet etter hvert inn i møtelokaler og konserthus hvor det kostet 10 dollar å komme inn. Noen fikk store navn og holdt store møter, i menighetene.

Verden har behov

Jeg tror på menigheten, men vi må ik-

ke stenge eangeliet inne i våre lokaler. Vi har fortsatt helt opp til i dag med å tale på gatene, i parkene, barene og sidegatene. Det er ikke nok at vi som kristne har det fint sammen. De åndelige gaver og tjenester må ikke få oss til å glemme verden utenfor. Mye møtevirksomhet kan bli en underholdning av oss selv, vi forsyner oss med det vi liker i virksomheten og har nok med det.

Formålet med den karismatiske vekkelse, og all annen sann vekkelse, er at vi skal få utrustning av Den Hellige Ånd, slik at vi kan få kraft til et seirende liv og til å være vitner. Det er verden som har behov for evangeliet.

Hva ville folk tro om en lege som bare studerte medisin, men aldri gikk inn i arbeidet for syke mennesker? Slik fø-

Reportasje: Rolf Erik Janøy
Foto: Tommy Moum og
Rolf Erik Janøy

ler jeg ofte det er med enkelte kristne. De har glede av å studere Bibelen og høre prekener, men de ønsker ikke å dele sin kunnskap med en syk verden. Da de første kristne ble fylt av «Ånd og ild», så gikk de ut på gaten og proklamerte Kristus.

Jesus-vekkelsen

Var det denne gate-evangeliseringen som utløste «Jesus-vekkelsen»?

— «Jesus-vekkelse» har det vært helt siden Jesus kom hit til jorden, så det er ikke noe nytt. Det var ingen som planla eller startet noen «Jesus-vekkelse», men det er riktig at det begynte med at en del av oss søkte å nå de unge i San Fransisco og Los Angeles/Hollywood-distriktet. Min kone og jeg gikk ut på gaten, vi hadde to barn da, den minste måtte vi bære på armen. Før den tiden var det ingen som drev gate-evangelisering på den måten. Dette var i 66-67, jeg møtte bare en annen som gikk ut på den måten, og vi slo oss sammen og begynte et fast evangeliserings-arbeide på gaten. Vi vitnet om Jesus, og det bare vokste og vokste.

Korset vekker spørsmål

— Du nevnte at mye av «Jesus-vekkelsen» har endt opp i menighets-lokaler, men du arbeider fremdeles på gaten?

— Det at jeg nå reiser rundt og bærer dette korset, føler jeg som en naturlig fortsettelse av det vi opplevde i Hollywood. Det er den samme byrde og det samme kall. Jeg har hele tiden søkt å følge Den Hellige Ånds ledelse, og når Gud talte klart til meg om at jeg skulle bære dette korset og reise rundt i verden med det, så var det bare å handle. Ved hjelp av korset som et «kommunikasjonsmiddel», har jeg fått vitne for folk i alle kulturer. Dette året har jeg reist i Midt-Østen blant muslimene.

Over alt ser jeg at folk drages til korset. «Hvorfor bærer du dette korset?» er spørsmålet jeg får over alt, og da er veien klar for et sentralt, evangelisk vitnesbyrd! Jeg har vært i buddistland, i primitive jungel-landsbyer og vestens storbyer. Overalt er folk ivrige etter å samtale og høre om Jesus. Jeg preker i møter, men min hovedoppgave er ute blant folket som evangelist. Jeg har nå gått over 28.000 km med korset, ofte fra grense til grense i et land. Jeg gikk f.eks. fra Mexico til Colombia. Det var en autostrada og etter hvert ble jeg kjent med de trailere osv. som kjørte disse veiene. Når jeg kom i landsbyene, stod folk og ventet på meg, for ryktet om min ankomst kom alltid først. Enkelte steder hadde folk ventet i dagevis. Når landsbyene har ligget langt fra hovedveien, har folk derfra kommet for å møte meg. Det har hendt at 2-300 satt og ventet når jeg kom til et sted. Da har jeg en åpen og hungrig forsamling. Dette er mitt kall og min byrde.

Vekkelse i Hollywood

— Hvordan gikk det med «His Place»?

— Stedet ble etter hvert så kjent over hele USA at det ble en turist-attraksjon for kristne. Folk kom med kamera, og det ble umulig å fortsette. Nå låner vi heller vanlige natt-klubber hele kvelder, helt gratis. Vi stenger baren og selger mineralvann, og gir eieren inntekt for det. Jeg vender stadig tilbake til Hollywood hvor jeg bor, og når det blir kjent at «Arthur er i byen» så kommer folk og hører. I Hollywood er man vant til at innbyggerne er ute og reiser på «turne». Det har blitt opprettet mange bibel- og bønne-grupper, og det pågår faktisk en sterk vekkelse i Hollywood, noe som har vart i lengre tid. Mange pop-sangere og filmfolk er blitt virkelig frelst.

— Var det på den måten Bob Dyland ble en kristen?

— Ja, han er med i en bønnegruppe i Hollywood. Jeg samtalte og vitnet med ham før han ble frelst. Mange av mine venner kjenner ham godt, men jeg har ikke gått til den bønnegruppen han tilhører, det er nok av dem som nå vil hjelpe ham. Jeg har god kontakt med verdenskjente filmskuespillere og sangere, men jeg snakker aldri om dem offentlig. Så fort du nevner at du kjenner den og den, så mister du din vitnetjeneste overfor dem. Vi må også vokte oss for å skape eksklusive kristne. Men jeg vil påstå at det er tusener som har kommet i Hollywood, fra alle yrkesgrupper. I nesten hver eneste gate er det bønne-samlinger!

Overgitt for å tjene

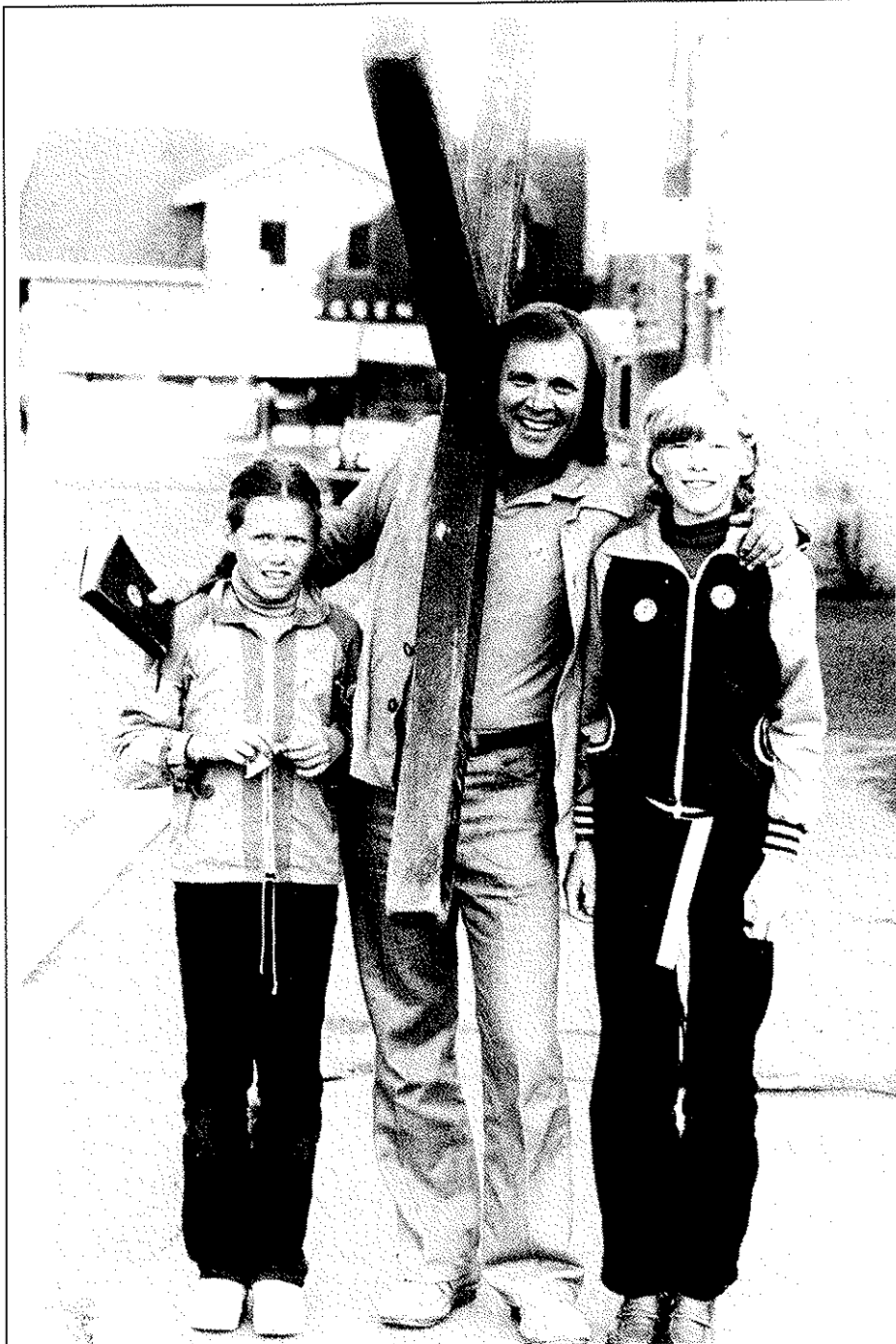
— Hva ligger deg på hjerte til Guds folk!

— At det er så få som er villig til å gi sin tid til å tjene andre mennesker. I evangeliene ser vi hvordan folk kom til Jesus med sine spørsmål, og han svarte på disse. Jesus var ikke opptatt med «religiøse aktiviteter» som ritualer og seremonier, han levde ute blant folket. Det er slik Guds folk må være også i dag. Vi må ikke bare rekke hendene oppad for å motta, men også utad for å gi. Selv om jeg kjenner lite til forholdene her i landet, er dette mitt budskap til de norske kristne. Den største glede i livet er å være i Guds vilje. Derfor bør enhver kristen være **totalt overgitt** til Jesus Kristus. Fylt av Den Hellige Ånds kraft skal vi gå ut i verden og forandre den!

Dette er vår store **utfordring**. Midt i

Blessitt vitner på torvet i Horten. To av guttene hans var med til Skandinavia, helt til høyre står Joel og nr. 3 fra høyre er Joshua. På bildet ser vi også hjulet som er festet nederst på korset slik at det lettere kan bæres langs veien.

endetidens fortvilelse, kaos og mørke er vi ikke mismodige. Jesus er fortsatt Herre. Hans kraft er til vår rådighet. Folk er åpne og hungrige overalt. Om vi er villige til å gå ut, er jeg overbevist om at vi vil være med på den største innhøstning verden har sett. Folk innser i dag at de ikke kan stole på sine penger, sine ferier, sine eiendommer. Derfor kan jeg frimodig proklamere at de kan stole på Gud og på at Jesu gjenkomst står for døren.

Siste tider

— *Hvorfor tror du vi lever i den siste tid?*

— Da jeg i fjor var i Peru, gav Gud meg en visjon av den herlighet vi skal oppleve når Jesus kommer igjen. De som var sammen med meg, trodde jeg holdt på å dø, for jeg kunne ikke snakke. Gud ba meg proklamere at dette snart skulle skje. Selv verden forstår i dag at noe er i ferd med å skje. Det er nok å se på opprustningen, spredningen av atomvåpen og den økonomiske krise at det går mot slutten, men verden kjenner ikke svaret på dette. Jeg er både spent og begeistret når jeg ser Andens gjerning utover hele jorden i dag! Mulighetene er store.

◁ *«Ta et bilde av disse to medhjelperne mine», sa Arthur. Ann-Christin og Else Gunn var med å delte ut «Smil — Gud elsker deg» og «Turn on to Jesus» merker til alle som ville ha. Disse runde merkelappene som de her alle tre har på seg har Blessitt delt ut over hele verden. Hans adresse er også på disse, og dette gjør at han får mange brev fra ulike kanter av verden.*

Blessitt fikk overtalt oss til å prøve å bære korset hans. Det 40 kg tunge korset er ikke lett å gå med. At Blessitt har kunnet vandret tusener av mil med dette er litt av et mirakel.

Evangelist

— *Hva tror du er en evangelists oppgave?*

— Han har to ulike oppgaver: vekkel- se og evangelisering. Vekkel- se skjer blant folk som kjenner Herren, men som ikke er på plass åndelig. De kommer i rett forhold til hverandre, bekjenner sine synder og mottar Åndens kraft. Vekkel- se bør skape et nytestamentlig menig-

hetsliv, som igjen setter oss i stand til å nå verden. Derfor tror jeg nok evangeli- ster også har en oppgave i menigheten, mens andre evangelister heller søker å vinne sjeler for Kristus. Sammen utgjør de ulike tjenester en enhet i legemet. Jeg preker i menigheter, men mitt virkelige kall er ute på gaten blant folket. Det er jo der vi har mulighet for å evangelisere. I min nyeste bok («Gatens universitet») har jeg beskrevet hvordan hver kristen er et vitne overalt hvor han er. Jeg vil gjerne inspirere Guds folk til å vitne om Je- sus i hverdagen. I dag f.eks. kan vi to gå ut hvor som helst i denne byen og sette oss ved siden av noen. De sier kanskje: «Deilig vær i dag». Om vårt sinn er fylt av Guds nærvær, kan vi kanskje svare: «Ja, priset være Herren, dette er dagen som Gud har gjort. La oss fryde og glede oss over den». Om det er en kald, snefylt vinterdag, kan vi si det samme. **Det vik- tige er at ALLE kristne vitner der de er.** Det første jeg gjør når jeg besøker en menighet, er å aktivisere dem i vitnetje- nesten. Vi må bli fylt av Ånden, men dette må ikke isolere oss fra verden. Vi kan nå bare en liten promille via våre møter. Vi må ut der folket er. Jeg har oppdagat at det f.eks. er veldig åpent å snakke om Gud på en bar. Du kan finne mange vennlige og lengtende mennesker der. Om vi bare får evangeliet ut til folk, så er de interessert.

Nedlegge våre liv

— *Men er ikke dette å bære et kors noe dramatisk?*

— Folk behøver å se at vi handler. Gud gjorde ofte noe dramatisk gjen- nom sine tjenere, også i Bibelens tid. Jeg får sjelden kritikk fra ikke-kristne, mens endel kristne kan mene at jeg burde gjøre både dette og hint anderle- des. Jeg bærer på korset fordi det var på et kors Jesus døde for våre synder. Jeg bærer korset som et mobilt alter hvor mennesker kan trekkes til Kristi fullbrakte frelsesverk.

— *Mange av oss har vært endel ute på gaten og evangelisert, men har gått trett fordi det ikke gav det ønskede re- sultat. Vi vil gå ut, men ikke i egne opplegg. Tror du dette er en unnskyld- ning vi har for å bli på lokalet?*

— Vi bør aldri gå trett av å gjøre det som er godt. Jesus hadde lange og an- strengende vandringer, og jeg har vir- kelig erfart hvor slitsomt det kan være å vandre rundt slik. Derfor må vi **over- gi** oss til Guds vilje. Jeg besøkte PLO i Libanon og var bl.a. to timer sammen med Arrafath, og disse er 100% over- gitt og rede til å gi sitt liv, uten noen fi- nansiell belønning. Vi må derimot lok- ke folk til å følge Jesus. Benkene må være gode å sitte i, det må være god ventilasjon og hyggelige prekenes, el- lers vil ingen komme. Skal vi forandre verden, behøver Jesus etterfølgere som fullt og helt er villig til å nedlegge sine liv. En annen side er at vi må være rede til å endre på våre virke-metoder. Når vi ikke når folk, kan det skyldes vår fremgangsmåte. Vi må konkret finne frem til den beste måte å nå folket på. Når jeg reiser i ulike land, må jeg sta- dig forandre mine virkemetoder. I et muslim-land kan jeg ikke stille meg opp med korset og preke, men jeg går rundt, helt til noen stiller spørsmål. De vil vite noe, henter en tolk, og snart kan jeg tale til hundrevis. De stiller spørsmål, og jeg svarer i form av for- kynnelser.

Den Hellige Ånd i hverdagen

— *Hvilken rolle spiller Den Hellige Ånd i ditt dagligliv?*

— En pilot i dag flyr etter signaler, som de jevnlig sjekker med det de ser på instrumentbordet. Vi kom til Kri- stus, fikk Åndens fylde, men glemmer å «sjekke» kursen i dagliglivet. Vi til- bringer liten tid med bønne, Ordet og fellesskapet med andre kristne. Om ik- ke alt stemmer overens, blir «signale- ne» forstyrret — vi vet ikke hva Gud ønsker vi skal gjøre. Dersom du f.eks. er bitter på andre kristne, kan du ikke vente Åndens veiledning. Jeg opplever iblant å bli nedslitt, både fysisk og mentalt, og da må jeg ta noen dager i

Arthur Blessitt:

«Hippiepresten fra Hollywood»

Sunset Strip, Los Angeles. «Syndens gate» ved mid- natt: Fordrukne menn og kvinner raver inn og ut av nattklubber. Langere og prostituerte tilbyr sine varer åpenlyst. Motorsykelgjenger raser gjennom natten, og hippier og romlinger, fortapt og alene, vandrer i en rus av narkotika.

Midt i sentrum av dette helvete er Arthur Blessitt, prest på Sunset Strip. HIS PLACE, den evangeliske nattklubben han driver, er et tilfluktssted hvor hundre- vis mottar håp og gnist fra Guds Ord og ofte overgir seg til Kristus.

Historien om Arthur Blessitt er en spennende, inspi- rerende og aktuell bok om tro i aksjon i dag.

Pris poc. kr. 20,—

Ber om å få tilsendt snarest:

Antall:

..... eks. »Hippiepresten fra Hollywood» av Arthur Blessitt, uts. kr. 20,—

Navn:.....

Adresse:.....

Postnummer:.....Poststed:.....

Bestillingen sendes til LOGOS FORLAG, N-4480 KVINESDAL, NORGE. Telf. (043) 50 419.

bønn. Jeg tar en uke alene med Herren, og etterpå er alt forandret. Før kunne jeg si de rette ordene, men våre ord og planer er ingen ting uten Den Hellige Ånd. Når vi går ut, må vi gå ut døra, salvet av Ånden, og Ånden vil overbevise. Guds Ånd vil skape resultater! Om ikke det skjer noe, kan vi enten skyldes på verden: «Det er hardt på dette stedet», eller vi kan ransake oss selv. Er det mulig å leve og forkynne evangeliet i Den Hellige Ånds kraft, uten at folk blir overbevist? Personlig velger jeg å ta ansvaret selv, hvis det ikke er noen respons på min forkynnelser. Men den andre siden er at vi må være trofast, også når vi som Noa ikke ser de store resultater. Det viktigste er at vi har evnen til å lytte til Andens «signaler» og justere vårt liv etter det.

— *Tror du det er mulig for alle kristne å vitne på gaten? Det er vel mange som ikke har slik frimodighet og evne?*

Vitne-revolusjon

— Enhver kristen kan vitne for andre mennesker i dagliglivet. Spørsmålet er bare om vi vil det. Jeg mener ikke at alle skal ha dette som en hovedtjeneste, men jeg tenker på dette som noe helt naturlig. Du går ikke plutselig ut et par timer for å si noe om Jesus for så å være taus resten av uka. Vi må undervise hverandre om at vi er vitner hele tiden. Enten vi er i forretninger, på en kafé, eller på arbeidsplassen. De fleste har en omgangskrets på 50-100 mennesker som de møter i løpet av et visst antall dager. Så hvis vi kan undervise 100 personer om å være vitner i hverdagen, så når vi 10.000! Derfor er det jeg har tro på en revolusjon hvis Guds folk kunne dele Kristus med dem de møter.

— *Hvilke råd vil du gi til kristne som ikke har vitnet noe særlig i sitt daglige liv, og hvordan skal de begynne?*

— Om noen spør meg personlig, tar jeg med meg en tur på byen, så de kan se dette i praksis. Men først og fremst må vi begynne der vi er. Om vi bare er innstilt på å vitne, får vi en rekke fine anledninger. Når du møter noen på bussen eller kjøper noe i butikken, er det alltid anledning. Når du skal betale, kan du f.eks. si: «Jeg vil gjerne gi deg en god traktat. Jeg vil gjerne du skal få vite mer om hva Jesus har å gi til oss mennesker». Mange vil da stille spørsmål, og da har du en vitnesamtale i gang. Dersom du kommer litt inn på folk, kan du spørre: «Dersom du skulle dø akkurat nå, er du sikker på å gå til himmelen? «Jeg har oppdaget at dette spørsmålet kutter av alle argumenter og fører oss rett på sak. Sier de nei, kan du fortelle om hvordan de kan lære Jesus å kjenne. Forsøk å

finne en person i dag som du kan stille dette spørsmålet, noen du ikke tror kjenner Jesus.

— *Er det ikke vanskelig å stille et så personlig spørsmål?*

Vi har ingen vansker med å spørre om alle andre ting. Men djevelen har lurt Guds folk til å snakke om alt mulig, unntatt Kristus!

Alle vil være glad for en samtale om viktige, åndelige spørsmål, men djevelen har gjort oss så fryktsomme og hjernevasket at vi skammer oss ved evangeliet. Det er meget viktig at vi som kristne har en positiv, glad og lykkelig innstilling. Dersom du har det, vil folk drages til deg. Om du er aldri så sky, kan du komme i kontakt med noen, om du virkelig ønsker det.

Vi gjør ofte den feilen at 6 måneder etter at noen har søkt frelse, begynner vi å undervise dem om å være vitner. Men det normale er at så snart noen er blitt Guds barn, skal de være hans vitner. Tenk hva Herren sa til Paulus der han lå og søkte frelse: «Stå opp på dine føtter, jeg vil du skal være et vitne . . .» Det første vi bør lære de nyomvendte, er hvordan de skal vitne. Den som er gift, skal gå hjem og vitne for sin ektefelle. Vis dem hvilke skriftsteder de skal lese sammen. Gi dem også anledning til å vitne for andre kjente om hva Jesus har gjort for dem. Det er veldig viktig at de nyomvendte får vitne. Jeg sier alltid til dem jeg ber for: «Les tre kapitler i Bibelen, og vitne for minst én og prøv å be for én person, hver dag. Dette vil en nyfrelst gjøre, helt til han finner ut at de andre kristne ikke gjør det. Han ser at de er flau og fulle av frykt. Det er de kristne som lærer de nyfrelste alle uvanene.

Frigjørende og avslørende

— *Hva betyr vitnetjenesten for mitt eget kristenliv?*

— Den vil holde deg ren! Ingen som har synd i sitt liv, kan vitne for andre. Du vil bli minnet om å gjøre opp din sak først, — så vitne. Aktive kristne er vare for synd og kan avsløre den. Den som ikke våger seg ut i konfrontasjon med vanlige mennesker, merker ikke så lett at de ikke har Guds kraft. Det å vitne setter deg i frihet, det er frukt av et naturlig kristenlig og behager Gud. Du behøver ikke be til Gud og spørre om du skal vitne, men be om hans ledelse til å vitne på rett sted, tid og måte. Det er vel ingen som spør Gud om de skal ofre til Guds sak? Spørsmålet er bare: hvor meget skal jeg ofre? Be ganske enkelt om å være et vitne for alle dem som Gud sender i din vei hver dag. Om vi er lydhøre for Guds Ånd, vil han lede oss i alt vi gjør. Om vi bare kjenner Guds kraft i herlige møter, og mister den når vi kommer ut døra, er det noe galt. Den Hellige Ånd er ik-

ke noe vi kan slå av og på med en knapp. Det er ikke vi som skal kontrollere Ånden, men Ånden skal kontrollere oss. Det som skjer i våre møter, skal formidles til folk på gata.

Alle i tjeneste

— *Om du var prest, pastor eller forstander, hva ville du ha gjort?*

— Hjelpe alle inn i tjenester, slik at de ikke bare ble sittende på benken, møte etter møte. Vi må ha noe mer å leve for enn neste møte. Folk ønsker å bli utfordret og få oppgaver. Vi må fostre disipler som er overgitt til Herren. Alt som Gud gjør iblant oss er stort, men Kristus må få størst oppmerksomhet. Det er ikke «helbredelse» som blir hovedsaken, men tilbedelse av Jesus som Herre. Jeg ville også få forskjellige venner til å lede evangeliseringsarbeidet blant ulike grupper (blant gamle, husmødre, folk i fengsel o.s.v.). I Guds rike er det en oppgave for oss alle sammen.

Muslimer

— *Hvordan har det vært å virke blant muslime? De er jo kanskje den største uevangeliserte gruppe på jorden i dag.*

— Vi mangler mange ganger forståelse for de mennesker vi arbeider iblant. Vi pakker evangeliet inn i vår kultur. Når en «hedning» blir frelst, må han hete Bill eller Cony, og så må han gå i dress og slips. Du må elske det folket du skal tjene, og bli en del av det. Jeg spiste og drakk kaffe sammen med dem. Jeg kunne forlate bagasjen min midt i byen, og ingen ville røre den fordi en av deres egne hadde bedt meg hjem. De var vennlige og gjestfrie. De tror på både Abraham, Moses og Jesus, så der har vi et godt utgangspunkt. De kjenner svært lite til Jesus, men jeg tror Gud vil utgyde av sin Ånd, også over disse områder. Jeg fortalte dem at jeg var en etterfølger av Jesus Kristus. Hvis jeg derimot sa jeg var kristen, ville de ikke lytte til det jeg sa, for de tror at de kristne er deres fiender. Jeg bar korset åpent i disse land, men hadde ingen vanskeligheter eller opposisjon. Jeg fikk til og med samtale med endel politiske og militære ledere. I Egypt fikk jeg regjeringens fredsmedalje. Jeg sier dette bare for å illustrere hvor stor åpenheten er i disse «lukkede» land.

— *Hva er ditt inntrykk etter besøket i Norge?*

— At det er stor åpenhet for evangeliet overalt. Straks jeg viser meg på gata med korset, kommer jeg i samtale med folk. Dere står innfor rike tider her i landet.

Fra ulykkens flammer til Åndens ild

Morten Klaseie vokste opp i et godt, kristent hjem. Men da han kom opp i ungdomsskole-alderen, begynte andre interesser enn søndagsskole og møtegang å dominere. Han ble etter hvert en dyktig svømmer og tok endog bronse i Norgesmesterskapet. Han ønsket å satse på en karriere innen politi-yrket, og søkte seg ut i det militære. Morten var en målbevisst ungdom som syntes å ha en lys fremtid foran seg. Så hender en fryktelig ulykke. Etter en frontkollisjon står bilens hans i flammer, det står om sekunder . . . Morten sitter hjelpeløs i den flammende dødsfellen. Så er det Gud griper inn på den ene måten etter den andre . . .

— *Hvordan var din åndelige stilling før ulykken?*

— Idrett hadde tatt mer og mer av min tid. Jeg oppnådde å bli tatt ut til treningsleire i USA tre ganger. Og da jeg var med på stafettlaget fra Eidsvoll Svømme-klubb som tok bronsemedalje i 4 x 200 m crawl, betydde det meget for meg. Da hadde jeg drevet aktiv svømming i 4 år og var 17. Jeg hadde jo troen på Gud, men jeg skammet meg over at jeg gikk på møter, og jeg ville ikke at svømmekameratene mine skulle vite det. Svømming var blitt min hovedinteresse. Det var å trene hver dag før skoletid og mange ganger også etter. Omtrent hver helg gikk med til svømmestevner, og det ble liten tid til de åndelige verdier. Jeg hadde også lenge hatt som mål å komme inn i politiet. Jeg søkte meg derfor flere ganger inn i det militære før tiden, for hurtigst mulig å kunne begynne min polititidutdannelse. Tredje gangen skrev jeg til de militære myndigheter og sa at dersom jeg ikke kom inn nå, ville jeg overveie å emigrere til USA hvor jeg hadde vært, og fått gode utdannings-tilbud. Jeg fikk svar 26. november 1975 med beskjed om at jeg kunne komme inn med en gang. Jeg ble jublende glad. Jeg syntes livet smilte til meg når det gjaldt fremtidsmuligheter, både som idrettsmann og yrkesutøver. Alt på ettermiddagen sendte jeg svar av gårde at jeg i januar 1976 skulle møte på Madla-moen for å avtjene verneplikten.

Jeg visste ikke da hva som alt samme kveld skulle ramme meg og forandre alle mine fremtidsplaner.

— *Kan du med egne ord fortelle om hva som skjedde?*

— Jeg hadde nettopp fått førerkort og kjøpt bil. Dette var også et gledese-menne. Etter ungdomsskole og handelsskole hadde jeg begynt å jobbe mens jeg ventet på å komme inn i militæret. Så derfor fikk jeg råd å kjøpe bruktbil. Ulykkeskvelden hadde jeg kjørt ca. 20 mil og hadde bare et par km igjen. Så kan jeg i grunnen ikke fortelle stort mer, for jeg husker ingen ting fra den 26. november til 15. desember 1975. Det gjør helle ikke kameraten min, som var med i bilen. Det som jeg nå videre forteller, har jeg hørt av andre. Bilen vi kolliderte med, var en stor Mercedes. Føreren der forteller at vi kom over på hans side i en slak sving på E-6. På det punkt er intet bevist, slik at politiet har ikke kunne utrede skyldsspørsmålet. Det som er et faktum, er at vi møttes på den gule midt-stripen i en front-til-front-kollisjon. Kameraten min var så heldig å bli kastet ut av bilen, slik at han ikke fikk noen brannskader. Han fikk dog sterk hjernerystelse og fire brudd på kjeven, men det er bra med han i dag. Vi hadde vært bestekamerater i mange

år og holder fortsatt god kontakt.

— *Hvordan kom bilen din i brann?*

— Jeg kjørte en «folkevogn» som har bensintanken foran. Da jeg kolliderte med den kraftige Mercedesen, ble hele fronten trykket inn, og bensintanken eksploderte bokstavelig talt fremfor meg, så jeg fikk flammene midt i ansiktet. Jeg svimte nok ikke av, men ble lammet av smertene. Mannen i den andre bilen var så sjokkskadet at han ikke kunne hjelpe. Hans hustru hadde brukket benet. Hun så meg der inne i flammene som også begynte å spre seg til deres bil. Hele min bil var omspunnet av flammer.

— *Hvordan ble du reddet ut?*

— Ja, det er det første under i forbindelse med ulykken. Bilen som kom rett etter oss, var en Falken ambulans med en trent mann bak rattet. Han så bilen eksploderte og forstod at nå gjaldt det sekunder. Han og kona var på vei hjem til Sørbygda etter en transport til Stensby sykehus ved Eidsvoll. Takket være at denne mannen kom til ulykkesstedet i samme øyeblikk som ulykken skjedde, og hans erfaring og snarrådighet, fikk han dradd meg ut av bilen. Han brente seg sikkert kraftig selv, og hans innsats ligger faktisk på grensen av hva du kan forlange av et

Bilen som Morten ble reddet ut av, fotografert etter den var tauet bort fra ulykkes-stedet.

menneske. Han brukte kanskje et slukningsapparat før han dro meg ut, men han brente armene sine.

— *Har du snakket med han etterpå?*

— Ja, han heter Kristoffersen, og det er han som har fortalt meg detaljer fra ulykken. Han sier at dersom han hadde kommet 30 sekunder senere, hadde det ikke vært noe å dra ut av bilen. Da jeg siden kjøpte blomster og gave til han, ville han ikke høre noe om takk, han mente bare å ha gjort sin plikt. Da Kristoffersen hadde fått meg ut av den brennende bilen, var min tilstand ytterst kritisk. Da er det neste under skjer, slik som jeg kan forstå det i dag. På en eller annen måte var det også kommet en lege raskt til stede. Om han var blitt oppkalt over radio, eller bare kom kjørende, vet jeg ikke, men han kunne straks konstatere at jeg måtte kjøres direkte til et sykehus ved brannskade-avdelingen. Så derfor ble jeg kjørt rett til Lørenskog sykehus.

— *Hva hadde skjedd om du var blitt ført til lokalsykehuset?*

— Da hadde jeg nok ikke overlevd. Mine skader var så store at jeg svevde på grensen mellom liv og død, og selv da jeg kom til Lørenskogs intensivavdeling, så ble det sagt: «Denne gutten har ingen sjanser».

En kamerat av meg var til stede da jeg ble innlagt, så jeg har fått vite dette av han. Jeg var så forbrent og hoven at både øyne og ører hadde lukket seg. Lungene var også brannskadet, og jeg kunne nesten ikke puste. Jeg ble lagt i respirator, og fikk veske intravenøst, men de regnet med at jeg ikke skulle overleve.

— *Stod det ikke i avisen at du var død?*

— En journalist i en lokalavis kom også til ulykkesstedet, og han fulgte med i ambulansen fordi kona til sjåføren ikke orket å følge med. Denne journalisten var en bekjent av meg. Men jeg var så skadet at han tross dette ikke ante det var meg før han fikk vite navnet. Han fortalte meg at han fikk lese en oversikt fra Trygg Trafikk over trafikkdrepte, og der stod jeg oppført med fullt navn. Jeg vet ikke hvordan det kunne ha skjedd, men det forteller hvor kritisk man bedømte min situasjon.

— *Hvordan reagerte dine foreldre?*

— De fikk komme inn til meg 5 minutter på morgensiden, men fikk ingen kontakt fordi jeg verken så eller hørte. De fikk bare beskjed om at de ikke kunne si noe. I hele 9 dager fikk de bare høre at stillingen var uforandret. Jeg selv husker ingen ting fra de første ukene på sykehuset. Jeg var nok delvis

våken, men fikk så store doser morfin at jeg var lite bevisst.

— *Så skjedde enda et under?*

— Det faktum at jeg lever i beste velgående i dag vitner om det, ja. Jeg fikk siden høre at foruten at det ble kjempet om mitt liv på sykehuset, så var det mange som ba for meg. Jeg har en bror og tre søstre, og jeg hadde deltatt litt i ungdomsmiljøet i menigheten, men til og med mennesker som ikke jeg regnet som kristne, hadde vært med og bedt for meg. Men du forstå det skjedde flere under. Da de endelig forstod at jeg ville overleve, fikk vi beskjed om at jeg måtte ligge 6 mnd. eller mere på sykehuset i første omgang. Jeg lå på et sterilt rom med strenge tiltak siden faren for infeksjon var stor. De som besøkte meg, måtte ha frakk og bunnbind. Men nå skal du høre: Etter 6 og ½ uke var jeg ute av sykehuset!

— *På permisjon?*

— Nei, jeg ble utskrevet for godt! Legene lurte på hva jeg var laget av. Det var en kirurg som heter Almås-bakk som hjalp meg. Han arbeider i dag på Regionsykehuset i Trondheim og driver et gårdsbruk ved siden av. Og dr. Ugland som var spesialist i plastisk kirurgi, var også med og hjalp med hudtransplantasjoner. Ofte må de ta flere operasjoner før huden fester seg (man tar hud fra friske deler av kroppen og legger over de steder som er brannskadet), man hos meg festet huden seg raskt. Jeg fikk til og med full førlighet i fingrene mine igjen. Det var de som var mest forbrent. Det høyre øret hadde de også regnet med at jeg ville miste, men det festet seg og ble helt bra igjen.

— *Hva fikk denne ulykken bety for din framtid?*

— Det første jeg spurte legene om da jeg begynte å bli klar, var: «Når kan jeg komme ut i militæret?» Men han gav meg små håp i den retning. Jeg forsøkte også å finne tilbake til svømme-miljøet, men det føltes som jeg drog på strisekker gjennom vannet da jeg begynte å svømme igjen. Jeg ble derfor både skuffet og deprimert den første tiden. Men så skjedde det største og viktigste underet: Jeg fikk et nytt møte med Gud. Påsken 1976 drog jeg på en leir som Betania, Bjerke, hadde. En lørdag varte møtet fra kl. 19.30 til kl. 2 om natten. Vi ba og lovpriste Gud, og Herren døpte meg i Den Hellige Ånd. Dette førte til en stor forandring i mitt kristenliv. Jeg fikk et ord fra Matt. 6,24: «Ingen kan tjene to herrer. Han vil hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon». Jeg fikk se

hvordan jeg hadde slått med en fot i Guds rike og en i verden. Det ble også klart for meg at jeg hadde fornektet Jesus for mine kamerater. I Matt. 10,33 står: «den som fornekter meg for menneskene han skal også jeg fornekte for min far i himmelen.» Jeg hadde levet et halvhjertet kristenliv. Jeg hadde i grunnen hatt det trist, fordi jeg ikke trives på møtene og heller ikke riktig blant mine ikke-kristne venner. Jeg kjenner en byrde for unge som, lik meg, ikke tør bekjenne Jesu navn. De vil få det så meget bedre om de vil bekjenne Jesus. Etter at Gud hadde møtt meg, ble dette naturlig for meg. Jeg vitnet om hva jeg hadde opplevd gjennom denne ulykken, hvordan Gud hadde vært med hele tiden og gjort under. Folk så jo straks på meg at jeg hadde vært gjennom en alvorlig ulykke. Jeg ser bedre ut i dag, men jeg merker jo at folk reagerer. For meg ble dette et kontaktmiddel og gir anledning til vitnesbyrd. I dag er jeg overbevist om at jeg var på vei ut i frafall og et liv borte fra Gud, men at han stoppet meg før det gikk så galt, og vendte alt til velsignelse for meg. Siden dette skjedde, har Herren bare velsignet mitt liv, og det finnes ikke bitterhet i mitt hjerte over det som jeg fikk gå igjenom.

Også svømme-kameratene mine forstod at jeg hadde opplevd store ting, og jeg har fått lange samtaler med flere av disse om hva Gud har gjort for meg.

— *Hvordan ble det med dine planer om politi-yrket?*

— Mens jeg gikk sykemeldt, begynte jeg å lese til økonomisk gymnas. Trygdekassen gav meg et enestående tilbud om å studere med deres økonomiske hjelp. Jeg tok naturfag-linjen på gymnasen. Jeg begynte i 1977 og ble ferdig nå i vår. I dag føler jeg at min yrkesframtid må bli noe innen helse- og sosialsektoren.

I høst reiste Morten Klaseie til Oral Roberts universitet for innledende studier der, men er nå kommet tilbake til Norge for å fortsette sin utdannelse.

— *Har du vært inne på sykehus mange ganger for plastiske operasjoner?*

— Jeg har hatt tolv plastiske operasjoner på Røde kors-klinikken i Oslo, hos dr. Ugland, som er kjent som en av de bedre kirurger i Europa på dette området. Jeg har hatt mange fine opplevelser på dette sykehuset, hvor jeg har fått god tid til å lese Bibelen og annen oppbyggelig litteratur. Dette har gitt meg frimodighet til å be Herren om å bli ledet til andre pasienter som jeg kan vitne for. Jeg traff bl.a. en eldre mann som hadde en topp-stilling i Oslo. Han hadde en lapp på døra hvor

det stod: «Besøk ønskes ikke», men han ba meg inn for en prat etter at jeg var blitt kjent med han. Jeg fortalte han hva Gud hadde gjort for meg. Han ble så åpen at jeg sprang på rommet mitt for å hente en traktat-avis og annen litteratur som han kunne lese. Slik fikk jeg kontakt med flere medpasienter. En helg jeg var der, fikk jeg perm, og jeg gikk med søskenbarnet mitt på møte i «Salem». Jeg hadde fått pålagt meg at jeg skulle bære fram mitt vitnesbyrd, men frimodigheten var liten. Jeg ba barnslig at dersom det var Guds vilje, så måtte han sørge for at det kom fram. Da jeg kom på dette ungdomsmøtet, ba Arild Svartdal meg om å

innlede, og du kan forstå hvor sterkt dette var for meg. Jeg så det var fullt hus, men jeg kunne ikke si nei når jeg hadde bedt til Gud på den måten dagen før. Jeg kunne bare be om at Gud måtte få tale og at han skulle få æren. Jeg fikk alt jeg skulle si, og siden fikk jeg høre at flere ufrelste var blitt sterkt grepet av mitt vitnesbyrd den kvelden. Jeg sier dette kun til Guds ære, skriv nå ikke så det fremhever meg, — sier Morten med et engstelig blick på oss.

— Jeg har også fortsatt i svømmemiljøet fordi jeg ser en oppgave der nå når alle vet hvor jeg står som kristen.

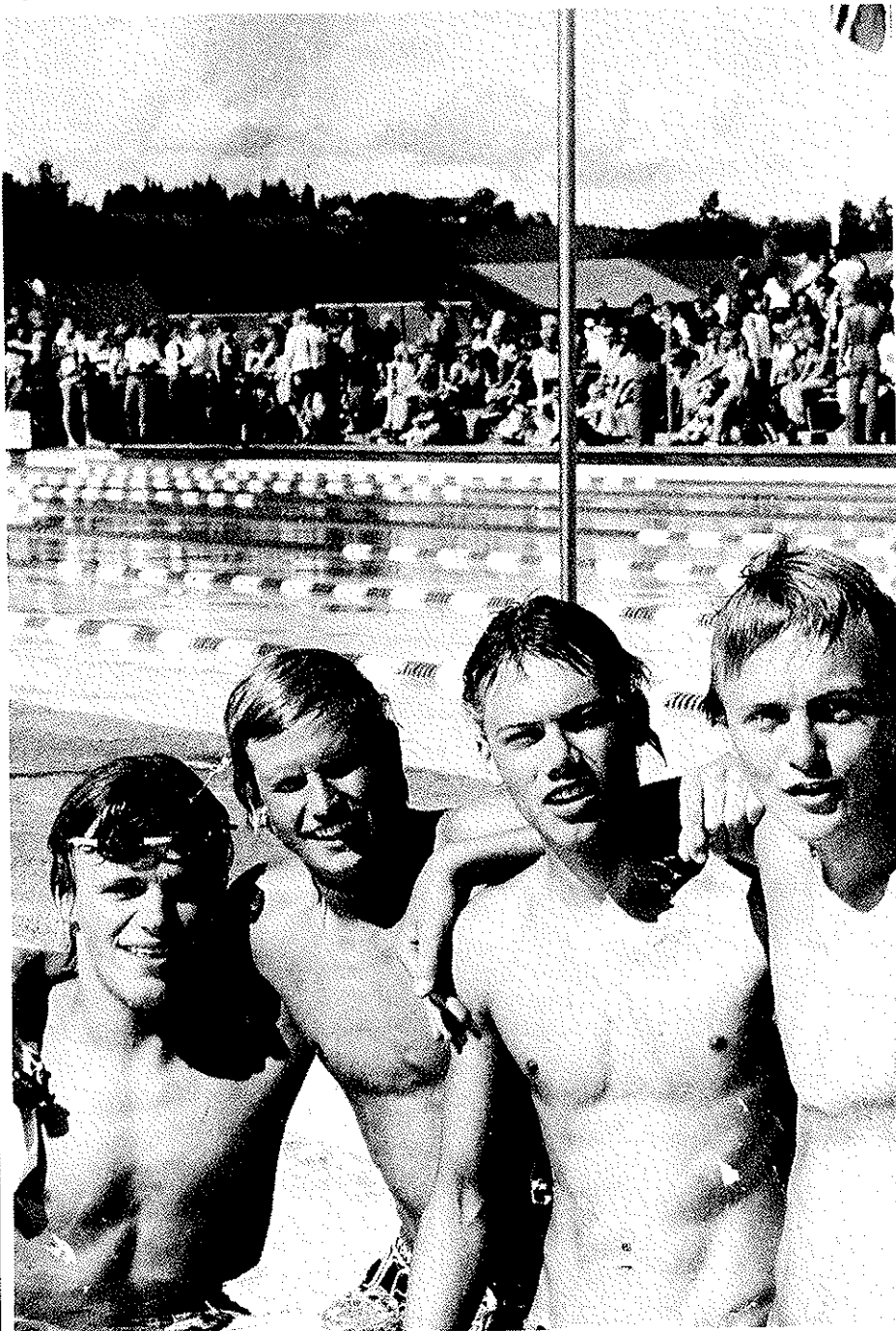
Jeg var reiseleder på en tur til USA i

fjor, og der oppsøkte jeg et møte i Ta-koma og fikk straks god kontakt med menigheten der (Assemblies of God-menighet). Det endte med at jeg var med i det ukentlige TV-programmet som menighetens pastor hadde, og som dekket et like stort område som Norge og vel så det. Der fikk jeg gi mitt vitnesbyrd for mange seere i Seattle-området, hvor det bor mange som stammer fra Norge.

Morten Klaseie er i dag en takknemlig ungdom som kan vitne om hvordan Herren reddet han ut fra ulykkens flammer og døpte han i sin Hellige Ånd og ild. Han er et vitnesbyrd om hva Gud formår, og deler gjerne dette med andre.

Morten Klaseie da han var på topp i svømme-idretten. Her ser vi han på laget som tok bronse-medalje i Norges-mesterskapet på Lillestrøm. Alle fra Eidsvoll svømme-klubb, fra venstre: Morten Klaseie, Bjørn Over Myrvang, Odd Gunnar Alterhaug og Ole Jan Halvorsen.

Europa er en misjonsmark

En fersk undersøkelse viser at i de sentrale strøk av storbyene i Vest-Europa er bare en halv prosent bekjennende kristne, opplyser pastor Patrick Sookhdeo til misjonsbladet Santalen. Sookhdeo er daglig leder og initiativtaker for INCONTACT, et misjonsarbeid blant fargede immigranter i London.

Dette betyr at Europa er like meget en misjonsmark som land i den tredje verden. Sookhdeo kjenner selv bare ett land i Afrika. Asia eller Latin-Amerika der bare en halv prosent er kristne, og det landet er Syria.

JESUS-FESTIVALEN PÅ KASSETT

ARTHUR BLESSITT:

- Å bære korset
- Fri i Den Hellige Ånd
- Ett med Kristus
- Preaching the Gospel

JØRGEN AASS:

- Disippelskap på fjell A
- Disippelskap på fjell B

REIDULF STIGE:

- Misjon 1
- Misjon 2
- Misjon 3. hvordan!

FRANZ INGEBRIGTSEN:

- Den siste fornyelse
- Kristen fornyelse

RUDOLF MOE:

- Virkelig fri

Pris pr. kassett kr. 20,00
Kvantumsrabatter.

Bestilles fra:

 Vision MEDIA
MUSIKK
Boks 387, 6401 MOLDE
Tlf. 072-54874

«Jeg hadde en onkel i Chicago...»

En presentasjon av Henry C. Johnsen

Siden Johnsen er ukjent for de fleste i vårt land, vil vi her gi en liten skisse av hans liv og bakgrunn.

Han er født og oppvokst i Halden. Faren, Jens Johnsen, var ivrig med i «Kinamisjonen» som det hette i de dager. Han var brannmester i Hal-

den. Bestefaren, Hans Johnsen, var skomaker og indremisjons-predikant i bygdene omkring Halden. Også hans far reiste meget for «Kina-misjonen» i Rokke, Berg, Asak og Rakkestad. Da Henry 16 år gammel sluttet «middelskolen», hadde han ulike jobber.

«Jeg hadde en onkel i Chicago, og helt siden jeg var en guttunge, hadde jeg lengtet etter å dra over til Amerika».

Etter en del vansker, drog han 2. juni 1923 (19 år gammel) til USA. Han fikk sin første jobb som jordbærplukker i Toronto. Her arbeidet han i seks uker. Til Chicago fikk han ikke komme fordi immigrasjons-kvoten dit var oppbrukt. Før han drog, hadde han blitt en kristen på misjonshuset, hvor Henrik Seyforth talte. Det var først etter noen uker at ordet «Den som tror på Sønnen, var evig liv» hjalp ham til frelses-visshet. De fleste unge gikk dengang i Den lutherske frikirke, så der ble hans første åndelige hjem.

Da han omsider kom til Chicago, begynte han å gå i «Salem» evangl.frikirke. Hans søster, som var kommet dit et år før, var begynt å gå der. I denne menigheten var han med i 13 år. Først arbeidet han som snekker og sang i koret.

«Da jeg hadde vært der i 9 år, innviet jeg mitt liv på en særlig måte til Herrens tjeneste. Jeg fikk for meg at jeg måtte ha en utdannelse, og en venn tok meg med til «Northern Baptist Seminary» hvor jeg traff prof. Peder Stiansen, som var nordmann og en fremstående kirkehistoriker. Han tok imot meg med åpne armer. Da jeg var gutt, var han pastor i Halden».

Han fortsatte som medlem av frikir-

ken, men da han hadde studert i fire år, fikk han støtte fra norske baptister til å holde teltmøter. Først etter han hadde reist en tid som baptistpredikant, ble han døpt som troende.

«Men jeg fortsatte i frikirken, og der var jeg ikke alene om å være døpt som

troende. Frikirken i USA er mer lik det vi kaller «Det norske misjonsforbund» her hjemme», forklarer Johnsen.

I 1935 kom den nyutdannede baptist-predikanten til Halden igjen. På brygga stod Magda Lilletveit, som han hadde brevvekslet med i 12 år. De var blitt enig om å holde sammen før han dro. I slutten av 1936 fikk han kall som pastor for den norske baptistmenighet i Boston. Han giftet seg med sin trofaste Magda og dro dit våren 1937. I de 5 år han var pastor i Boston, studerte han ved en skole som var grunnlagt av den kjente pastor Gordon. Der var et rikt miljø, med studenter fra ulike kirkesamfunn. Da den 2. verdenskrig brøt ut, ble han utkalt som feltprest, en tjeneste han hadde i 3 år, hele tiden i USA. I denne tiden bekostet arméen hans videre studier ved Harvard og Boston universiteter.

I 34 år har han så vært pastor i en liten menighet i Ludlow, Vermont, hvor han etter planen nå skal slutte. Han flytter til et hus barna har bygget for dem i Indianapolis, Indiana, for å ofre seg mer for skriving og vidre studier i Guds ord. Sønnen er professor i filosofi ved Houston universitet, og datteren er gift med dirigenten i Indianapolis symfoniorkester, som er et av de fremste i USA.

Henry C. Johnsen og hans hustru besøkte Norge sommerene 1979 og 1980. De har mye slekt i Halden. Etter hvert som vi har blitt kjent med Johnsens tjeneste og budskap, håper vi at han på sine eldre dager vil få flere muligheter til å tjene Guds rike også i sitt fedreland. Vi har håp om at han bl.a. vil skrive noen artikler for Pionerens lesere.

Herren forny

- Henry C. Johnsen er født i Halden 1903, men har virket i 50 år i USA som baptistpastor. Han fikk sin teologiske utdannelse ved «The Northern Baptist Theological Seminary», Chicago og «Gordon Divinity School», Boston. Han har også studert ved Harvard og Boston universiteter.
- I 1961 utgav han boken «People of the Way» på et lite amerikansk forlag, og i 1976 kom boken på norsk med en nyskrevet avslutning. Boken, som fikk tittelen «Økumenisme — den falske og den bibelske», ble utgitt på eget forlag.
- Det har vært skrevet mange bøker for og imot kristen enhet, men Johnsen har skrevet et dokument som er både originalt, rystende og vekkende. Uten hensyn til dagens kirkestrukturer bringer han et unikt og radikalt budskap om enhet og om Kristus som grunnvullen for menigheten.
- Både språkbruk og enkeltutsagn i hans bok kan diskuteres. Det er ikke vanskelig å finne svake punkter i dens form, men når det gjelder innholdet, er det knapt noen bok som så klart avslører det uføre de mange ulike kirkesamfunn har ført kristenfolket ut i, og falskheten i organisert økumenisme.
- Johnsen ønsker ikke med sin bok å legge grunnen for enda et nytt kirkesamfunn, i stedet peker han på Bibelsens grunnlag for kristen enhet.

Pastor Henry C. Johnsen:

Kirkesamfunnene hindrer åndelig vekst og fremgang

— Når og hvordan var det Herren begynte å fornye din tjeneste?

Det var omkring 1950. Da var jeg en noskå vanlig baptist-predikant, og jeg begynte liksom å føle at jeg hadde fått taket på teologien. Jeg trodde at vi hadde den hele og fulle bibelske tro. Men så begynte jeg en preken-serie i menigheten ut fra Ap.gj. Jeg begynte i første kapittel og gikk grundig igjennom hele boka. Det tok minst ett år. Det var da Herren begynte å vise meg ting ut fra sitt ord. Jeg så at de første kristne ble kalt «veiens folk». Det kommer ikke så klart frem i den norske oversettelsen, men i grunnteksten er det nevnt 5 ganger f.eks. Ap.gj. 9,2 og 24,14). Jeg fikk se klart at det var bare ett legeme. Jeg fikk se at Gud hadde sine barn overalt, og at vi ikke har noen mulighet til å finne sammen fordi vi alle er fanget inn av ulike kirkesamfunn.

— Var det da du skrev boken «People of the Way»?

— Nei, jeg forkynte først dette budskap for menigheten, og de forstod at dette var noe vi måtte dele med andre. Vi leide sendetid i radio, så i fem år preket jeg dette på ulike lokalstasjoner. Først i 1961 utgav jeg boken. Men Amerika er et stort land med mange ulike retninger, og det er vanskelig å bli hørt. Det var da jeg fikk tanker om å oversette den til norsk. Jeg har det håp at den norske kristenhet vil forstå at vi som Guds barn er ett, selv om vi er skilt i ulike organisasjoner.

— Men tror du ikke at vi alle vil si at vi bygger på Kristus?

— Når det gjelder samfunnet mellom de troende, bygger vi ikke på Kris-

Henry C. Johnsen sammen med sin hustru Magda under et besøk i Norge i sommer.

tus. Vi bygger på definisjoner av han, ulike trosbekjennelser, eller endog Bibelen, slik vi baptister ønsker å gjøre. Men disse ting **erstattet** Kristus som grunnvoll for våre menigheter. Vi bygger på ulike grunnvoller **utenom** Kristus. Dersom den enkelte kristne bekjente Kristus som frelser og lot det være grunnlaget for vår enhet, ville vinranken med alle dets grener bli åpenbart som en enhet. Dette kan aldri organiseres fram, det avhenger av den enkelte troende.

— Du har ikke tro på nye menigheter?

— Dersom vi begynner noe nytt, blir det bare enda en bevegelse. Når Faderen åpenbarer for den enkelte at Jesus er frelseren, så **er enheten her**. Gud åpenbarer Kristus som frelser, og vi bekjenner han som dette. Dette er grunnvollen for enheten mellom de troende.

— Men kan vi ikke gjøre noe for å fremme dette?

— Jeg synes dere har begynt på rett måte f.eks her i Horten, ved at dere søker å samarbeide med menigheter på lokalplanet. Det var en opplevelse for meg å være med på fellessamværene vi har hatt her i byen. Vi bør bli stående hvor vi for tiden hører til, men forkyne Skriftens tale om enhet og nå hverandre over skillene. Vi bør også bekjenne at ved å skille oss fra hverandre, lever vi i ulydighet mot Guds ord. Vi må forvente at den time kommer at kristenfolket over hele Norge har nådd hverandre og kan legge ned murer og stengsler, slik at vi kan bekjenne i

Tekst/foto:

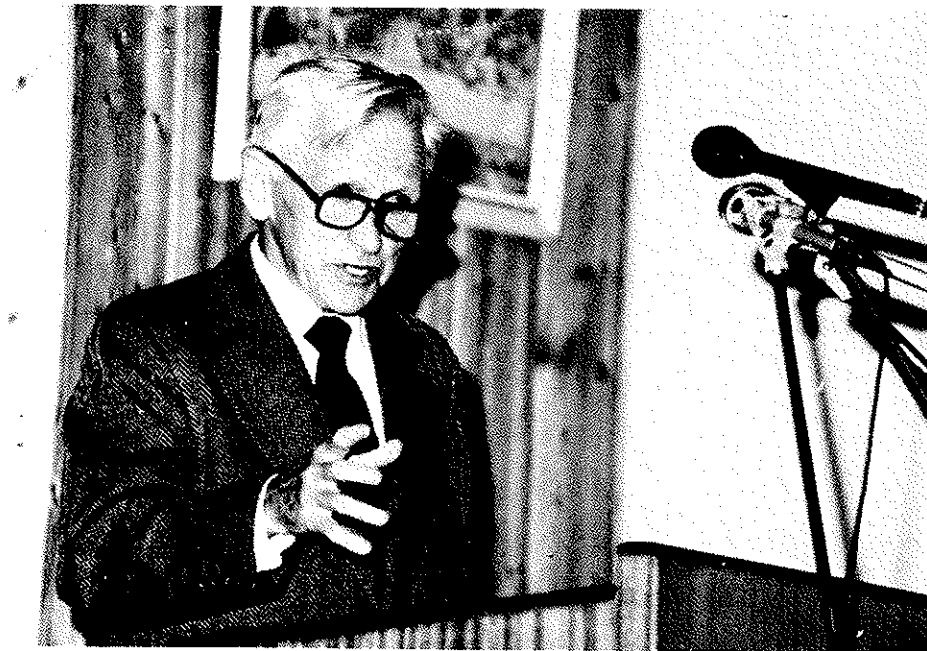
Rolf Erik Janøy

«Dersom alle kristne bekjente Kristus som sin eneste frelser og lot dette være grunnlaget for vår enhet, ville vinranken med alle sine grener snart åpenbares som en enhet».

Vi lever i en ubibelsk situasjon ved alle våre kirkesamfunn, men det er svært få som syntes å se selv det . . .

Hver den som bekjenner Kristus som frelser og Herre er min bror eller søster!

handling at vi er ett Guds folk her i landet.

— Tror du det er realistisk å forvente?

— Det vet jeg ikke, men det er min drøm og min bønn. **Alle** som bærer kristennavnet, vil nok aldri komme dit, men jeg håper på **de virkelig troende**, at de ganske enkelt kunne erkjenne: **Hver den som bekjenner Kristus som Herre og Frelser, er min bror eller søster.** Dette er det grunnleggende. Hvis dette kan skje, er jeg ikke i tvil om at vi vil stå innfor den største Åndens seier som verden noen gang har sett. De ulike kirkesamfunns makt over Guds folk ville avta, og hver troende ville stå i en direkte kontakt med Ham som er hode for Menigheten.

— Vil ikke mange oppriktige troende være så «låst» i sitt forhold til en kirke eller organisasjon at en slik forkynnelse vil møte mye motstand?

— Motstand er hva vi trenger i den saken. Da vil lyset skilles fra mørket. «Kirkesamfunns-bevegelsen» har sterke talsmenn, mye som går under navnet kristendom, vil da avsløres og åpenbares.

— Det som alltid har reist seg som et argument mot Guds sanne barns enhet, er: Hva med læren?

— Læren er viktig. Men det avgjørende i forholdet mellom de troende er om vi er født påny. Læren kan aldri skape grunn for enhet, det blir bare

menneskelig allianse og økumenisme. Læren er noe vi stadig må vokse i etter hvert. Det er kun den enkelte troendes forhold til Kristus som vi har lov å stille som betingelse for samfunn.

— Hvordan kan vi vite om noen har dette frelsesforholdet til Jesus?

— Ved den enkeltes bekjennelse av dette forholdet.

Når vi har lært noen bedre å kjenne, så skal vi også kunne dømme etter fruktene. Dersom fruktene uteblir, så er det ikke noe samfunn. Men dersom et menneske virkelig er født på ny, blir det frukt, og vi har samfunn. «Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre . . .» (1. Joh. 1,7).

— Hva slags frukt vil en sann kristen åpenbare?

Åndens frukt (Gal. 5,22). Legg merke til at dette står i **entall**. Det forteller oss at det er **en** frukt som **alle** sanne troende vil ha. Gavene, derimot, kan være mange og ulike, men frukten er den samme. Åndens frukt, som er kjærlighet, er en fødsels gave til alle Guds barn, og derfor oppdager vi — til vår store overraskelse — at vi elsker brødrene. Dette har Jesus selv gitt oss som tegn på hvem som er hans sanne disipler. (Joh. 13,35 og 1. Joh. 3,14).

De Guds barn som ønsker å leve i lyset, vil søke det samme. Dermed avsløres også de som ikke ønsker dette. Skillet mellom Guds barn og verden blir klarere. Da kan ikke menigheten lenger føre en anonym tilværelse, men vil åpenbare seg selv. Liksom en by som ligger på berget, lyser utover i mørket.

— Men det er jo et faktum at uenigheten er stor, også blant Guds sanne folk. Tenk bare på de ulike dåpssyn. Hvordan kan vi ha ulike syn på dette og likevel stå sammen?

— Dersom vi tillot hverandre å gå til Bibelen, uten å ta med oss vårt kirkesamfunns tolkninger som et fastlåst mønster, ville vi oppleve den største periode i menighetens historie. Da ville vi oppleve en stadig vekst. Ingen trosbekjennelser må få lukke Guds ord inne i bestemte rammer. Når det gjelder dåpspraksis, så er det ikke vanskelig å se hva Bibelen sier i den saken, om man bare fikk lov å bruke «Skriften alene». Men det tillater ikke kirkesamfunnene. De vil vi skal tolke Ordet slik det er gjort i bestemte bekjennelser. Vi må gå direkte til Ordet, og da vil vi stadig gjøre nye oppdagelser. Selv de mest fundamentale sannheter vokser etter hvert som vi får dypere forståelse.

Da Henry C. Johnsen besøkte Horten gikk flere menigheter sammen om hans møter. Her er han sammen med noen av byens forkynnere utenfor Misjonsmenigheten, fra v. Rolf Erik Janøy, Kjell Sundby, Henry Johnsen og Ola Skogheim.

— Hvilken utvikling drømmer du om for Guds menighet?

— At Kristus som hode får stadig mer herredømme over utviklingen. At vi blir villig til å gi avkall på det som skiller oss av organisatorisk art. At vi finner hverandre som Guds barn, så får verden kalle oss hva de vil. Den samme Ånd binder oss sammen. Himmelens atmosfære får rom mellom oss, og det vil bli en tid som vi aldri før har erfart. Ettersom forholdene i verden

mørkner, er det min bønn at Guds folk gradvis vil finne hverandre over hele landet. Vi takker Gud for alle sannheter som er ført fram, men som endte opp som kirkesamfunn. Enheten i Jesus Kristus er usigelig meget større enn enkelt-sannheter som noen organisasjon har oppdaget. Dette vil bli et vitnesbyrd for den ufrelste verden og for den jødiske nasjon. Når jøden ser hva vi har i Kristus, da vil han vekkes til sjalusi, og vil kunne forstå at han var Messias. Jødene er kanskje et hårdt folk, men når de ser åndelige virkeligheter og sant Gudsliv, så kan de vinne. Det skulle ikke forundre meg at hele nasjonen nesten på en dag ble vunnet for Kristus.

— Hvorfor er du så imot kirkesamfunnene?

Nettopp fordi de skygger for Jesus. De stenger Guds folk inne i visse retninger, slik at de ikke kan vokse i kunnskap og innsikt gjennom Åndens åpenbaring over Ordet. Alle disse forskjellige kirkesamfunnene står i veien for en sunn åndelig utvikling. Det er jo ille at dersom f.eks. metodistene har fått del i åndelige rikdommer, så må vi bli metodister for å få del i dem. Skal f.eks. en lutheraner være så «uheldig» å få se dåpen som full neddykkelse etter at han har kommet til troen, så blir det full krise. Hans kirkesamfunn gir ham ikke lov til å være lutheraner lenger. Han blir tvunget til å bli enten baptist eller pinsevevner. Om han ikke går frivillig, blir han utelukket av samfunnet med sine trossøsken. Det å utelukke en bror fra menigheten fordi han ser noe vi ikke ser, er en feil som er gjort så ofte, at vi burde begynne å forstå hvor galt det er. Spørsmålet som avgjør om jeg tilhører menigheten, er om jeg er en bror i Kristus. Slik det er idag, får medlemmene i mange kirkesamfunn ikke lov å vokse åndelig; da blir de utelukket!

— Tror du ikke at vi må «passe på hverandre», læreremessig?

— Hvis du tenker på vranglære, er det klart. Vi skal vokte Guds hjord. Kommer f.eks. mormonere og forkynner ting som er fremmede for evangeliet, da vet vi som hyrder og lærere vårt ansvar.

Men det å vokse i kunnskap om Kristus er en helt annen sak, og her må vi ikke «passe på hverandre», men heller oppløse hverandre. Jeg har en veldig tro på at Den Hellige Ånd kan undervise den enkelte, og at de må få vokse. Vi skal ikke være så raske til å påtvinge andre vårt syn i alle deler. Vi bør jo ikke utelukke muligheten for at andre kan se noe mer enn oss. Når det gjelder vår vekst i Kristus, er den stykkevis hos oss alle. En nyomvendt kan se ting i Guds ord som jeg aldri har sett, selv om jeg er en erfaren forkynner.

— Det er nok mange som vil mene at det er vranglære nok innenfor «de andre kirkesamfunn». Jeg leste at en luthersk professor fant at det var vranglære i frikirkeligheten. Og at frikirkelige finner vranglære hos katolikker og lutheranere, er jo et velkjent tema. Dette er vel det store anstøt for større enhet?

— Vi må være klar over at det innenfor de ulike kirker finnes mennesker som har satt hele sin tro og tillit til Kristus, og ikke til ulike dogmer. Det kan

Du bør lese:

ØKUMENISME

Den falske og den bibelske
Av Henry C. Johnsen

Et dokument om kirkesamfunnene og hva de gjør med oss. Et originalt og sterkt innlegg i debatten om enhet blant Guds barn. Innholder bl.a. et spesielt budskap til den norske kristenhet i endetiden. Dette er en bok som vil ha meget å gi til alle som er opptatt med Guds rikes fremtid i vårt land.

Boken koster kr. 20,00, fritt tilsendt.

Bestilling av 5 stk. og flere kr. 15,00

Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Bokhandlere og bokkiosker kan bestille boken direkte fra:

Arne Y. Seljevik
Villav. 3
1790 Tistedal
Telf.: 031-82100 — priv:
031-92545

HENRY C. JOHNSEN

D-211 KRISTUS OG ENHETEN -I
I et fellessamvær for flere menigheter i Horten holdt Johnsen dette bibelstudiet. Han viser hvordan Jesus selv er grunnlaget for alle kristne. Et grunnleggende biberlstudie om enhet.

D-212 KRISTUS OG ENHETEN -II
På denne kassett fortsetter Johnsen å dele hva Gud har lagt han på hjerte om Kristus og enheten. Et mektig og gripende budskap som bør høres av kristne i alle leirer. Johnsen svarer også på spørsmål om dette emnet.
Kun kr. 20,00 pr. stk. (Pluss porto).

Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

være at Gud har sine barn på de merkeligste plasser. De har så liten forståelse for evangeliet og det læremessige at de ikke kan se det gale i sitt eget kirkesamfunn. Derfor fortsetter de å gå der de er, ofte helt til de blir kastet ut. Det kan være ytterst vanskelig for mange å se sant på sin egen situasjon. Det er ikke vanskelig å finne f.eks. pinsevenner som tror de holder alt Guds ord, men livet vitner jo om noe annet. Vi lever i en ubibelsk situasjon i kirkesamfunnene, men det er ytterst få som kan se selv det.

Man er født og oppvokst i en situasjon, og tar den som gitt.

Kirkesamfunns-tenkningen fører til stagnasjon. Det er på tide at vi blir mer bevisst i dette å bære frukt for Gud og å lære sannheten mer å kjenne. Vi må våge å lære andre kristne å kjenne ved å dele samfunn med dem. Men selv det å ha en positiv innstilling til andre kristne, kan gjøre oss uglesett i vårt eget kirkesamfunn.

— Mange lengter etter å gjøre noe konkret.

— Der kan jeg ikke gi noe annet enn at vi er rede til å gå inn i det Gud fører fram lokalt. Jeg har sett min oppgave i å dele det som Herren har vist meg om situasjonen i dag. Hvordan det vil bli om Gud får sin vei, har jeg ikke klart for meg, for det er noe nytt som vi aldri har sett før. Her ligger store oppgaver fremfor oss.

Gud leder og hjelper

Et nytt døgn har nettopp begynt her oppe i luften. Vi suser fram ca. ti tusen meter over jordens overflate i en hastighet som er enorm, men som allikevel ikke merkes mer enn som en søvndyssende susing.

Vi, det er jeg og nesten trehundredogfemti andre passasjerer som har forlatt Det fjerne Østen og som er på vei til København. De fleste er fra Skandinavia.

Jeg behøver å strekke på beina og rusler derfor fram i gangen. Det har gått rykter om at det finnes ca. syttito båtflyktninger om bord, og jeg er nysgjerrig.

Jo, der sitter de i en slags likegyldig sløvhed og med døde øyne. Plutselig stoppet Herren meg ved et ungt par som satt og leste: «Presenter deg og fortell akkurat hvem du er, og hva du driver med.» Det var ingen bønn. Det var en befaling! Jeg gjorde som Herren sa. Jeg fortalte at jeg var en nyfrelst, forhenværende folkeparkartist, som nå reiste rundt over hele verden og vitnet om den fantastiske Jesus som for nesten tre år siden, forvandlet både mitt og hele familiens liv. De så forbausset opp på meg. De bad meg sitte ned på stolens armlene og sa: «Det var merkelig. Vi sitter akkurat og leser om Jesus i denne boken. Vi har hørt at dere har en helt annen religion enn vi.» Så rekker de fram boken som de er blitt så fengslet av.

Gjett om jeg ble overrasket da jeg så et stempel på innsiden av bokpermen! Det var en Gideonitt-bibel som de hadde fått i flyktningsleiren i Malaysia. Det var vanskelig for meg å holde tilbake et HALLELUJA. Herren sluttet ikke å tale til meg. Jeg fikk beskjed om å ta meg av disse når vi kom hjem til Sverige. Vi visste på forhånd at de skulle til Sverige. Herren gjorde det klart for meg at de hadde et virkelig alvorlig problem

Sigvard på farten

som jeg skulle være med å løse. De hadde i panikk og med risiko for sitt eget liv måttet dra av sted. De måtte forlate sin fem år gamle datter der i helvetet på jorden. Ti ganger hadde de prøvd å flykte, ni ganger hadde de blitt tatt. De hadde blitt fengslet og plaget. Fem ganger hadde hjemmet deres blitt brent ned. Feilen med dem var at de var intellektuelle. Mannen hadde vært foreleser på universitetet i Saigon, en ingeniør med spesialutdanning, og høgavelse.

For å gjøre en lang historie så kort som mulig, vil jeg fortelle: I dag er de frelste! De har bodd i vårt hjem helt til jeg fikk skaffet mannen arbeid ved Herrens hjelp. Jeg ble ledet til noen kristne brødre som holder på med et utviklingsprosjekt i Vellinge i Skåne. Min nye brors sjef viste seg også å være . . . Ja, hva tror du? En Gideonittbror! Sirkelen er sluttet. Herren har enda en gang åpenbart sin kjærlighet og makt. Jeg håper på å få mulighet selv til å dra ned og hente datteren deres. Invandrerkontoret har alt gitt klar-signal, så det er bare å vente på neste under.

I dag reiser mine nye søsken med meg på eget initiativ, brennende av iver etter å forkynne nyheten om Jesus til de andre båtflyktingene omkring i vårt land. Jeg holdt på å glemme at vi i vår familie har en stående bønn til Herren: «Send et spesielt menneske i vår vei hver dag som vi kan være til velsignelse for.» Siden vi begynte å be slik for nå over to år siden, har ikke Herren sviktet oss en dag.

NYHET

JULEGAVEN I ÅR?

Sangkassetten:

«JEG HAR EN VENN»

av Ronald Gundersen, er en kassett som også er ett vitnesbyrd om hva Jesus formår å gjøre i et menneskes liv i dag.

Kr. 55,00

Kan bestilles fra

MØTET MED JESUS
Boks 53
4480 Kvinesdal

ROM FOR JESUS

Bildet er utsnitt av skulptur av ukjent italiensk billedhugger.

Julebetraktninger

av Aril Edvardsen

Jorden vår har hatt besøk. Ikke fra en annen planet, — men fra selve himmelen. Gud ble menneske. Gud ble åpenbart i et menneskes skikkelse for å dele menneskenes kår, for å frigjøre oss fra våre tunge byrder. Det er dette som er julens budskap.

Inkarnasjonens under

Evangelisten Johannes begynner sitt jule-evangelium slik: «I begynnelsen var Ordet (Logos), Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. HAN var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, uten han er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv.

Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet». (Joh. 1).

Engelen forklarte dette inkarnasjons under **slik** for jomfru Maria: «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også **barnet som blir født**, være hellig og kalles Guds Sønn.» (Luk. 1,35).

Plass for Gud i våre hjerter

Slik som vi ofte ikke har plass for Gud i våre hjerter og vårt travle liv, — slik var situasjonen da Guds Sønn ble født i Betlehem den første jule-

natt. Bibelen forteller: «Det var ikke rom for ham i herberget.»

Idag kommer han til oss i vår moderne tid og vil bo i våre hjerter med sin kjærlighet, frelse og syndsforlatelse. Han ber om rom og sier: «Se jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og ham med meg.»

Men **mennesket** har igrunnen ikke forandret seg særlig fra den første jule natt. Jesus har fremdeles problemer med å få rom i vårt liv av de samme grunner som hos folket i Betlehem den gang.

Den første jul som jule i år?

1. FAMILIEFEST. Den første jul i Betlehem var en familie- og slektsfest. På grunn av Keiser Augustus' befaling om folketelling med ordre om at alle måtte la seg innskrive i manntallet i sin fødeby, ble Betlehem fylt av slektninger og venner som kom på besøk, — alle som var av Davids ætt. Det ble gjensynsglede og familiefester omkring i husene. Men de glemte Jesus. De hadde ikke rom

for ham. Julen i år er også en familiefest.

2. HANDELSTID. På grunn av at byen ble fylt med tilreisende slekt og venner, ble det handlet og kjøpt mere enn noensinne denne første jule tid. Men midt i all handel med kjøp og salg, oppfattet ikke folk **det viktigste**: En Frelser var født. Julen i år er også en slik handelstid for oss.

3. TRAVELHET. Den første jul i Betlehem ble en travelhetens tid. På grunn av alle gjestene som skulle komme, måtte det stelles og rengjøres, pyntes og dekoreres, for ikke å snakke om all bakingen og matlagingen. Men midt i travelheten druknet nyheten om Jesu fødsel. Julen i år har også en slik travel forberedelsestid.

4. SKRIFTLESNING UTEN HANDLING. Den første jul leste de skriftlærde De Hellige Skrifter, men **de handlet ikke** på det de leste, — det var bare teori og seremoni for dem. Da vismennene kom til Jerusalem og spurte hvor Messias var født, kunne de skriftlærde straks lese opp fra Skriftene og si: «Messias skal fødes i Betlehem, for hør hva profeten Mika sier.» Så leste de i De Hellige Skrifter, men gjorde ellers ingen ting med det.

Det var bare vismennene som **handlet**, og gikk til Betlehem, søkte etter Jesus, og falt ned og tilbad ham.

Fortsettelse side 38

Da Ortiz nettopp besøkte en del land i Europa, var det særlig på innbydelse av pinsemenigheter. Han holdt seminarer og konferanser om fornyelse og menighetsvekst. Han besøkte også noen lutherske kirker, og rapporter fra de steder han besøkte, kan fortelle om rike og inspirerende samvær, hvor meget folk var samlet.

— Det har vært stille omkring din person i Skandinavia, noen lurer sikkert på hva som har skjedd med deg de siste 3 årene?

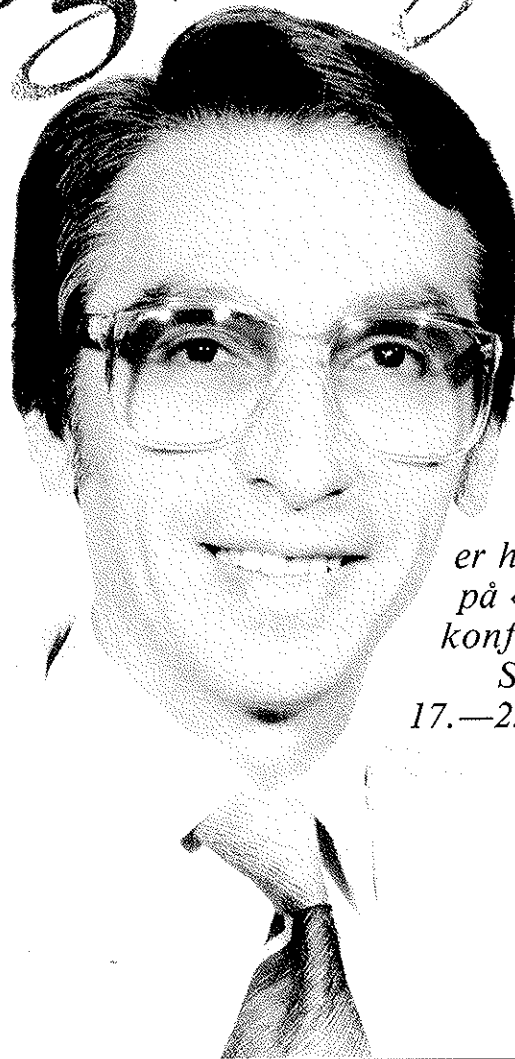
— Mange vet at jeg var pastor i Buenos Aires, (Argentina) ved siden av at jeg har reist rundt i verden som forkynner. — Da jeg kom hjem etter slike reiser, var det alltid mye arbeide som ventet, samtidig som jeg også følte det var rett å bruke tid sammen med familien når jeg var så meget borte. For 3 år siden måtte vi derfor ta et viktig valg. Enten måtte jeg konsentrere meg mer om menighetsarbeidet, eller så måtte jeg velge forkynnertjenesten rundt om i verden, Jeg la saken åpent frem for eldsteråd og menighet, og vi kom frem til denne konklusjon etter at vi hadde bedt og samtalt over saken: De eldste kunne ikke reise rundt i verden, fordi det var jeg som fikk innbydelsene. De kunne derimot betjene menigheten, fordi de var fostret som åndelige ledere. Vi besluttet da at min nærmeste medarbeider skulle bli pastor i menigheten og tjene der sammen med brødrene forøvrig. Når jeg så kom hjem, kunne jeg få god tid til familien, og kun preke på søndagens møter. Slik kunne jeg ofre meg i den nye tjeneste Gud hadde åpnet for meg, uten at familien ble forsømt når jeg var hjemme.

Familie-råd

— Nå har du flyttet til USA, hvorfor det?

— Skal jeg svare på det spørsmålet, må jeg bli litt privat. Jeg samler familien til regelmessige «arbeidsmøter» med 2-3 måneders mellomrom hvor vi tar opp viktige ting som angår oss hjemme. Her kan alle komme fram med sine meninger og syn. Ut fra dette tar vi alle viktige beslutninger for vår familie. Slik ble vi enige om at jeg skulle slutte som pastor for å ofre meg for reisetjenesten. Etter et år i denne undervisnings-tjeneste in-

«Folket er reede og villig»

Ortiz er hovedtaler på «Europa-konferansen» i Sverige, 17.—23. november

Juan Carlos Ortiz er sammen med David du Plessis kanskje vår tids mest kjente pinsepredikant internasjonalt. Han har mye til felles med nettopp du Plessis, både i sin tjeneste og i hvorfor han har blitt omstridt. Ortiz har nå i flere år virket verden rundt som taler på konferanser og kampanjer, og hans bøker er spredd i store opplag i mange land.

Da Ortiz for få år siden besøkte Skandinavia, rakk han i løpet av et kort besøk å bli både kjent, elsket og ikke minst fryktet. I november vil Ortiz være blant hovedtalerne på en internasjonal fornyelseskonferanse i Sverige. Vi har derfor bedt en spesiell medarbeider å intervju Ortiz under et besøk han nettopp hadde i Europa. Hva gjør han i dag? Hva mener han om sine bøker? Og hva ligger han på hjerte som forkynner? Disse og flere spørsmål er det Ortiz blir konfrontert med i dette spesial-intervjuet for Pioneren.

ternasjonalt, hvor jeg samtidig tjente familien den tid jeg var hjemme (jeg kan jo ikke reise rundt i verden og nderwise andre om hvordan de skal leve, om jeg ikke kan praktisere dette i mitt eget hjem), ble det klart for oss at Buenos Aires er nokså «usentralt». Dette ligger så langt syd i forhold til mange kontinenter at jeg på enkelte turer måtte reise opp til 20 timer mer enn om vi hadde bodd i USA. Derfor samtalte vi om å flytte til et mer sentralt sted. Vi ble enig om å dra til California for å knyttes til en menighet der som ledes av en tidligere Argentina-misjonær i Assemblies of God (en pinseretning). Det var han som hadde grunnlagt menigheten jeg betjente i Buenos Aires, så han var som en åndelig far for meg. Jeg er nå et vanlig medlem der i menigheten. Det hender at pastoren er med meg på mine mange reiser i Syd-Amerika, hvor han er godt kjent fra før. Jeg kan også legge til at vi er en lykkelig familie, og jeg er lykkelig i min tjeneste for Gud, tross de ulemper det er å være en god del borte fra hjemmet. Jeg studerer mens jeg er ute på mine reiser. Når jeg er hjemme, er jeg bare sammen med kone og barn. Min hustru svarer på brev mens jeg er ute, slik at jeg heller ikke behøver å gjøre slikt arbeide den tiden jeg er hjemme. Jeg reiser 1/3 av min tid i USA, og da ringer jeg hjem hver kveld og samtaler med kone og barn. Er jeg i utlandet, ringer jeg en gang i uken og skriver hver dag. Jeg gjør dette for at kontakten med hjemmet skal holdes levende. På den måten hjelper vi hverandre i vårt noe «uvanlige» levesett, men jeg er aldri borte mere enn 2-3 uker av gangen.

En åndens forsker

Etter disse personlige spørsmål vil vi gjerne få Ortiz til å gi sitt syn på aktuelle åndelige spørsmål for Guds folk i dag. Under en stor konferanse i Dallas, Texas, hvor ledende pastorer fra hele USA var tilstede, for bl.a. å lytte til Ortiz, ble han av Larry Christenson karakterisert som «en forsker i det åndelige utviklingsarbeide». Nettopp fordi han har vært med å bringe fram ting som ikke har vært alminnelig anerkjent i samtidens kristenhet, har han måttet tåle mye uforstand og anklager. Men tross dette har han vært tro i sin vanskelige tjeneste og til velsignelse for sin samtid. Man kan f.eks. tenke på dette med grup-

per i hjemmene, som noen for få år siden så på som «en menighetsfientlig lære» ikke minst i vårt eget land, men som i dag er anerkjent av menighetsledere i alle sammenhenger som et bibelsk og nødvendig supplement til et levende menighetsliv.

— *Hvordan tror du utviklingen vil bli i kristenheten fremover?*

— Det er to dimensjoner i kristenheten, den institusjonelle kristenhet og den sanne skare av gjenfødte, levende kristne. Jeg tror mange av disse virkelige kristne stort sett befinner seg innenfor institusjonene. Institusjonene er ofte det store problem og hinder for det Gud ønsker å føre fram i dag. De forlanger nemlig lojalitet til noe **utenom** Kristus (en organisasjon), og dette bringer uro og splittelse. Den gir oss også forskjellige læreopfatninger, og jeg ser institusjonene mer som en «bremse» enn en faktor som hjelper Guds folk fremover.

Vi ser også en bevegelse i dag omkring hjemmet. Det skjer nok nå mye mer gjennom små bønnesamlinger i hjemmene verden rundt enn i kirkesystemene. Det er «ikke-kirkeorganisasjoner» som «Youth with a mission», «Campus for Christ», «Luis Palau evangelistic association» o.l. som i dag utfører mer av kirkens arbeide enn kirken selv. I Cambodia f.eks. fører «Youth with a mission»-arbeidere skarer til Kristus, uten å bry seg så meget om kirkebygg og institusjoner. De bare ber for folket der de er. Det er livet i funksjon og ikke et system.

Jeg tror systemene vil fortsette å være systemer, men innenfor disse er det en økende skare av fotfolket som har evnen til å høre når Herren taler. De er knyttet til Jesus selv. Vi må erkjenne at kirkesystemene har nøytralisert mye av det Gud har gjort. Etter en tid blir både «Jesus-bevegelsen» og den «karismatiske vekkelse» nøytralisert av institusjonene.

Jeg tror at Gud vil gjøre noe enda større enn Jesus-bevegelsen og den karismatiske vekkelse, slik at institusjonene ikke vil være i stand til å nøytralisere det. Jeg tror ikke at organisasjonene vil bli oppløst, vi hører jo alle til innenfor der. Men det er mange med meg **innen** de ulike kirkesamfunn som er rede til å ta imot det Herren vil gjøre. Mange vil forstå når Gud handler, og vil forene seg med det Gud fører fram i de siste dager.

— *Hvordan ser du på forholdet mellom kirkesamfunnene, vil det bli en større enhet?*

— Det er opp til kirkelederne. Folket er villig og rede. Jeg har sett igjen og igjen, at over alt hvor kristenfolket kommer sammen på tvers av kirkesamfunns-grenser, så trives de sammen. De priser Gud sammen, de tilgir hverandre og bekjenner splittelsens synd.

Det kristenfolket lengter etter er at biskoper, generalsekretærer, forstandere, pastorer og kardinaler skal gjøre det samme. Problemet når det gjelder enhet er ikke folket, det er lederne.

JUAN CARLOS ORTIZ

Vi har 5 kassetter med Ortiz fra en serie taler om menighetsliv. Denne serie er kun talt inn på disse kassetter.

D-15 ÅNDELIG VEKST
D-16 VEKST FORANDRER
D-17 ÅNDELIG MELK
D-18 FAST FØDE — II
D-19 FAST FØDE — II

Hele serien kun kr. 80,00

Tankevekkende og aktuell for-
kynnelser, om fungerende menig-
hetsliv.

Bestill fra:

**ORTIZ — mannen
og budskapet**

FØR: kr. 15,00

**NÅ
kr. 9,00**

Dette gjelder kun ved bestilling gjen-
nom denne annonsen.

Ber om å få tilsendt snarest:

Antall:

..... Ortiz — mannen og budskapet

Navn:.....

Adresse:.....

Postnr.:.....Poststed:.....

Bestillingen sendes til:
LOGOS FORLAG.
4480 Kvinesdal.

— *Hvordan er ditt personlige forhold til ditt kirkesamfunn?*

— Jeg har alltid følt meg sterkt knyttet til Assembles of God-AOG (USA's største pinseretning). Jeg har aldri hørt vil noe annet sted. Jeg er med i deres konferanser her i USA og har alle mine nære venner der. Jeg har også de fleste innbydelser fra slike menigheter her i USA. Liksom David du Plessis ble jeg i sin tid fratatt min prekenlisens fra AOG (denne retning er organisert) p.g.a. mine kontakter med andre kristne, spesielt katolikkene. Men som kjent har David du Plessis nå fått igjen sin «lisens» og anbefaling, og er endog kåret til «æresdoktor» på et AOG-universitet, så jeg har fått vink om at jeg også kan få min «lisens» igjen. Jeg har jo liksom han først og fremst blitt angrepet fordi jeg har forkynt at vi må elske og akseptere alle gjenfødte kristne.

— *Har det vært noe problem for deg å få innbydelser, siden du har vært omstridt?*

— Jeg har langt flere innbydelser enn jeg har muligheter til å ta imot. Om jeg hadde gitt 3-4 dager til de steder jeg har innbydelser til pr. i dag, kunne jeg reist uavbrutt i 3 år fremover. Men av prinsipp lover jeg meg ikke bort for mer enn ett år av gangen. Det interessante er at jeg får flest innbydelser fra såkalte «ikke-karismatiske» menigheter, baptister, presbyterianere, tradisjonelle pinsemenigheter o.l.

— *Hvilke land har du besøkt de siste måneder?*

— La meg tenke etter, sier Ortiz, og regner opp: USA, Argentina, Paraguay, Bolivia, Filippinene, Mexico, New Zealand, Canada, Brasil, Guatemala, Venezuela, Taiwan, Australia og Europa. Jeg blir underlig nok stadig invitert tilbake i de menigheter jeg besøker. Da de ville ha meg tilbake til Australia, skrev jeg at jeg hadde vært der så ofte at jeg ikke hadde mer å gi dem.

Jeg kan utlegge bibeltekster, men når noen koster reise over halve jorden, så vil jeg gjerne bringe budskap jeg kjenner Herren har knyttet til min tjeneste. Jeg har bare rundt 30 slike budskap. Da jeg nevnte dette, ville de allikevel at jeg skulle komme, så de i det minste kunne se mitt åsyn igjen.

Det er jo gripende å bli møtt med en slik kjærlighet.

— *Hvilke emner mener du Herren spesielt har lagt på ditt hjerte?*

— Budskap som kan være med å forandre både enkeltpersoner og menigheter. Først og fremst ønsker jeg å oppmuntre til en større overgivelse til Kristus. At Jesus blir Herre og vi hans disipler og etterfølgere. Dette er vanligvis det første jeg understreker når jeg kommer til et nytt sted. Siden kommer jeg inn på livet i Den Hellige Ånd, hvor jeg understreker vårt forhold til Jesus mer fra nåde-siden. Forholdet til hverandre som kristne og levende menighetsliv er også hovedtemaer i min forkynner-tjeneste.

— *Har du endret din undervisning siden du skrev dine bøker?*

— Jeg tror jeg ville ha sagt det samme i dag (Ortiz' bøker er avskrifter av hans prekener), men jeg ville ha gjort visse endringer for å unngå misforståelser. Ting kan oppfattes anderledes på trykk enn når det blir forkynt muntlig, i en helhet. De som har hørt min forkynnelser, forstår meg, men de som har lest løsevitne sitat, kan få et helt feilaktig inntrykk. Jeg har arbeidet så meget med dette stoffet nå at jeg ser mange ting klarere, og har også tatt lærdom av feiltolkninger, så mye av det jeg har sagt, kan justeres. Jeg håper at mitt syn har modnet og utviklet seg. F.eks. legger jeg i dag enda mer vekt på det kristne hjem, og jeg tror vi har vært så opptatt med forstring av Guds menighet at vi iblant har forsømt å vinne mennesker for Gud. Jeg tror på en kombinasjon av dette. Den som engasjerer seg i å nå de ufrelste, vil modnes som kristen.

— *Tror du det Gud i dag gjør i smågrupper og i de kristne hjem vil få en like stor betydning som den «karismatiske vekkelse»?*

— Uten tvil. For det første så forkynnes dette av alle nå, enten de kaller det for «Mobilisering av legfolk» «Menighetsvekst» eller «Dybdefellesskap». En annen ting er at situasjonen i denne verden forverrer seg. Derfor vil menighetens framtid avgjøres i hjemmene. Vi ser jo tydelig her i

MØTE MED NYE ELEVER

Fortsettelse fra side 44

Europa at kirke-systemet fungerer dårlig. Flere land er nesten avkristnet. Hjemmet må igjen bli en evangeliseringsfaktor. Når folk ikke vil komme for å høre våre prekener, musikk og sang, så har vi enda en mulighet til å nå dem ved å innvitte dem hjem til en kopp kaffe og la dem høre vårt vitnesbyrd om Jesus.

— *Hvilke planer har du for framtiden?*

— Ingen spesielle, annet enn å følge opp det Gud vil. Jeg har lagt mitt liv i Herrens hender, så får han legge planene. Latin-Amerika ligger naturlig nok sterkt på mitt hjerte. Jeg ønsker å gi meget av min tjeneste til det kontinentet. Det er intet sted jeg kjenner slik salvelse og inspirasjon når jeg forkynner. Der er mange lengtende og villige mennesker som handler på Guds ord. Jeg ser at når jeg kommer tilbake etter en tid, så praktiserer de det som jeg har undervist ut fra Guds ord. Når jeg reiser i Latin-Amerika, må jeg som regel underholde meg selv, men Herren har til denne dag gitt de midler som skal til. Særlig er det åpent blant katolikene. Jeg var nettopp i Brasil og talte for de katolske ledere i landet. I Guatemala fikk jeg ha et evangeliseringsseminar for prestene i landet. Jeg ser store behov og åndelig hunger i disse kretser.

— *Mange vil straks spørre, hva med dåpen, og hva med læren?*

— Jeg tror at dåpen er viktig. Men de er jo døpt. Jeg er selvsagt klar over at katolikkene ikke aksepterer lutheranernes dåp, og vi pinsevenner aksepterer verken katolsk eller luthersk dåp og omvendt. Men når det gjeldet dåpen, kan vi pinsevenner begynne med oss selv. Lever vi i vår dåp? Døde vi fra oss selv da vi ble begravet med Kristus! Jeg har dessverre sett mange eksempler på at vi ikke praktiserer det vi er døpt til. Man kan da spørre: Hvordan står det til med vår dåp? Men allikevel må jeg godta vår dåp. På samme måte må jeg godta også andres dåp. Dersom jeg skulle arbeide for å få katolikker til å døpe seg om igjen, vil jeg lukke dørene for den tjeneste Gud har gitt meg blant disse. Da Paulus gikk til Jerusalem, klippet han håret, rensset seg og gikk i templet hvor han til og med gav offergave. Paulus hadde sik-

Kjell Karlstad tar en stille stund med sin bibel inne i klasserommet. Det er lagt inn tid til selvstudier og bønn i timeplanen.

store planer om å forkynne Guds ord og vinne skarer for Jesus.

De planene ble radikalt forandret av Gud og det Gud ønsker er å bringe meg ned til fullstendig ydmykelse til å være helt avhengig av ham dette året. Selve

kert personlig liten tro for dette, men han gjorde det for å vinne jødene for Kristus.

Når dette er sagt, ser vi at mange ønsker dåp med full neddykkelse i vann etter de har kommet til troen, og disse kan bli døpt av enkelte prestes som er åpne for dette. Det er ulike situasjoner fra sted til sted. Vi tror at vår dåp er riktig, men vi må ikke glemme at det tror også andre kristne. Om disse arbeidet for å døpe medlemmer i våre menigheter på ny, hvordan ville vi reagere på slike forkynnere?

— *Tror du den katolske kirke vil åpne seg for «troendes» dåp?*

— Vi har virkelig sett en forandring på dette felt. Før døpte kirken alle og enhver, de hentet endog faddere inn fra gaten, bare for å oppfylle kirkens regler. Nå døper mange ikke barna før foreldrene har kommet opptil 12 ganger i kirken. Da underviser de foreldrene om hva et kristent hjem er. Hvis ikke de kan love å gi barnet en kristen oppdragelse, så vil ikke barna bli døpt. For min del tror jeg på dåp av troende mennesker, og er ikke enig med verken katolikker eller lutheranere i dåpsspørsmålet. Men lik Paulus vil jeg være med og tjene alle mennesker for i alle forhold søke å vinne dem for Guds rike. Kunnskapen oppblåser, mens kjærligheten oppbygger.

forventningen til skolen er at jeg skal bli ledet av Den Hellige Ånd.

— *Christine, hva var det som fikk deg til å søke på Bibelskolen her i Kvinesdal?*

— Etter at jeg jobbet, så har jeg vært på team i Operasjon Ungdomsteam i fra september til mai. På den måten ble jeg litt kjent med Sarons Dal og Bibelskolen. Skolen her i Sarons Dal er den eneste som jeg kunne tenke meg til å søke på fordi den er tverrkirkelig.

— *Du har jo tidligere jobbet og vært på team. Hvordan syntes du det er å sitte på skolepulten igjen?*

— Jeg må jo vende meg til det igjen. Jeg synes det er fantastisk å være her, og jeg opplever Jesus på en spesiell måte her.

— *Hvordan trives du?*

— Jeg trives bra i dette miljøet. Det viktigste er å være i den planen som Gud vil jeg skal være, og da finner jeg meg alltid til rette.

— *Har du noen spesiell forventning til dette skoleåret?*

— Jeg ønsker å få se Jesus tydeligere og å komme Han nærmere. Og jeg har en forventning til at jeg skal få mer klarhet i hva jeg skal gjøre etterpå.

Christina Reuter ordner opp inne på «strykerommet», elevene må holde orden med sine egne klær og rom.

Å LEVE I MENIGHETEN

Tekst: Sven Nilsson

I noen artikler, som først og fremst får karakter av et bibelstudium, skal vi se hva den kristne menigheten er ifølge Bibelen.

Det er et stort emne, men selv om det i denne sammenheng må behandles med sterk konsentrasjon, kan det være til hjelp for oss til å bedømme vår egen situasjon i Bibelens lys. Særlig med tanke på den menighetsvekkelse vi står midt oppe i, er det viktig å kunne kjenne igjen hva som er av Herren og hva som er menneskeverk. Den bedømmelsen kan vi ikke foreta på grunnlag av våre historiske tradisjoner. Det er Bibelens egen undervisning og praksis som må være utgangspunktet. Menigheten er Guds menighet, og vi må regne med at Herren vil bygge den etter sitt eget mønster og-bilde.

Menigheten — Guds hermelighet fra begynnelsen

Når vi skal se hva Bibelen sier om menigheten, er det ikke nok å holde seg til NT. Det som vokser frem på pinsedagen har sin begynnelse i GT. Menighetens bestemmelse fattet Gud hos seg selv, «før verdens grunnvoll ble lagt.» Ef. 1:4. Denne beslutningen innebar at Gud «i tidens fylde» skulle sammenfatte alt som finnes i himmelen og på jorden i Kristus. Menigheten er virkeliggjørelsen av denne beslutning. For Gud ville i og gjennom menigheten kunnngjøre sin mangfoldige visdom for maktene og myndighetene i himmelen. (Ef 3:8-11.)

Abrahams løfte

I Rom 11:13-24 taler Paulus om menigheten som et ekte oljetre. Men det treet ble ikke plantet på pinsedagen. Det er helt tydelig at treet allerede fantes. Det som skjer er at noen grener blir brutt av — nemlig de jøder som ikke tok imot Jesus som Messias. I deres sted blir det innpodet grener fra «et vilt oljetre», — nemlig de hedning-

ger som var kommet til troen på Kristus.

Vi utelukker en vesentlig del av menighetens historie om vi bare tar med det som hender i Apostlenes gjerninger. Ifølge skriftens undervisning ble menigheten grunnlagt i og med løftet til Abraham: «Jeg skal gjøre deg til et stort folk . . . og i deg skal alle slekter på jorden velsignes.» 1. Mos. 12:2.3. Det er her det «ekte oljetreet» blir plantet. Derfor heter det også i Rom. 4:16 at Abraham er «alles far.» Abraham ble rettferdig på samme vilkår som vi, — nemlig av tro. Rom. 4,13-25. Jfr. Rom. 1:26,17. Alle dem som hadde Abrahams tro i GT, tilhørte det ekte oljetreet.

I Hebreerbrevet 11 regnes opp noen friske grener på denne «saftige rot». Du kan også lese i Gal. 3,14-18 og 26-29. Der kan du se at den velsignelse

vi lever i som kristne, er den som allerede ble gitt Abrahams løfte — «i deg skal alle jordens slekter velsignes.»

Jødedommen og menigheten

Om man går ut fra at menigheten ble grunnlagt på pinsedag, vil man få store vanskeligheter med de bibelske tekstene. Man finner nemlig ingen steder at de grunnla noe nytt — en ny religion, en ny sekt eller en ny institusjon. I stedet er det helt tydelig at **NOE NYTT BLE LAGT TIL DET SOM ALLEREDE FANTES.**

De som kom til tro på Kristus, kjente seg fortsatt hjemme i helligdommen og i synagogene. Apg. 2,46-47, 9,20, 13:14-28.

Det er også et interessant faktum at nesten alle benevnelser som blir brukt på menigheten i NT, har sitt motstykke i noe som allerede fantes som en ansats og begynnelse i GT. F.eks.: «En utvalgt slekt», «Guds folk», «et hellig presteskap» m.fl. Se 1. Pet. 2:4-10, Ef. 2:19. Da de kristne senere ble utstøtt av synagogene og ikke lenger ble erkjent som de rette arvingene til Guds løfter til fedrene, ble de stilt innfor en helt ny situasjon. Det er under denne tiden at undervisningen om det unike i den kristne menigheten ble utviklet. Det er da man oppdager at sammenhengen med Abraham og det «åndelige Israel» ikke besto i de religiøse former som ble utviklet innen jødedommen. Da de ble stilt utenfor jødedommens religiøse tradisjoner, søker ikke de kristne sin trygghet i grunnleggelsen av en ny religion, lik den som de ble utstøtt fra. Selv deres tolkning av den gamle gudstjenesten og de religiøse forinene i GT viser at de har oppdaget en virkelighet bak de ytre formene. De ytre formene var bilder og skygger av en åndelig virkelighet som nå kunne framtre i sin egen skikkelse. Hebr. 10. Menigheten behøvde ingen annen form for sin eksistens enn den som allerede var gitt i skapelsesordningen.

Pionerens nye medarbeider pastor Sven Nilsson, Ørebro (Se presentasjon i nr. 5-80) begynner her en artikkelserie om livet i menigheten etter ur-kristent mønster. Alle som er interessert i praktisk utforming av menighetslivet, burde studere disse artikler nøye, det er gedigen og fôstrende undervisning.

Menigheten — den nye menneskeheten i Kristus

Menigheten i NT framtrer ikke som en kunstig organisatorisk struktur, men som en opprettelse av mennesket i alle dets forhold til skapelsens ordninger, — ekteskapet, familien, arbeidet, samfunnet og vår neste. Ef. 5:1-33, 6:1-9. Ettersom mennesket er skapt til fellesskap, måtte en opprettelse av mennesket også lede til at de mennesker som tok imot Kristus, begynte å leve i fellesskap med hverandre. Men dette var noe helt annet enn den formelle samhörighet som vi på menneskelig måte kan uttrykke i organisatoriske former. For de første kristne var ikke menigheten en sektor av deres liv — **MENIGHETEN VAR DERES LIV**. Dette faktum forsterkes ytterligere av at selve grunnformen for de kristnes liv sammen var familien eller «husfolket.» (Ap.gj. 2:42-47). I mer enn to hundre år var de kristne en husmenighetsbevegelse, og alt som sies i NT om menigheten, sies til kristne som levde i denne virkelighet.

Livet i menigheten hadde for de første kristne et meget konkret innhold: «De holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.» «Og alle de troende holdt seg sammen og hadde alt felles . . . idet de samdrektig hver dag stadig søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd og hjertets enfold . . . de lovet Gud.» (Ap.gj. 2,42-47). Teksten gir en bra beskrivelse av menighetslivets innhold. **Menigheten var det NYE LIVETS uttrykksform i fellesskap.**

Disippelskap

Uttrykket «holdt trolig fast ved apostlenes lære» har en dobbel betydning. Delvis betyr det at de **lot seg undervises**, og delvis at de var ivrige etter å omsette undervisningen i **praktisk handling**. Undervisning hadde to hovedmoment: — betydningen av Jesus som Guds tilstrekkelige gave til å dekke alle menneskenes behov. Å holde fast ved denne undervisning innebar at de kristne i tro begynte å leve i Kristi fylde. — De ble formant til å vandre verdig i det kall som de ble kalt med: Formaningenes formål var å justere disiplenes måte å leve på, slik at de kom i harmoni med Guds vilje med skapelsen og det nye livet i Kristus. Hvis man ønsker å vite hva disse to momentene inneholdt, kan man lese de apostoliske brevene. — Det er betegnende at den **apostoliske undervisning ikke berører noen virksomhetsspørsmål**. Alt angår menneskenes «vanlige liv» familien, foreldre/barn, arbeidet, livet i samfunnet og de kristnes liv sammen i fellesskapet. (Ef. 4:17-6:9).

Da disiplene begynte å leve sitt nye liv, kom dette til å stå i skarp kontrast til det liv som menneskene i alminnelighet levde i samfunnet. Igjennom dette begynte de kristne å skille seg ut fra samfunnet som et nytt folk. **Men det er viktig å se at oppdelingen mellom Guds folk og verden var en følge av det nye livet de levde og ikke en formell, organisatorisk grenseinndeling**, som det ofte er idag.

Liv i samfunn

Når det står at «de holdt fast ved samfunnet», betyr det at den nye, dype samhörigheten som Kristuslivet innebar, både var **en gave og en oppgave**. I Ef. 4:3 formaner Paulus de kristne om «å legge vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd. Samfunnet var et «Åndens samfunn» i Kristi liv. Ettersom Kristus er én og er ett liv, og hver kristen lever i og gjennom dette liv, så finnes det en faktisk grunn for et virkelig samfunn mellom alle som er «en ånd med Herren», 1. Kor. 6:17. Denne fundamentale samhörighet kan også uttrykkes i begreper som «søsken i Guds familie» eller «lemmer på Kristi legeme.» (Ef. 2:19, Rom. 12:45). Men for at denne enhet skal bli bevart, må vi kjenne hverandre i Herren og «ikke etter kjødet», eller som Hedegård oversetter teksten: «på en menneskelig måte». Derfor kjenner vi ikke lenger noen bare på en rent menneskelig måte. Om noen lever i fellesskap med Kristus, er han altså en ny skapning. Det gamle er forgangen, se alt er blitt nytt. 2. Kor. 5:16,17. «Her er ikke jøde eller greker, trell eller fri, her er ikke mann eller kvinne, for dere er alle én i Kristus Jesus». (Gal. 3:28).

Men ettersom kristne også enten kan vandre i kjødet eller ånden, så kan selv kristne ha relasjoner til hverandre på ulike plan. Vi kan nøye oss med et rent sosialt eller menneskelig fellesskap. Da oppfatter vi hverandre på det plan etter hva vi er i menneskers øyne, og alt det som vanligvis skiller mennesker fra hverandre, kommer også til å virke adskillende i den kristne menigheten. Det er bare hvis vi kjenner hverandre i Herren og ser Herren i hverandre at vi kan bevare «ÅNDENS ENHET». Det var dette samfunn som disiplene holdt fast ved, og det var dette som utgjorde fundamentet for den totale overgivelse til hverandre som de levde i.

Når det gjelder samfunnets konkrete utforming, må man ikke oppfatte det som et bestemt mønster som kunne kopieres som en ytre form. Det var disiplenes innbyrdes kjærlighet til hverandre som utgjorde selve innholdet. Den ytre formen og fellesskapsgruppens størrelse kunne variere. Men det faktum at de møttes «i hjemmene» har

gitt oss uttrykket «husmenighet.» Dette var ikke en ny organisatorisk struktur, men en **livsform**.

Nærhet i den lille gruppen

Jeg syns at professor Hugo Odeberg på en fin måte har formulert hva det er spørsmål om: «Når man med menighet mener noe ytre og bestemt opplegg, har man kommet langt vekk fra NT. Menigheten i NT avspeiler skapelsen i stort. Den avspeiler Guds frelsesplan, som innebærer at han vil tilbakeføre skapelsen til det som den var skapt til. Individene er kjennetegnet av sin innbyrdes ulikhet. De hører dog alle sammen, ikke bare direkte med i den store skapelsesenheten, men i en hel serie mindre sammenhenger. Bladet på et tre hører sammen med kvisten og grenen. På samme måte kan man også snakke om en hel serie forsamlinger. I jødisk praksis mente man at man var en menighet om man var ti stykker. Dette kan være riktig når man tenker på Jesu ord i Matt. 18:20: «For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» En stor menighet kan ikke bestå uten de mindre vennekretsene. Disse er dog ikke klikker, de er ikke eksklusive, døren er alltid åpen for dem som kommer. Men skal menigheten være en forsamling av venner iflg. Jesu ord: «Men dere har jeg kalt venner». (Joh. 15:15), så må man lære hverandre å kjenne, og det er nettopp det som skjer i den lille kretsen.» (Hugo Odeberg: Rannsakan, side 92).

Det er bemerkelsesverdig at når Lukas skal sammenfatte hva det innebærer for de første kristne å leve i menigheten, så kommer «brødesamfunnet» nest etter «apostlenes lære» i betydning.

Menigheten var virkelig for disse disiplene «å være samlet i Jesu navn.» «Og alle de troende holdt seg sammen.» (Ap.gj. 2:44), «idet de samdrektig hver dag stadig søkte templet og brøt brødet hjemme.» (Ap.gj. 2:46). «Men hele flokken av dem som var kommet til troen, hadde **et hjerte og en sjel**.» (Ap.gj. 4:32). At dette ikke bare var noe spesielt under den første henførelsens tid, fremgår av apostlenes undervisning i NT. Der går uttrykket «hverandre» igjen hundrevis av ganger. «Elske hverandre», «be for hverandre», «formane hverandre», «bære hverandres byrder», «ha overbærenhet med hverandre» o.s.v. Alle disse formaningene forutsetter at de kristne levde i gjensidig fellesskap med hverandre.

Fortsettelse neste nr.

. . . Engler tar del i mye av Guds virksomhet, særlig når det gjelder Guds ord. Guds spesielle hensikt med dem er at de skal være tjenende ånder for «troens folk», og at de skal leire seg rundt dem som frykter Den allmektige, skapningens Herre. De er veldige i kraft, store i legemsbygning og udødelige.

Engler var involvert da Guds lover ble gitt til mennesket. Ap.gj. 7, 53 lyder: «. . . dere som fikk loven overgitt ved påbud fra engler, men ikke har holdt den.»

Gal. 3, 19 har også en referanse til dette: «Hvorfor ble så loven gitt? Den ble gitt som et tillegg for å gjøre klart hva lovbrudd er, inntil den ætt kom som løftet gjaldt. Loven ble gitt ved engler, gjennom en mellommann.»

Englene beskytter også mennesket fra å bryte Guds ord.

1. Mos. 3, 24: «Han jaget menneskene ut; og øst for hagen satte han kjerubene og det flammende sverd som svinget fram og tilbake. De skulle vokte veien til livets tre.»

Kjerubene var plassert øst for Edens hage, fordi menneskene hadde spist av treet som gir kunnskap om godt og ondt, og dersom de hadde fått lov til å spise av livets tre, så ville de ha levd for alltid. Det ville ha blitt en forbannelse i stedet for en velsignelse for menneskeheten. Slik beskyttet englene Guds ord fra menneskene, i tilfelle de igjen ville prøve å komme inn i hagen. De beskyttet menneskene fra følgene av en ytterligere ulydighet mot Guds ord.

Englene er meget betydningsfulle for ditt liv, for de kommer med Guds budskap og det han har skaffet til veie til sitt folk. I drømmen så Jakob Guds englers virksomhet. Han så englene stige opp og ned mellom himmelen og jorden i en bestemt orden. Herren selv sto på toppen (1. Mos. 28, 12-13).

Syten hundre år senere tolket Jesus betydningen av Jakobs drøm, da han fortalte Natanael at han også skulle få se Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen (Joh. 1, 51). Det han i grunnen sa, er at englene er meget travelt opptatt med kommunikasjonen mellom himmel og jord — med å bringe menneskets behov inn for Gud og Guds svar tilbake til mennesket.

Englene beveger seg innenfor ditt trosområde, for det er din tro som bringer deg det som Gud har i sitt forrådskammer. Troen virker alltid i hennhold til Ordet. Englene bringer dertor med seg det Guds ord som du ber og bekjenner.

Fra begynnelsen ser vi engler som

lovens (Ordets) formidlere: «For loven ble gitt ved engler i hendene på en mellommann.» Englene kom med Guds ord til mennesket fra himmelen. Når vi bekjenner Ordet, ber etter Ordet, så vil englene stige opp og bringe med seg det løftet vi har gjort krav på. De stiger ned igjen med løftets oppfyllelse. Husk alltid på at Ordet ikke kan vende tomt tilbake. Englene venter på å høre Ordet på dine lepper.

I Daniels bok refereres det til englene som «vektere». De våker over dine handlinger og lytter til dine bemerkninger, for de er Guds budbærere til deg. Ordet som ble talt ved engler står fast, så de må tale Guds ord. (Heb. 2, 2).

Abraham elsket sin nevø, Lot. Han gikk i forbønn for ham, om at han ikke måtte bli ødelagt i Sodomas og Gomorras kommende dom. To engler ledsaget Herrens engel, og de etterlot ham i Abrahams telt mens de dro for å advare Lot om den overhengende katastrofen. Abrahams bønn hadde steget opp; englene steg nå ned igjen med svaret. De er raske som vinden, for Han gjør sine engler til vinder.

Noen år tidligere hadde Abraham bedt om at hans førstefødte sønn, Ismael, måtte få leve for Guds åsyn. Gud ga sitt ord til ham om at Ismael skulle få leve og bli et stort folk.

Noen år senere måtte Hagar og Ismael forlate Abrahams hjem. De gikk seg vill i den hete ødemarken og fryktet for at de skulle miste livet der. De ba begge to. Herrens engel kom og ga dem vann og opplysning om veien ut av ørkenen. Hagar sa da: «Du er Gud som ser»: Hans ord skjedde fyldest, for han hadde lovet Abraham at Ismael skulle få leve. Han kan ikke svikte sitt ord.

«Herrens engel kom til Moses en dag ute i de øde ørkenstrekningene og fanget hans oppmerksomhet ved å vise seg i en brennende tornebusk som ikke brant opp. Da Moses steg nærmere i ærefrykt for dette synet, talte Herrens røst ut av ilden i den brennende busken og sa: «JEG ER DEN JEG ER». (2. Mos. 3.14) Les 3. og 4. kapittel i sin helhet om hele samtalen mellom de to. Han åpenbarte sitt løfte om å utfri sitt folk fra Egypt ved å velge Moses til å lede dem. Herren hadde i begynnelsen lovet Abraham at han ville lede sitt folk ned til Egypt, men at han også ville bringe dem opp derfra igjen. Disse hadde holdt på å rope om befrielse. Med en gang de hadde bedt etter hans ord, steg han ned og ga Moses befaling om å spille den avgjørende rollen i dette.

Legg merke til i disse eksemplene

ENGLE TALER

Engler bragte de gode nyheter om Jesu fødsel for 2000 år siden — og de bringer fremdeles gode nyheter idag.

*Tekst: Marilyn Hickey
Illustrasjon: Rolf Janson*

Marilyn Hickey, er en kjent og populær radio-forkynner i USA. Hun leder en virksomhet som heter «Life for Laymen Ministry» (Liv for legfolk tjeneste) i USA og utgir et andaktshefte med bibelstudier for hver dag gjennom hele året. Dette hefte har fått et meget stort opplag. Denne artikkel er hentet fra «Charisma».

at Gud først gir løftet. Mennesket må be etter dette løftet. Da, og først da får englene beskjed om å bringe løftets oppfyllelse. I dette tilfellet brakte Herren et utfrielsesoppdrag gjennom sin engel.

En av de mest menneskelige fortellingene om englehjelp finner vi i historien om Gideon. Gideon hadde det aller verste slags mindreverdigheitskompleks, og han hadde også et vantro hjerte. Herrens engel kom så og fortalte ham hvor stor han i virkeligheten var. Gideon svarte med gjentatte negative uttalelser om seg selv, men hans engel ga aldri opp. Han fortsatte kun med å fortelle Gideon hvor store og verdifulle muligheter det virkelig fantes i ham. Han sa at han kunne befri Israel helt alene, for «Herren er med deg, du djerne kriger.» (Dom. 6, 12) Israelittene hadde igjen ropt om hjelp. Gud hadde sagt at når de ba og bekjente sine synder, så ville han sende utfrielse. I dette tilfelle ser vi en ung mann med manglende selvtillit bli forvandlet gjennom Guds ords kraft ved en spesiell

budbærer. Hvorfor er englene så ubegrensede og mangfoldige i sin tjeneste? Fordi hans ord er uten begrensning.

Englene kommer med hjelp til dem som er motløse og nedslåtte. En dag løp profeten Elias for livet på grunn av en dødstrussel fra en ond dronning, Jesabel. Han ba ikke etter Guds ord, men ba faktisk om å få dø. Men han var ikke oppriktig. Han var bare deprimeret. For Jesabel ville lett ha oppfylt denne bønne, dersom han bare hadde blitt værende der han var noen få timer til.

Elias hadde tidligere bedt og bekjent Guds ord. Det kan ikke vende tomt tilbake. Guds tjener holdt på å lide nederlag på grunn av sin negative holdning. En engel steg raskt ned. Elias var så utslitt som et menneske noensinne kan bli, så engelen rørte ved ham mens han lå i dyp søvn. Denne spesielle engelen kunne lage mat. Han stekte «englebrød», og Elias våknet og fant at denne engelen hadde tilberedt dette for ham. Etter at han hadde spist, falt han i søvn

igjen med en gang, våknet så på ny for å finne nok et englebrød. Da han hadde spist det, sa engelen til ham at han ville ha styrke nok til å gå førti dager på grunn av de fenomenale næringsverdiene. Elias grep igjen fast om Guds ord, og Jehovah oppfylte sine løfter.

Vi kjenner også til at englene bringer betydningsfullt bud om fødsler. Engelen Gabriel kom til Maria og forkynte Jesu fødsel. Den samme engelen hadde vist seg for Sakarias seks måneder tidligere, for å forkynne Johannes Døperens fødsel. I hvert tilfelle var det blitt forutsagt. Gabriel kom og brakte Guds ord. (Luk. 1, 11-20)

Englene betjente Jesus i hans liv. Ved hans fødsel fylte englene himmelen. Ved hans fristelse kom de og betjente ham. Mat. 4, 11 forteller at etter at Satan hadde forlatt ham, kom englene med en gang. Dette gjorde de fordi de visste at legemets skrøpelighet truet med å hindre Jesus i å fullbyrde ordet om at han skulle bli verdens frelser, lammet som er slaktet fra før verdens grunnvoll ble lagt.

Nesten tre år senere, ifølge Luk. 22, 43, var Jesus i Getsemanehagen og svettet blodsdråper under rop til sin Far: «Far, ta dette begere fra meg!» I dette øyeblikk da han opplevde sin største sjelelige smerte viste det seg en engel for ham, styrket ham og oppmuntret ham til å gjøre sin Fars vilje. Ja, engelen kom for å si: «Jesus! Du må gå igjennom alt dette til ende, for å fullbyrde Ordet.»

Ved hans død og oppstandelse satt de, en ved hodet og en ved fotenden, der hans kropp lå. Hvorfor er de så fremherskende i Kristi liv? Fordi de da ikke tjente alene Ordet, men gjorde tjeneste for **Det levende Guds ord**, Ordet som ble kjødt.

Englene venter på din nye fødsel. De gleder seg ved din bekjennelse av Frelseren. De betjener deg i henhold til din bekjennelse av Ordet gjennom livet. Men ved din død venter de på å få bringe deg inn i Guds nærvær likesom de brakte Lasarus til Abrahams skjød.

Hold dine engler travelt opptatt ved en stadig bekjennelse og bønn etter Ordet. Hold dem opptatt med å stige opp med troens ord. Få dem til å stige ned med det som kun Ordet kan frembringe.

Knurr derfor ikke eller klag, og kritisér ikke engang. La ingen dårlig tale utgå fra din munn, for det vil få din engel til å skjule sitt ansikt. Husk, den er Guds hellige budbærer til deg, og engler taler!

Da folkemengden stimlet sammen, grep Peter ordet og talte frimodig om at det som var skjedd, var et tegn på at Gud hadde gjort Jesus til Herre. Og han lovt folket som hørte på, at hvis de ville omvende seg og la seg døpe, så skulle også de få Ånden.

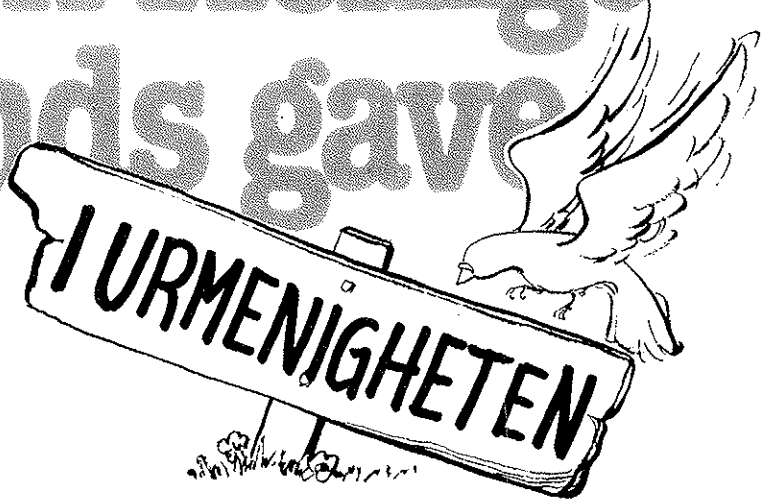
Dåpen i urkirken

Hvorfor skulle de la seg døpe? I Joh. 7,39 leser vi at Ånden skulle gis til dem som tror på Jesus. Kvalifikasjonen som trengtes, var å ha mottatt Jesus som Messias. Den som hadde gjort det, skulle få Ånden. Hvordan mottak man så Jesus som Messias? Rakte man hånden opp på et møte? Eller gikk man frem og knelte på fremste benk! Nei, hvis man ville bli kristen den gangen, skjedde det ganske enkelt ved at man lot seg døpe til Jesu navn. Et enkelt og pedagogisk middel. For jødene betydde vann én ting, nemlig renselse. Var man blitt døpt til Jesus, hadde man Guds løfte på at man var blitt ren. Syndene var vasket bort (Apg. 22,16). Ved å la seg døpe til Jesu navn, erkjente man at Jesus var Messias. Dette skal dere gjøre, sa Peter, og da skal dere få Den Hellige Ånds gave. (I Apgj. 5,32 sier Peter at Gud ga Ånden til dem som lyder ham. Hva vil det si å lyde ham? Det vil si å tro at Jesus er Messias, og dette ga seg uttrykk i at man lot seg døpe.)

Dåpen og Den Hellige Ånd

Mottok de da Ånden automatisk de som var døpt? Nei, en rekke steder viser oss at det ikke var tilfelle. Her er ikke snakk om noen automatikk. I Apg. 8,16 fortelles det om de i Samaria som lot seg døpe etter at Filip hadde forkynt for dem. «Ånden var ennå ikke falt på noen av dem, de var bare døpt til den Herre Jesu navn.» Ånden falt med andre ord ikke automatisk på dem. Et interessant spørsmål er: Hvordan visste de at Ånden ikke var falt på dem? Åpenbart fordi de regnet med at Åndens gave ville gi konkrete utslag som kunne registreres. Det var først da Peter og Johannes ba for dem og la hendene på dem at de mottok Ånden. Hvorfor hadde ikke Filip bedt og lagt hendene på dem slik at de mottok Ånden? Det har vært mange forsøk på å forklare eller bortforklare dette avsnittet i Apostelgjerningene. All den tid beretningen er såpass knapp, er det vanskelig å gi et helt sikkert svar. Etter min oppfatning må forklaringen være den at Filip regnet med at Ånden ville falle på de dømte, uten hans inngripen. Slik

Den Hellige Ånds gave

Artikkel 1

Tekst: Hegle Storset

En rekke ganger ser vi at Jesus lover disiplene at de skal få Den Hellige Ånd. Når han er faret opp til himmelen, sier han, skal han sende Ånden. Og den gaven er så verdifull at det er bedre for disiplene å ha den, enn at Jesus skal fortsette å være hos dem legemlig. Joh. 16,7. Og da pinsefestens dag var kommet, falt Den Hellige Ånd på alle dem som var samlet, og de begynte å tale i andre tungemål og lovprise Gud. Legg merke til at Ånden gav seg konkrete utslag. For jødene var det en selvsagt ting. De kjente til fra Det gamle testamente at når Ånden falt på noen, så skjedde det noe. Det var Ånden som gjorde noen til en profet. Å ha Ånden som en teori, er en ukjent tanke i bibelen.

I tre artikler vil Hegle Storset ta for seg Den Hellige Ånds gave. Her skriver han om hvordan Ånden ble mottatt i den første kristne tid. Siden vil han ta opp det som skjedde videre i kirkehistorien, for så i siste artikkel bruke dette til å belyse dagens situasjon.

Storset er utdannet prest fra MF og har bl.a. skrevet en avhandling om «DHA og håndspåleggelse» til teologisk embetseksamen. Disse artikler er bygget på de studier han der gjorde og, etter forespørsel, skrevet spesielt for PIONEREN. Helge Storset virker i dag som feltprest ved GSV, Kirkenes.

skjedde det jo i Kornelius' hus (kap. 10). Det er mulig at de som kom til troen, ble opplært til selv å be om å få Ånden. Lukas, som har skrevet Apostelgjerningene, gjengir jo det ordet av Jesus at Faderen skal gi Den Hellige Ånd til dem som *ber* ham (Luk. 11, 13). I hvert fall viser dette oss at Ånden ikke falt «automatisk» på dem som var døpt.

Konkret mottagelse av Den Hellige Ånd.

Ytterligere bekreftet blir dette av fortellingen om Paulus i Efesus, Apgj. 19, 1–6. Han møter noen disipler der, og spør dem: «Fikk dere den hellige And da dere kom til troen?» Her forutsetter han flere ting. For det første at de er kommet til troen. For det andre at det går an å være kommet til troen uten å ha fått Den Hellige Ånd («Motta» vil kanskje være en mer nøyaktig oversettelse her enn «få».) På gresk står det her egentlig «værende kommet til tro», hvilket indikerer at man først kommer til tro, og deretter mottar man Ånden. (vi finner akkurat det samme i Ef 1, 13 og andre steder.) Når disse disiplene gir til kjenne at de ikke har mottatt Ånden, spør

Paulus etter hvilken dåp de var blitt døpt med. Igjen ser vi at åndsmottakelsen regnes som noe konkret som man kan vite har skjedd eller ikke. Han regner altså ikke med at de var døpt til Jesu navn siden de ikke har mottatt Ånden. Og det hadde han rett i; de var døpt med Johannes' dåp. Så doper Paulus dem til Jesus, og legg merke til hvordan dette skjer: Umiddelbart etter dåpen legger Paulus hendene på dem, og *da* mottar de Ånden og begynner å tale med tunger og lovprise profetisk. Det er Lukas som har skrevet dette, og det er ingen ting som tyder på at han synes det var noe unormalt som skjedde. Han begynner vers 6 med «og», som om dette var en helt naturlig rekkefølge på begivenhetene.

Håndspåleggelse

Paulus spurte altså etter hvilken dåp de var blitt døpt med, siden de ikke hadde mottatt Ånden. Så doper han dem og legger hendene på dem. Og når han legger hendene på dem, mottar de Ånden. Alt i alt tyder dette på at håndspåleggelsen ble sett på som en del av dåpen. Det å ta imot Jesus som Messias, dvs. å la seg døpe til hans navn, var det som skulle til for å

få Åndens gave, men rent konkret ble Ånden mottatt gjennom håndspåleggelsen som ledsaget dåpen.

Dette ser ut til å ha blitt en nokså vanlig praksis. Det bevitnes i Hebr. 6, 2. Der er det tale om de kristnes «barnelærdom», dvs. de første ting som en kristen erfarte. Blant disse ting er nevnt **dåp og håndspåleggelse**. (Den siste oversettelsen bruker ikke «dåp» her, men den gamle oversettelsen er dog fullt forsvarlig.) Disse to ting nevnes altså sammen. Det greske ordet som her er oversatt med «og» kan nesten oversettes med «underforstått». Det antyder at håndspåleggelse på en måte er underforstått i begrepet «dåp». Dette harmonerer med det vi leste i Apg. 19, der Paulus spør nettopp etter dåpen når det blir klart at vedkommende ikke hadde mottatt Ånden.

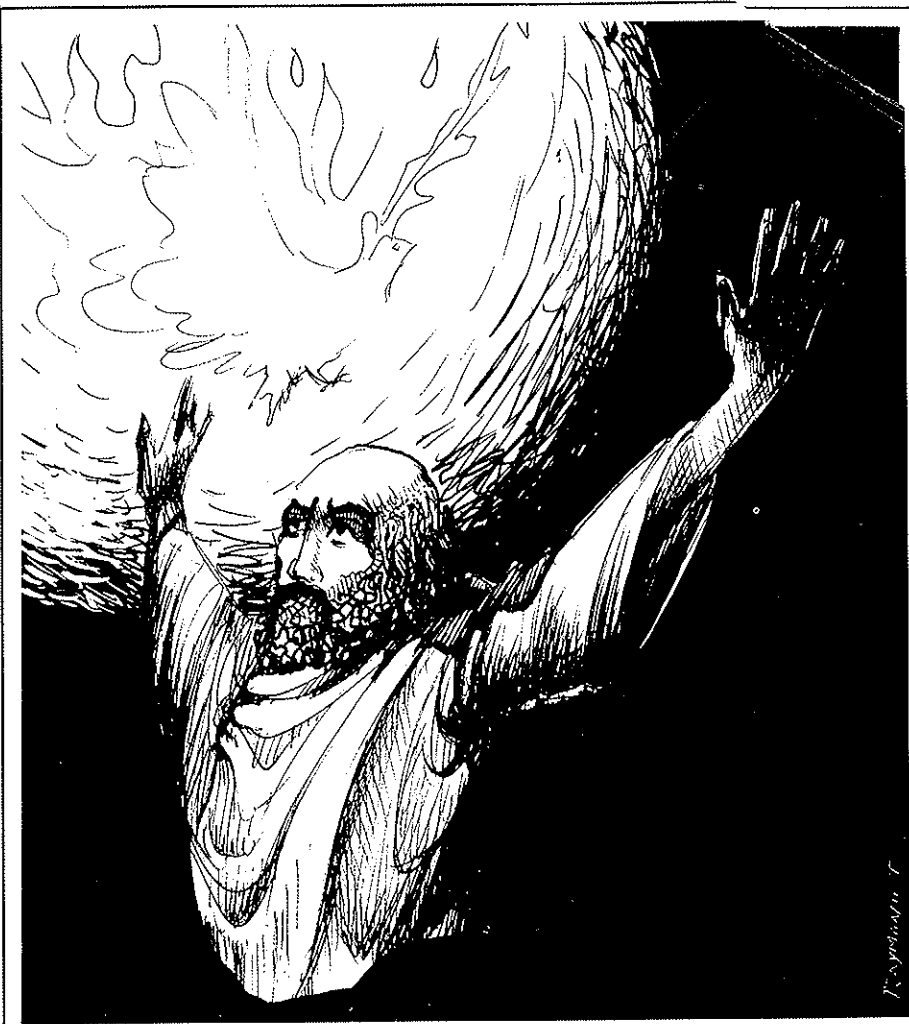
Dette at Ånden ble mottatt ved håndspåleggelse, skal vi ikke oppfatte som et stivnet ritual. For de første kristne var dette en konkret erfaring: de visste om Ånden var falt eller ikke. De **visste** at Ånden ennå ikke var falt på de i Samaria. **Bibelen er ikke opp-tatt av å gi oss et teoretisk skjema om «Åndens gjerning», men den beskriver nøkternt for oss hvordan Ånden virket ved de forskjellige anledninger.** Spørsmålet var ikke: «Har noen lagt hendene på dere?» Men: «Har dere mottatt Ånden?» Skulle man få noe av Gud, skulle man ganske enkelt be. Som vi har sett, gjelder dette også Den Hellige Ånds gave (Luk. 11, 13). Håndspåleggelse kommer inn som en hjelp til troen.

Startkapital

O hele Det nye testamente ser vi hvordan Den Hellige Ånds gave er nært knyttet til de som ble kristen. Det var ikke noe man oppnådde først etter lang og tro tjeneste. Åndens gave var en nødvendig «startkapital». Denne gaven var det blitt gitt løfte om mange hundre år i forveien. (Gal. 3, 14). At dette løftet skulle oppfylles, var en hovedhensikt med den nye pakt. Det var derfor utenkelig at noen skulle gå inn i denne pakt (nemlig ved å la seg døpe) uten å motta denne gaven. Like urimelig var det at den som var døpt, skulle vente med å motta gaven. Derfor ser vi at Paulus går så rett på sak i Apg. 19, 1–6.

And og tale

Da Paulus hadde lagt hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem. Hvordan visste man at det

skjedde? «De talte med tunger og profetiske ord.» Da Peter talte i Kornelius' hus (Apg. 10), falt Den Hellige Ånd på dem som hørte ordet. Hvordan visste de at Ånden var falt? Det var ingen diskusjon blant dem om det var skjedd eller ei, for «de hørte dem tale med tunger og lovprise Gud.» Når de hørte tungetalen, sa de ikke: «De har fått tungetalens nådegave», men de sa: «De har fått Ånden.» De skilte ikke Ånden og nådegavene fra hverandre i den grad som det gjøres i dag. Nådegavene var Åndens forskjellige måter å åpenbare seg på (1. Kor. 12, 7) og ikke adskilte «ting». Når de hørte tungetalen og lovprisningen, tenkte æ: «Det er Den Hellige Ånd som gir seg til kjenne!» (Ånd og tale er jo nærmest to sider av samme sak, jfr. Ordspr. 1, 23).

Konklusjon

Som en oppsummering kan vi si følgende: En av de viktigste hensiktene med den nye pakt var at menneskene skulle få Guds Ånd. Ånden ble gitt til dem som var rensset ved troen på Jesus. Å tro på Jesus som Messias, betydde å la seg døpe til hans navn. Den som hadde gjort det, mottok Åndens gave, ofte ved håndspåleggelse.

Kalenderen

SANDOM RETREATSENTER

I Ottadalen ønsker velkommen til retreatsenter med Jesus-meditasjon, bønn, andakter, bibelsamtaler m.m.
Kontakt: Sandom Retreatsenter, 2685 Garmo. Telef.: 062-745, for nærmere opplysninger.

Tider: 10/11 · 19/11 · 1/12 · 8/12 · 8/12 · 13/12

HELLIG ÅND SEMINAR

På Dyrkollbotn leirskole. Talere Iver Høy og Jon Eckholm.

Tid: 14.-16. november.

EUROPA KONFERANSE

I Elmiahallen, Jönköping. Tema: «Guds kraft og helbredelse i samfunn». Talere: Juan Carlos Ortiz, Sven Nilsson, Ian Andrews, Jim MacInnes, Harry Greenwood, Aril Edvardson. Opplysning og påmelding til: Europakonferansen, Jutatorget, S-330 10 Bredaryd.

Tid: 17.-23. november.

JESUS KONFERANSE I OPPDAL

Talere: Rune Brännström, Kjell Haltorp, Wilhelm Langemyr og Sverre Granlund. Sang: Arnold Børud og Gospelkoret TVERS.

Tid: 5.-7. desember.

DE ÅNDELIGE GAVER —

Fortsettelse fra side 39

se». Dette er det overordnede motiv som gavene må underordnes.

Åndens dåp —

Åndens åpenbarelse

Nådegavene som omtales i 1. Kor. 12:7-10, skiller seg ut fra de andre gaver vi skal studere. Dette er klart, også når vi ser på dens forhold til Åndens dåp. Jeg tror at man må være døpt i Den Hellige Ånd for at disse ni nådegavene skal fungere gjennom en. Men ikke bare dette. Man må også leve i Ånden. Hva hjelper det om man har minnet av en opplevelse som en gang fant sted, om man ikke lever i salvelsen i dag. Åndens liv er dynamisk. Du har salvelsen i den grad du lever i den, og lever du ikke i den, vil du miste den.

Sammenhengen mellom 1. Kor. 12, 13 og 14.

Disse tre kapitlene hører sammen. I kap. 12 omtales nådegavene og Kristi Legeme. Kap. 13 taler om kjærligheten, drivkraften bak gavene, og i kap. 14 omtales den rette bruk av gavene.

A. Visdoms tale ved Ånden

Denne gave gjelder visdom gitt på en overnaturlig måte, eller overnaturlig innsikt i fremtiden. Gaven var i virksomhet hos Jesus i Jct. 8:7, da han svarte dem som ville stene kvinnen. Han svarte dem med en visdom som de ikke kunne stå imot.

Visdom vil å styre og lede Guds menighet kommer også inn under denne gaven, ofte som en tjeneste. I 5. Mos. 34:9 står det: «Og Josva, Nuns sønn, var fylt med visdoms ånd, for Moses hadde lagt sine hender på ham». Og i Ap.gj. 6:3: «Utse derfor iblant eder, brødre, syv menn som har godt vitnesbyrd, fulle av ånd og visdom!» Apostlene fikk visdom fra Gud til å løse en vanskelig floke, og de menn som skulle tjene, hadde visdom.

Til ledelse og valg i vanskelige situasjoner kommer denne gaven oss til hjelp. I Ap.gj. 16:6f får Paulus og hans følge overnaturlig ledelse på sin reise. Filip opplevde det samme da han ble ledet til den etiopiske hoffmannen.

Åpenbaring om noe i fremtiden hører også inn under denne gaven, tror jeg. I Ap.gj. 21 hører vi om profeten Agabus som varslet om det som skulle skje med Paulus.

B. Kunnskaps tale ved Ånden

Gjennom denne gaven gis det overnaturlig åpenbaring om forhold man ikke kjenner ad naturlig vei.

Ånden åpenbarer skjulte ting. Daniel fikk, ikke bare tydingen på Nebukadnesars drøm, men Gud fortalte ham hva kongen hadde drømt.

I sjelsorgen. Tenk på Peter da han møtte Ananias og Saffira. De trodde de kunne lyve for den Hellige Ånd, men de tok feil.

Hvor mange ganger i sjelsorgen er man ikke maktesløs inntil Gud gir oss åpenbaring om hvor mennesker sitter fast. Når det kommer frem, og de er villig til å ydmyke seg, blir de løst.

Helbredelsens gave fungerer slik at de syke først kan pekes ut og deres sykdom beskrives, før de blir helbredet.

C. Evnen til å prøve ånder

Her er det snakk om overnaturlig innsikt i ånde verdenen, at man kan prøve hvilken ånd som arbeider. Bibelen taler om flere slags ånder:

Guds Ånd — Den Hellige Ånd. Ved denne har vi et ånds fellesskap.

Menneskeånder. Mennesker har en ånd, og av og til kan dette blandes sammen med Den Hellige Ånd. Man tror at det er Den Hellige Ånd som er i funksjon, og så er det bare menneskets ånd, gjerne hos slike med en sterk vilje, som er i virksomhet. Dette skal vi avsløre.

Onde ånder — demoner. Når det er dette område nådegaven virker på, vil Ånden gi deg innsikt i hva som plager mennesker. Du vil se om mennesker er undertrykket eller endog besatt av demoner, hvilke demoner det gjelder, så du «ved Guds finger» — den Hellige Ånds salvelse — kan drive dem ut.

Jeg tror ikke at alle som er plaget av åndsmakter er besatt. Mange er undertrykket av demoner, uten å være besatt. Besettelse er siste fase i en lengre utvikling. Dette er et område der du skal fare varsomt frem. Det er ikke demonene som skal oppta oss, men han som har beseiret alt det onde. Jesus skal ha vår oppmerksomhet. Det er svaret folk vil ha, ikke bare våre tanker om problemene.

Neste gang skal vi se en annen viktig gruppe nådegaver: «Kraftgavene».

Nytt vers i bibelen

I de hebraiske håndskrifter som man har funnet i hulene ved Qumran har man funnet et vers som ikke er kommet med i Bibelen. Det står i Salme 145 mellom 13 og 14 vers og lyder slik: «Gud holder sine løfter, kjærlighetsfullt i alt han gjør.» Den svenske bibelkommissjon som holder på og arbeide med en ny svensk bibel-oversettelse vil ta dette vers med. Det arbeides med en nyoversettelse direkte fra grunntekstene. Man regner med å bli ferdig omkring 1990 og arbeidet kommer på 20 millioner svenske kroner. Det nye testamentet utgis allerede i år.

Evangelii Häröld

Vi deler med hverandre

Denne spalte står åpen for leserinnlegge. Skriv til oppbyggelse og oppmunt-ring!

Fra en bror i Lyngby, Danmark har vi fått dette andakts-stykke med tilhørende sang. Vi trykker det på dansk da vi også har mange danske abonnenter på Pioneren.

Mine tider er i din hånd

Salme 31, 15-16

«Herre, jeg stoler på dig, jeg sier, du er min Gud, mine tider er i din hånd». — Ja, sådan sier David midt i sin landflyktighetstid. Han trøster sin sjæl med, at Gud har sett hans nød og giver agt på hans sjælekvide, og selv om hans liv svinder hen i sorg og hans år i suk, så stoler han på Gud, hans tider er i hans hånd. — Hvordan har vi det med tiden? Har vi også lagt den i Guds hånd? Der er måske noget, vi har ønsket så usigeligt i mange år, men hvordan er ventetiden gået? — Israelterne trælled for ægypterne i 400 år. Det var en svær tid, og der er nok steget mange suk op til Gud om udfrielse. Men dagen kom, da Gud kaldte Moses og sagde: «Jeg har set mit folks elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres klageskrig over deres undertrykkere, ja, jeg kender deres lidelser, og jeg er steget ned for at udfri dem af Ægyptens hånd og føre dem bort fra dette land, til et godt og vidstrakt land, til et land, der flyder med mælk og honning» (2. Mos. 3:7, 8). — Gud kommer ikke for sent, selv om vi oftes synes, at han er altfor langsom. Vi forstår ikke at han ikke griber ind i vore forhold og ordner dem for os, sådan som vi ønsker det. — Har han da glemt os? Vi har jo opsendt så mange bønner til ham, hvorfor svarer han ikke? Ja, det er svære tider, når vi synes, at Himlen er lukket, og da fristes vi til at give op. Men i sådanne tider er det godt at læse i Skriften, hvordan Herren gang på gang har grebet ind, når det hele så umuligt ud. — Dagen kom, da Herren førte israeliterne ud af Ægypten på forunderlig måde med en stærk hånd. — Dagen kom, da Abraham fik Isak, selv om det varede længe og så umuligt

ud. — Dagen kom, da israeliterne gik over Jordan ind i det forjættede land, selv om det varede 40 år. — Dagen kom, da de 70 år var til ende, og de kom hjem fra Babel. — Dagen kom, da vor Frelser blev født, netop i tidens fylde. — Og sådan kunde vi blive ved. Nej, Herren har ikke glemt os, men han bier, indtil tiden er inde til at hjelpe os, ikke for at pine os, men fordi han ken der den rette tid. — Men jeg tror, at vi kan forhale tiden. Vi læser i Samuels bog, at Israel var frafalden, og filisterne havde taget pagtens ark, og der står i 7:1, at Israel sukkede i 20 år. Men det er ikke nok at sukke over sin elendighed, der må en omvendelse til, og derfor siger Samuel: «Hvis I omvender jer til Herren af hele jeres hjerter, skil jer så af med de fremmede guder og astarterne, vend jeres hu til Herren og dyrk ham alene, så vil han fri jer af filisternes hånd». — Og da de forlod afguderne og tjente Gud, blev de udfriet. Herren kunde ikke gribe ind, før de var helt med ham. — «Giv dig helt, thi så han vil det», synger vi i en sang. Herren har en plan med hver enkelt af os, men vi forsinker ham måske med vor uvillighet og genstridighed. — Dersom vi er villige og lydige, skal vi æde landets goder.

Mel: Klippe, du som brast for meg

Herre min, jeg stoler på, du vil altid med meg gå, mine tider kender du, altid står til dig min hu, aldrig kommer du forsent, selv om jeg det haver ment.

Styrk min tro fra dag til dag, jeg betror dig helt min sag; jeg mig klynger fast til dig, for du kan bevare mig, jeg vil gå i dine spor, regne med din nåde stor.

Fjenden sier: Jeg er glemt, han gør hjertet helt beklemt; men jeg ved, du har mig nær, at du altid er mig nær, du er med mig hver en dag, du er stærk, når jeg er svag.

Komme hvad der komme vil, jeg i tro mig vender til dig, som alle ting formår, dig, som alltid mig forstår, jeg vil bede i dit navn, du mig føre vil i havn.

Adolf Nielsen

Be for Norge!

Et profetisk budskap og en oppfordring:

I Norge er det stor synd blant folket og stor urettferdighet blant de kristne sier Herren. Det må komme straff innover landet dersom ikke mine barn søker meg i bot og bønn for sitt fedreland. Straffen blir at kommunismen fra vår bror i øst innvaderer landet. Men dersom mine barn roper til meg fra forskjellige steder i dette landet, vil jeg vende ulykken fra det, sier Herren. Da skal Norge bli et evangeliseringsland for meg sier Herren, for det er den planen jeg har for landet. Jeg vil gjøre det til en evangeliseringsnasjon for meg sier Herren. Det er forråtnelse, ja stor forråtnelse i landet sier Herren. Men dersom mine barn søker meg i inderlig bønn så bønneskålene blir fylt opp for mitt åsyn, da skal jeg forbarme meg over Norge sier Herren.

Se jeg kommer meget snart og min lønn er å gi enhver igjen etter hans gjerning. Amen.

Jeg vil oppfordre — utfordre — deg, dine medarbeidere og din menighet til inderlig bønn for Norge. Gud har gitt oss en sjanse et håp — et lys — i mørke. La oss gripe anledningen og gå i inderlig bønn for fedrelandet vårt. Vi som er i Kristus, la oss herske med Han i denne tid og forfrøve Satan Norge og vinne det for Kristus. Redningen for Norge er at Guds bønn driver åndelig krigføring og binder de onde og hans hær. Gud har utrakt oss en lønn til frelse i sin store barmhjertighet. Vil du gripe den? Be for Norge, ta det profetiske ord alvorlig. Det stunder mot natten, la oss ikke sløvne hen og bli likegyldige, men våkne opp og styrke det som var på vei til å dø. Ha olje på lampene og i kannene så vi kan stå rede når vår Herre kommer.

La oss gripe hverandres hender og forene oss i bønn for Norge. Måtte troens og tålmodighetens og utholdenhetens ånd fylle oss. Søsken, i Kristus har vi seier. Husk at vi er kongesønner og kongedøtre som er satt til å leve og herske med Kristus!

Og Gud som ser i lønndom skal lønne oss i det åpenbare ved å sette en ildmur på landegrensene våre så intet uten Guds ånd kan innta landet. Amen.

— en søster

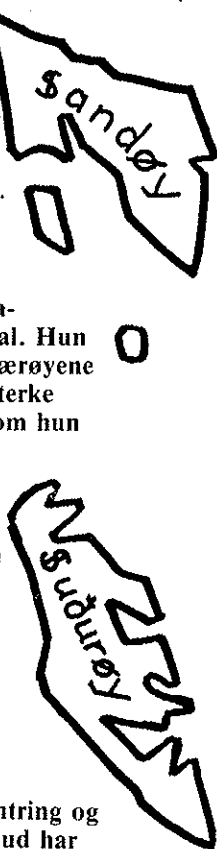
Fornyelses- tider over Færøyene

Reportasje: Marion Klaseie

I høst besøkte Marion Klaseie og Camilla Christensen Færøyene for å vise filmen «Gjenopprettelsen». Marion har også besøkt mange steder i Norge og er ansatt ved mediaavdelingen i Sarons Dal. Hun hadde aldri vært på Færøyene og ble grepet av den sterke fornyelses-bevegelse som hun møtte på disse øyer.

En fornyelse som synes å berøre de ulike kirkesamfunn og store deler av Færøyene som har 40.000 innbyggere. «Jeg møtte et folk som hadde fått Jesus, var fylt av Den Hellige Ånd og elsket å komme sammen for å dele fellesskapet rundt Guds Ord og bønnene.

Det var en stor oppmuntring og inspirasjon og se hva Gud har gjort på Færøyene», forteller Marion. Vi ba henne lage en reportasje fra sitt besøk som følger her.

Marion Klaseie foran Torshavn, Færøyene, med Nilsøya i bakgrunnen. Hun har nettopp besøkt øygruppen i Nordsjøen og deler sine opplevelser i denne reportasjen.

Det begynte for 7-8 år siden. Gud tok ut redskaper i bygd etter bygd, og nesten tomme misjonshus fyltes — særlig kom det mange unge ektepar. En av dem som har betydd mest for fornyelsesbevegelsen på Færøyene, og som nå står som en sentral og samlende person i denne bevegelsen, er Thomas Juul Askham. Vi lar ham fortelle hvordan det hele begynte:

«Vi hørte om fornyelsen som skjedde andre steder, og vi var spente på om dette også ville komme til Færøyene. Noen av oss begynte å samles for å be sammen. Vi hørte også på kassetter, bl.a. fra sommerstevnene i Sarons Dal. Vi ville gjerne selv oppleve det vi hørte om på kassetene, og vi ble fornyet og grepet av budskapet. Etter hvert kom vi i kontakt med andre som hadde opplevd det samme.

Kassetene hadde stor betydning for oss. Dette med Hellig Åndens dåp og dette med å be for syke var helt nytt for oss. Gud gjorde det klart at han ville vi skulle være med å praktisere dette, og vi gikk ut for å vitne om det som vi selv hadde opplevd.

Personlig ble jeg fornyet gjennom en dåp i D. H. Å. Jeg fikk nød for befolkningen her på Færøyene.

Påskestevne

Etter hvert begynte vi å ha møter.

Bl.a. kom vi til ei bygd som heter Sørvaag for å ha påskestevne der. Misjonshuset ble for lite med det samme. Vanligvis var det 5-10 mennesker som pleide å samles der, men vi måtte flytte over til kinosalen og den ble også fylt. Mange av de som kom var frelsessøkende, og jeg tror ca. 70 stk. av disse tok imot frelse det første året vi hadde påskestevne.»

«Jesus-marsj»

Hjørdis Jørgensen fra Sørvaag forteller: «Det var like før vi skulle ha påskestevnet vårt, og jeg satt på kjøkkenet og bladde i et gammelt nummer av bladet «Troens Bevis». Jeg fikk se et bilde der av noen som marsjerte i tog, og demonstrerte for Jesus. Med en gang så slo det meg at det skulle vi gjøre på vårt påskestevne. Aldri hadde noen gjort noe lignende her, og mange var veldig skeptiske til å begynne med og tenkte at de skulle i hvertfall ikke være med å dumme

seg ut på denne måten. Men det ble godt mottatt, og i flere år nå har vi marsjert igjennom Sørvaags gater, med plakater, med gitarer, med trekkspill og sang. Nå i år var vi 800 som marsjerte for Jesus, og ingen her på øya er i tvil om hva som foregår når vi kommer syngende gjennom gatene, med politiskorte foran. Da er det tett i tett med folk langs veien og i vinduene. Mange av disse kommer senere til møtene og blir frelst. I år ble ca. 60 stk. frelst på påskestevnet!»

Vekkelse og motgang

Vekkelsen har så bare spredt seg utover til resten av Færøyene. F.eks. på en øy som heter Sandøy kom en hel flokk over fra Vågøy hvor de allerede hadde opplevd vekkelse. De leide en båt og kom over for å ha møter på en skole der. I dagene før møtene begynte, gikk de fra hus til hus og innbød folk. Så sang de og vitnet i møtene. Thomas Juul Askham var med og preket. Mange ble frelst, og møteserien som bare skulle være over en helg, måtte forlenges til to week-ender. Nå er det en fin stor flokk i misjonshuset der av fornyede og nyfrelste mennesker, en åpen menighet som gjerne vil vokse og være med på det Gud gjør idag. Da vi besøkte denne øya nå i høst, var det bl.a. 5 nyfrelste søstre, bare 3 mndr. «gamle», som sang i møtet.

For det meste har det blitt holdt møter i «verdslige» lokaler. Det viser seg at det er lettest å samle folk der, i fiskehus og i kinosaler, men også i misjonshus

og i kirken. Gud har reist opp legmenn blant fornyelsesbevegelsens egne folk til å forkynne og reise rundt og holde møter. De har også hatt gjester fra Norge og Danmark, bl.a. har Eivind Frøen og Wilhelm Langemyhr vært der flere ganger, og deres undervisning har betydd mye for dem.

Det er blant folk i folkekirken og indremisjonen at denne fornyelsen har hatt størst inngang på Færøyene. På enkelte steder har misjonshuset og ledelsen der åpnet seg for dette som skjer, og andre steder har de lukket seg, og da har det blitt dannet bønnegrupper i disse bygdene.

En av dem som nå er med i ledelsen i fornyelsesbevegelsen forteller at han sto som formann i KFUM og han var selv negativ til fornyelsen i begynnelsen. Men da brødrene som reiste rundt, spurte om å få komme til stedet og ha møter, sa han ja. Han var syk da, men ble både fornyet og helbredet samtidig. Også på dette stedet måtte de danne bønnegruppe, da de ikke fikk virke i den lokale menigheten der.

«Til å begynne med var denne motstanden et problem for meg», sier Thomas Juul Askham, «men jeg er ferdig med det. De som åpner seg, får Guds velsignelse, de som lukker seg, får et tørt liv. Jeg ønsker at fornyelsen skal få enda

Thomas Juul Askham (bak i midten) sammen med «Skopum-søstrene» og et par gutter som spiller for disse. Disse 8 jentene ble alle frelst på samme møte på Sandøy. De dannet en sanggruppe som er med å synger i møtene. Askham er en av de fremste forkynnerene i fornyelse-vekkelsen på Færøyene.

mer tak i folket, og vil fortsette å arbeide for det. Mitt største ønske er at vi må få være med å gi til de som trenger det, og at vi må få være med å forvandle mennesker.»

Fra rørlegger til sjelesørger

Thomas Juul arbeidet som rørlegger, først i Torshavn, da da vekkelsen brøt ut i Sørvaag flyttet han dit: «Jeg ble ringt ned av folk som ville ha hjelp, og som søkte frelse. Jeg brukte det meste av arbeidstiden på dette. Istedet for å dra ut på jobb, måtte jeg gå hjem til frelsessøkende og be for dem. Til slutt måtte jeg bare nedlegge rørleggerarbeidet, og jeg har virket på heltid etter det. Det var en rik tid. Det var fantastisk å se hvordan mennesker ble forvandlet, hele hjem som var i oppløsning overga seg og ble forvandlet. Dette pågikk i flere år.

Brytningstid

Men de siste par årene har vært en brytningstid. Man er ikke sikker på hva som vil skje framover. Det er ikke de store skarene som kommer til Herren nå, men jeg tror at Herren arbeider med sitt folk her på Færøyene. Han stabiliserer dem, fornyer dem og gir dem visjoner.

En av de ting som har vokst fram i de siste par årene en «Soli Deo Gloria» i Klakksvik; et hjem for å nå unge mennesker og mennesker i nød. Det er et evangeliseringscenter, med kafeteria og rom for overnatting. Der har man bønnesamlinger og ofte evangeliske møter i helgene, og ellers andakter og kristen musikk i kafeteriaen. Mange har fått hjelp gjennom det arbeidet som drives ut derfra.

Teltmøter

Ifjor sommer startet vi opp med teltmøter, og vi fortsatte med det i år. Det var godt besøkt det første året, men i år har det virkelig vært mye folk på møtene våre. Vi la det også opp annerledes i år enn ifjor, i og med at vi inviterte talere fra flere av frikirkene, mens vi før bare har hatt folk ifra Folkekirken. Vi er glad for at vi gjorde det. Tidligere har det ikke vært noe etablert samarbeid mellom kirkene på Færøyene, før dette nå i sommer. Det var et skritt i retning av mer fellesskap og samarbeid. Det skal bli spennende å se hvordan Gud vil fortsette sitt verk på Færøyene.»

Forvandlet familie

Mange av de som er kommet med i fornyelsen på Færøyene kan vitne om at Gud har gjort store ting for dem. Han har forvandlet mennesker, ja, hele familier, helbredet syke og gjort under. Et eksempel er hva Ebba og Nimrod Midtjord fortalte da vi besøkte dem i deres helt nye hjem i Lopra på Sudurøy, den sydligste av alle øyene som hører med til Færøyene.

Ebba og Nimrod har fire døtre, de to yngste er eneggede tvillinger. For to år siden var deres familieliv truet av store problemer: De bodde i en eldre, liten kjellerleilighet hos Nimrods foreldre. Deres nest eldste datter Gunvår, fem år gammel, satt i rullestol. Hun hadde en sykdom i hoften så hun ikke kunne gå, det ene hoften var blitt «oppspist», og benet var sluttet å vokse så det var flere cm for kort. Legene hadde ikke noe håp om at hun kunne bli

frisk igjen. Dessuten fikk tvillingene astma da de bare var noen mndr. gamle, og de var sterkt plaget av det. Engang måtte t.o.m. en av dem fraktes i helikopter for å komme fort nok inn til sykehuset i Torshavn. Nimrod hadde store nerveproblemer, han spiste nervetabletter hele dagen, og måtte til og med få sprøyter p.g.a. nervene. Dessuten hadde han migrene, og var syk i magen.

Men så begynte det å skje ting som tilslutt medførte en totalt forvandlet familie. Her forteller de selv:

Ebba: «Det var for to år siden, jeg hørte at det skulle være husmøte hjemme hos noen naboer. Jeg hadde aldri vært på møte før og ble interessert. Jeg fortsatte å gå på møter. På et møte satt jeg

Ebba og Nimrod Midtjord sammen med datteren Gunvår som ble reist opp fra rullestolen hun måtte bruke.

bare og gråt. De som kjørte meg hjem spurte om jeg var frelst, og jeg måtte si nei, enda jeg alltid hadde sagt til mannen min at jeg var bra nok og ikke trengte noen frelse. De ville bli med meg inn og be for meg, men mannen min var sint fordi jeg gikk på møter, så de måtte gå igjen. Etter noen dager kom noen andre hjem til oss og hjalp meg gjennom til frelse.»

Nimrod: «Da jeg fikk se at kona mi var blitt frelst, ble jeg med på møte en helg da Thomas Juul Askham hadde møteserie her. Da jeg kom hjem merket jeg at det var to makter som kjempet i meg. Jeg tenkte å lese et cowboy-blad før jeg sovnet, men jeg klarte ikke å lese. Ordene bare fløt om hverandre, istedet så jeg Jesus foran meg. Samtidig var det slik motstand i meg at jeg tok et Jesus-bilde over barnas seng, rev det ned og kastet det ut. Tilslutt klarte jeg ikke mer. Jeg vekket Ebba og spurte om hun ville be for meg. Da opplevde jeg at den sterkeste makten vant. Jeg var frelst!

Dagen etter sprang jeg over til foreldrene mine og til naboene, og fortalte at jeg var blitt frelst, jeg klarte ikke å holde det for meg selv.

En venn av oss foreslo at vi skulle la Thomas Juul be for dattera vår som satt i rullestol. Han kom og salvet henne og ba en enkel bønn. Hun ble momentant helbredet! Dagen etter var hun ute og lekte med de andre barna! Benet hadde også vokst ut, og ingen kunne se på henne at hun hadde vært avhengig av rullestol dagen før!

Samtidig ba han også for meg, at Gud måtte helbrede og løse meg fra mine sykdommer. Det skjedde et fantastisk under med meg mens han ba. Jeg har vært fullstendig frisk siden! Jeg har ikke behøvd en eneste nervetablett, og har ikke hatt migrene etter den dagen da Gud gjorde dette.

Det gikk en tid, og så begynte vi å tenke på våre tvillinger. De var sterkt plaget av astmaen, og nå som vi var blitt frelst, og sett hva Gud kan gjøre, ønsket vi at Gud også skulle helbrede dem. En kveld da de lå og sov, la vi ganske enkelt hendene på dem, Ebba og jeg, og ba om at Gud måtte ta vekk deres sykdom. Siden har de ikke hatt antydning til astma!

Gud har vært god mot oss, og gitt oss så mye. Vi er så glade og takknemlige. Han velsigner oss rikelig! Han har gitt oss dette nye huset! **Vår Gud er en fantastisk god Gud!**

TO INNHOLDSRIKE GAVE-BØKER

Våre bøker med 8 kassetter i hver er en gave full av inspirasjon, oppbyggelse og velsignelse. Gled deg selv og andre med disse bøker. Kassetter med boken til verdi av ca. kr. 300,00 kun kr. 150,00 pr. stk..

Kassettbok I

«Nordisk konferanse for åndelig fornyelse»

HØR:

Hans-Jacob Frøen,
Sven Nilsson,
Harald Dysjeland,
Kjell Sundby,
Arlil Edvardsen,
Åge Åleskjær,
Erik Larsson,
Sven C. Boysen og
Helge Fosseus

Kassettbok II

«Inspirasjons dager i Horten.

HØR:

Kjell Haltorp,
Sigvard Wallenberg,
Sten Harsem,
Sverre Granlund,
Willy Evensen

Vær med å spre disse budskap til alt Guds folk!

Opptak med høy kvalitet i alle produksjons-ledd. En fryd å høre.

En julegave med mening og innhold

Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

JESUS-KONFERANSE OPPDAL 5.-7. desember 1980

Hovedtalere:

RUNE BRÄNNSTRÖM

KJELL HALTORP

WILHELM LANGEMYR

SVERRE GRANLUND

Gospelkoret

TVERS

med
**ARNOLD
BØRUD**

Solosang: ANNE BORGE

Seminar som blir avholdt: 1. Hvordan finner jeg Guds vilje? 2. Ungdom/sex/samliv. 3. Forpliktende fellesskap. 4. Åndelig krigføring.

Åndelig fornyelse

**Lovsang - Forkynnelse - Undervisning - Forbønn
Fellesskap**

Program med innmeldingsskjema fåes ved henvendelse til Baptistkirken, 7340 Oppdal.

For nærmere opplysninger: Ring Hans Rogstad (074) 21663.

Arr: Oppdal Baptistmenighet.

Menighetens omsorgs felleskap

1. artikkel

Herfor og hvordan begynne en omsorgsring

Enhver

åndelig fornyelse i menighetens historie har begynt med at de kristne fant sammen i fellesskap i små grupper, hvor de studerte Bibelen og ba sammen.

Ingen kristen skal fungere som et lem på Kristi legeme bare i offentlige møter. Det sentrale i et levende og allsidig menighetsliv er hverdagsfellesskapet mellom de ulike lemmer på menighetslegemet. Over hele verden vekkes Guds folk i dag innfor gjenopprettelsen av menigheten som Kristi legeme. Skal lemmene knyttes sammen i et nært, organisk fellesskap, må vi, foruten storsamlinger, gjenopplage betydningen av samlingene i mindre grupper. Dette er ikke noe nytt — det er nytestamentlig. I denne artikkelserie vil vi berøre sider ved omsorgsfellesskap i mindre grupper.

Dette må ikke oppfattes som endelige løsninger, og enda mindre som noen «lære». Det er kun ufullkomne tanker omkring et stort og viktig tema etter at jeg har fått være med på å praktisere dette i en del år

Grunnform

Menighetens grunnform var uten tvil, både i den gamle og nye pakt, familien og hjemmet. Menighetslivet må ha en naturlig basis i familielivet. Hjemmet står sentralt gjennom hele Bibelen. Patriarkenes husmenighet dannet forskolen til det framvoksende Israels-folket. Jesus virket meget i hjemmene, og Ap.gj. begynner i et hus («øvresalen») og slutter i den bolig Paulus leier i Rom. Samling av Guds folk i hjemmene står ofte omtalt i Det nye testamentet. (Rom. 16,5—1. Kor. 16, 19. Fil. v. 2. Kol. 4,15. Ap.gj. 2,46, 5,42, 8,3, 11,14, 20,20, 2. Tim. 4,19 o.s.v.)

Når vi vekkes innfor alt Ordet sier om dette, forstår vi at denne hjem- og familiekarakter ikke bare var den opprinnelige og ikke bare den forbigående, men den vedblivende grunnform for menigheten. Innfor vår tids sønderrevne, stivnede, fremmedgjorte, splittede og konfliktfylte kirkesamfunnsforhold finnes ingen annen utvei enn å vende tilbake fra det store til det lille, til grunnvollen for alt kristent felles-

skap: de små sammenkomster i hjemmene, der to og tre kan samles i Jesu navn. Det er manges erfaring at Jesu nærvær meget lettere kan få sin rette plass i slike små omsorgsfellesskap enn i de større forsamlinger, der man ofte med sorg må konstatere at Guds nærvær er veket bort, og at Den Hellige Ånds virksomhet blir hemmet gjennom mange slags forurensninger.

Men selv ikke den mest åndsfulle møtevirksomhet, med fin forkynnelse og en våken forsamling, kan erstatte det stille fostrings- og rensesearbeidet som skulle utføres i de små hus-samlingene. Samlinger i omsorgsringer rundt om i hjemmene, der fedre og

mødre i Kristus, gjennom undervisning i Skriftene, gjennom fortrolig og åpen samtale og forbønn, deler sine erfaringer med Herren slik at en lett oversiktlig krets kan føres mot «hele Kristi fylde», er uunnværlig for et normalt og sunt menighetsliv. Det utgjør selve roten til den øvrige virksomheten. Her får vi erfare hvor meget omsorg, broderlig formaning og åpenhet for hverandre, det skal til for at det kan bli en så renset atmosfære at kjærlighetens og sannhetens And kan få virke uten hindringer. Man får en anelse om hva menigheten har tapt, og hva den burde og kunne være. Der gripes man av hellig lengsel etter at det som vi har opplevd i det lille omsorgssamfunn, må få gjennomsyre hele menigheten. Slik kan samlingene i de mindre grupper i hjemmene være fruktbringende vekst-celler for fellesskapet i hele menighetslegemet.

Tekst:
Rolf Erik
Janøy

Illustrasjon:
Ivar
Øksendal

Glimt fra kirkehistorien

Vekkelses-historien stadfester dette bibelske mønsteret. Pietistene Spener og Francke grunnet sine «collegia pietatis» (småmenighetene i

menigheten). Zinzendorf kalte dette for «kor» eller «lag». Det var av han Wesley lærte, og han kalte det for «klasse-møter». Det disse menn utrettet, skulle de aldri ha oppnådd, om de ikke hadde vendt tilbake til de nytestamentlige hussamlinger. Her lå faktisk hemmeligheten til deres fremgang. Wesley sier: «Man kan knapt forestille seg hvilke fordeler som kommer av dette. Mange vet først nå hva det kristne fellesskap egentlig betyr. De begynte nå å bære hverandres byrder og sørge for hverandre. Og etter som de daglig ble kjent med hverandre, vokste deres hengivenhet innbyrdes. Og da de i kjærlighet talte sannhet til hverandre, så vokste de i alle deler opp til Ham, som er hode, Kristus, til et hellig tempel i Herren».

Det var på denne måte, bemerket Adam Clarke, «som de ble i stand til å opprette bestående og levende menigheter».

Her er altså anvist oss en enkel og prøvet vei for bibelsk menighetsomsorg. Og den kan brukes på ethvert sted i hele vårt land der det finnes to, tre kristne som vil hjelpe hverandre. Det er ikke predikant, forsamlingslokale, organisasjon og pengehjelp man først og fremst behøver, men kun dette ene: **Den enkelte må være villig og rede til å ofre noe av sitt eget for å tjene de andre**, og Jesus må stå i sentrum for samlingen.

Uformelt

En omsorgsring må ikke forveksles med «husmøte» i den forstand at vi flytter et vanlig møteopplegg fra et lokale inn i et hjem. Vi behøver vanligvis ikke samles i hjemmene for å holde møter, om vi har et forsamlingslokale. Om det blir husmøter, blir disse et **alternativ** til de offentlige møtene, og da åpnes det for en usunn oppdeling av virksomheten. Omsorgsringene skal være et nødvendig og positivt supplement som utfyller det som ikke kan skje i vanlig møtevirksomhet. Her må det ikke bli **enmanns-tjenester**, hvor en holder taler eller bibeltimer, hvor andre lytter i taushet. En god beskrivelse av hvordan det bør være i en omsorgsring, finner vi i I. Kor. 14,26: «Når dere kommer sammen, så har hver av eder . . .» Vi deler sammen det som Herren har gitt oss på en uformell, men åndelig disiplinert måte under mottoet: «La alt skje til **oppbyggelse!**» Vi tjener hverandre i fellesskapet. De «talesyke» må neddempes, og de beskjedne oppmuntres. Bibelsamtalen står ofte sentralt. Særlig må vi oppøve hverandre til åpenhet for det Den Hellige Ånd vil føre fram blant oss, enten det er lærerik sjelesorg og formaning, lovsang og tilbedelse, bibel-

undervisning eller bruk av åndelige gaver. Her kan alt dette få modnes fram. I en omsorgsring bør ingen være passiv tilskuer, som mange er i et møte. Her må alle fostres inn i tjenester og oppgaver som tjener fellesskapet. «Småbarne i Kristus» skal få åndelige utviklingsmuligheter og «kjødelige kristne» bringes inn i åndelige **erfaringer**. Dette er et grunnleggende arbeide som vi ikke kan hoppe over, om vi skal bygge Guds menighet. Fordi vi har drevet en **ensidig** møtevirksomhet, hvor omsorgen og fostringen av den enkelte naturlig nok har begrenset plass, har menighetslivet stagnert. Vi kan i årevis ha holdt mange, gode og herlige møter, men menigheten står på samme åndelige nivå.

Menighets-forankret

Når man skal danne en omsorgsring, er det viktig at man ikke bare organiserer dette ut fra andres erfaringer. Omsorgsringen kan like gjerne som alt annet i Guds rike komme i funksjon uten at Jesus ved Ånden får føre det frem. Derfor bør man nøye vurdere denne sak innfor Herrens åsyn, før man går i gang. Et viktig punkt for en rett og god start er at omsorgsringen, så sant det er mulig, kan

knyttet til menighetens øvrige virksomhet, gjennom menighetens ledelse.

Det beste er ofte at de ledende i menigheten var de første som dannet en omsorgsring, slik at eldstemøtene ble noe mer enn «styremøter» og at man kunne komme ofte sammen for å dele den åndelige side av menighetslivet, be med og for hverandre og bli knyttet sammen i et kjærlighetens fellesskap. Dersom ikke menighetens ledelse kan ha tjenende omsorg for hverandre, hvordan kan man vente at menigheten skal praktisere dette? Utfra de erfaringer man så gjør i det fellesskap som utvikler seg i menighetsledelsen, kan man så planlegge hvordan man videre kan bygge ut grupper i menigheten. Enhver omsorgsring bør stå i nær kontakt med menighetens åndelige ledere, og de som får lederansvar i disse gruppene, må være solid forankret i menigheten. Ofte vil det være vanskelig i «ett nu» å opprette omsorgsringer i menigheten. Det vil ofte bli både brytninger og kriser når dette skal settes ut i praksis. Mange venner som er blitt vant til den passive tilskuerrollen, og som har liten erfaring med det å være med å gi seg selv til andre trossøsken, vil føle dette som noe nytt, truende og farlig. Derfor er det så viktig at menighetens ledelse kan gå inn for dette etter at de selv har vært villig til å praktisere denne viktige side av Guds ord. Om deres liv kan være et levende vitnesbyrd om kjærlighet og omsorg for hverandre, vil dette skape lengsel hos mange andre; «Dette må også vi komme inn i».

Motstand

Det ville ikke være rett å fremstille dette som om alle menighetsledere vil være åpne for å opprette omsorgsringer. Etter mange års innarbeidet menighetspraksis er det ikke alltid så lett å endre noe. Derfor vil det ofte bli motstand, brytninger og kriser. Det kan være en årsak til at man ikke tør åpne seg for de som Herren ønsker å føre fram. Det koster for meget. Men personlig vil jeg heller ta en «livets krise» i menigheten nå, enn å ha «ro» nå og om noen år måtte ta opp kampen med en «døende krise», fordi åndslivet dør ut i stivnede rutiner. Et menighetsliv som lukker seg for «det Ånden sier til menighetene», har ingen framtid, men må leve på «restene» av det som engang var. Om du lengter etter å være med i en omsorgsring, så legg dette behovet fram for andre venner i menigheten. Sammen bør dere så legge dette fram for menighetens ledelse. Forsøk så langt det er mulig å få forståelse for denne tanke, slik at f.eks. en eller to omsorgsringer kunne dannes som en «prøveordning». De fleste menigheter vil nok, om vi går rett fram, tillate det. Om det absolutt

ROM FOR JESUS

Fortsettelse fra side 19

Slik man leste fra Skriftene den første tiden, slik kommer vi til å høre lest fra Bibelen om Jesu fødsel også i år. Skal det kun bli teori og seremoni for oss?

Guds barn

Min bønn er at julen i år måtte bli annerledes for de fleste av oss enn den første julekveld var for folket i Betlehem.

Dikteren spør:

*Har du rom hos deg for Jesus
i din sjel og i ditt sinn?
Nu, han banker på ditt hjerte,
vil du ei la ham gå inn?*

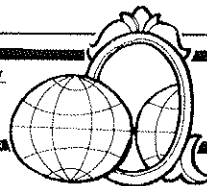
*Rom for Jesus, Ærens Konge
Skynd deg nu han nærmer seg
Sving nu hjertedøren åpen
Si: Kom Jesus inn til meg!*

Ved å gi Jesus rom i vårt liv, fører han oss alle i harmoni med Gud og oss selv, og gjør oss til Guds barn.

«Han var i verden, og verden er blitt til ved Ham, men verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke imot ham. Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, — de som tror på hans navn.» (Joh. 1:10-12).

ikke lar seg gjøre å knytte dette til noen bestående menighet på stedet, så er det viktig at man ikke går i gang med en omsorgsring som en opposisjon til den bestående virksomhet. Man bør gjøre det klart at man hele tiden ønsker og vil søke god kontakt med menigheten, og at man ønsker å arbeide for dens fornyelse og oppbyggelse. En særlig fare er det dersom en slik gruppe blir ledet av noen som står i strid med noen annen virksomhet på stedet. Det vil lett bli en splittelse og baktalelses-ring istedenfor noe som kan bli til hjelp og velsignelse. Om det er aldri så dårlig med den stedlige menighet, så bør vi omfatte den med forbønn og kjærlig omtale. Går man i gang med en bønnegruppe, uten noen tilknytning til en menighet, bør man ikke ha sammenkomster på dager det er offentlige møter, eller på annen måte virke slik at det fjerner noen fra det store menighetsfellesskapet. Omsorgsringene må ikke bli klikk-vesen, eller føre til åndelig isolasjon. Målet må være å tjene Guds rike sammen med Guds folk forøvrig i lokalsamfunnet.

Speilet

Kina

Billy Grahams hustru, Ruth Bell Graham, besøkte nylig Kina hvor hun har vokst opp som datter av en misjonær. Hun fikk se igjen de bygninger faren hadde reist og talte til elevene på den skole hun selv hadde gått. Da hun kom hjem fra Kina fremla hun bl.a. følgende bønne-emne: «Be om at Kinas folk må få se at kristendom ikke er en «vestlig religion».

Pelle om reklame

Verden har aldri sett en så enorm reklamebølge som idag. Og reklamens hensikt er i de fleste fall ikke å hjelpe mennesker, men å sette fart på pengene. Derfor er man heller ikke så nøye med sannheten og hvilke metoder man bruker til å påvirke. Vi har gjennom moderne massemedier lært oss å leve med løgner og styringer. Vi må konstatere at den kristne presse, radio, TV og reklame står i samme fare for den verdslige. Det er veldig lett å feilaktig å utnytte massemedias krefter til styring og opinions skaping.

Mennesket er forsvarsløs innfor dette. Derfor må kristne massemedia være veldig forsiktig så at den virkelig representerer Herren på det sett han vil. Den verdslige reklame forsøker å fange mennesker og styre dem, på bekostning av sannheten. Men den kristne reklame omkring møter etc. må være anderledes. Forresten betyr reklamen så meget for Guds sak? Når den ut til de utenforstående eller fanger den bare oss kristne i en slags underholdningsmentalitet? Og hvorfor skal alltid henges opp på menneskelige navn? Bibelsk sett må det være feil. Spesielt når man tenker på at møter med «bare» Jesus, bønnemøter, fortsatt er det minst populære.

Pelle Karlsson

i Evangelii Häröld

Frihet fra frykt

Det er ikke i første hånd ytre motstand i form av ugudelige regjeringer og uforstående opinionsskaperere som hindrer oss i å evangelisere verden. Hinderet finnes i menigheten, inne i oss selv. Hinderet heter frykt. Det finnes så meget vi er redd for å oppgi. Vår personlige trygghet innenfor de stengte dører. Vår fiksering ved egoet, som egentlig tilhører det gamle menneskets måte å leve på. Den Hellige Ånd må få befri oss fra frykt, så at vi våger åpne dørene og gå ut av vårt tilfluktsrom!

Innenfor det nye som Gud gjør i vår tid kommer også frykten krypende for å lamme oss. Med samme forskrekkelse som omvendte jøder hørte at Ånden der hadde falt også over omvendte ikke-jøder hører vi at Åndern faller over kristne som ikke er tradisjonelle pinsevenner.

Vet virkelig Gud hva han gjør? Hv skjer om ikke grensene dras tilstrekkelig trangt? Hvordan går det med læren?

Det var ikke noe lett problem apostelen stod innfor da de var samlet i Jerusalem. Det skapes vanskelige situasjoner også gjennom den åndelige utvikling idag. Men løsningen nå som da må være, at vi våger å være totalt åpne for Åndens ledelse. Det finnes ingen annen vei til frigjørelsen fra lammende frykt. Det finnes ingen annen vei til fortsatt framgang for Guds rike. Sak. 4,6.

Birger Thureson i lederartikkel i Evangelii Häröld — svenske pinsevenners organ.

de åndelige gaver

Artikkel 2

Leif Jacobsen fortsetter her sin artikkel-serie om «de åndelige gaver», som begynte i siste nr. (nr. 5/80). Jacobsen studerer «Kirkevekst, evangelisering og menighetsfornyelse» i tilknytning til et opplegg fra «Fuller Theological Seminary» i USA.

Åpenbaringsgavene

I vårt studium av de åndelige gaver skal vi se på en gruppe som står omtalt i 1. Kor. 12:7-10. De kalles i vers 7 for «Åndens åpenbarelse», og vi ser dem beskrevet og i funksjon ulike steder i Bibelen. For oversiktens skyld skal vi dele dem i tre grupper:

1) Åpenbaringsgavene, 2) Kraftgavene, og 3) Inspirasjonsgavene. Hver av disse gruppene inneholder tre gaver. Legg merke til at dette ikke er en inndeling Bibelen gjør. Den har bare en praktisk hensikt når vi studerer dem. Derfor kan andre inndelinger være like gode. Denne gangen skal vi ta for oss Åpenbaringsgavene.

Alvoret ved Gudsåpenbaringen

Vårt store behov i dag er Gudsåpenbaring. Mennesker trenger å se at den Gud vi tjener, er en virkelighet og at han lever. Gud er ikke fornøyd med at han presenteres bare i ord. Han vil selv vise seg gjennom under og tegn og forvandlede liv.

Når nådegavene er i bruk, er det Gud som åpenbarer seg, og vi må ha ærefrykt. Vi kan ikke bruke dem som vi selv vil, det er Ånden som deler ut.

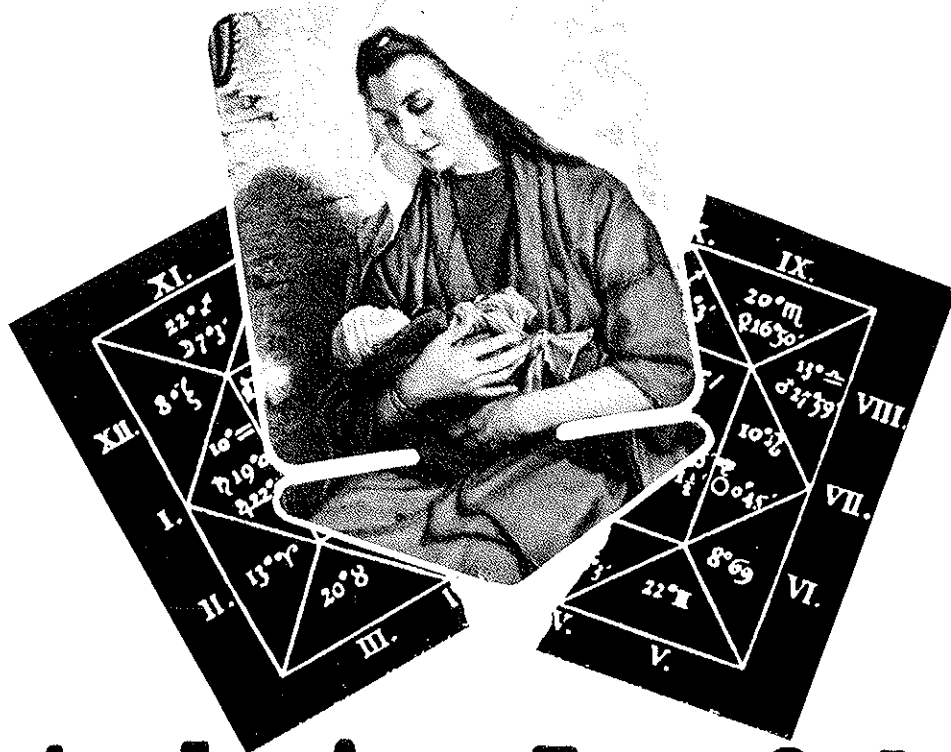
Det som kommer frem gjennom nådegavene, skal prøves, men dersom det stemmer med Guds Ord, skal vi ta imot det som fra Gud selv.

Hensikten med Åndens gaver

Nådegavene er arbeidsredskaper som ikke er et mål i seg selv. Når bruken av nådegavene blir et mål i seg selv, er det hele misforstått. Kristi Legemes oppbyggelse er målet, og nådegavene er arbeidsredskaper.

Nådegavene skal stadfeste Ordet. Det står i Markus 16:20: «Men de gikk ut og forkynte ordet allesteds, og Herren virket med og stadfestet ordet ved de tegn som fulgte med». Og i Ap.gj. 14:3: «De ble nu en lang tid der og talte frimodig i Herren, som ga sitt nådesord vitnesbyrd, idet han lot tegn og under skje ved deres hender». Ordets forkyndelse er det viktigste, nådegavene er som et akkompagnement som skal følge med.

Nådegavene skal oppbygge menigheten. I 1. Kor. 14:12 står det: «Således også med eder, når dere streber etter de åndelige gaver, så søk å få dem i rikelig mål til menighetens oppbyggelse».

Astrologi og Jesu fødsel

Gammel religion på fremmarsj

Tekst:

Lektor Inger Lise Sture

Astrologi kalles kunsten å spå fremtidige hendelser og menneskets skjebne ut fra stjernenes stilling. Astrologien går tilbake på urgamle, astralreligiøse former som fikk sin utforming hos babylonerne.

Læren begynte å spre seg verden over da kaldeiske prester flyktet fra Babylon ca. 300 f.Kr. ved det makedonske rikets deling. Persia, India og Egypt var blant de land som således ble tidlig kjent med astralreligiøsitet. I Europa grep astrologien om seg blant grekerne i oldtiden og blomstret siden videre i den romerske keisertiden. Også gjennom middelalderen fikk astrologien sterk makt over menneskene. Astrologer stod også høyt hos renessansetidens, og reformasjonstidens mennesker. Litteratur og bildende kunst ble merket av astrologien.

En nær relasjon mellom astrologi og astronomi (som ikke må forveksles) holdt seg opp til ca. 1750 e.Kr. Astronomien fikk betydning for astrologien med sine beskrivelser av himmellegemene som således la grunnen for astrologien. Men 14-, 15- og 1600-tallets berømte astronomer var stort sett opptatt av astronomi. Bare noen få beskjeftiget seg med astral spådomskunst for økonomisk vinnings skyld, uten å ha særlig tiltro til dette.

At astrologien var universitetsfag gjorde mye for dens utbredelse og stilling inntil rasjonalismen gjorde sitt inntog i menneskesinnene og forårs-

ket en nedgangsperiode for astral spådomskunst.

Gammel overtro på fremmarsj

Imidlertid har astrologien fått et nytt oppsving i vårt århundre. Astrologiske foreninger vokser i antall og størrelse. Astrallærens bokflom er økende, og undervisningstilbudene blir flere og flere verden over. Det er altså tydelig at astrologien er på

Gjennom ukebladene blir hundretusener av nordmenn hver uke påvirket av astrologien, en gammel overtro som i de siste 10 år har fremstått i moderne drakt. Det hevdes endog at astrologien er omtalt positivt i Bibelen. Lise Sture har hovedfag i kristendom og har spesielt studert astrologi. Vi har bedt henne skrive litt om astrologien og om hvordan man forsøker å knytte den til Bibelen, bl.a. i forbindelse med Jesu fødsel i Betlehems-stjernen.

fremmarsj i vår verden og at den har et sterkt grep på det 20. århundres mennesker.

For Norges vedkommende har jeg for noen år siden gjort vitenskaplige undersøkelser og påvist at oppsvinget i astrologiinteressen begynte for 10 år siden. (1970)

Den første astrologiforening ble startet for fem år siden. Undersøkelser angående litteratursalg og kursvirksomhet viste at nordmenns interesse for astrologi er stigende. Bøker og kurs er tydeligvis viktige faktorer med hensyn til utbredelsen av astrologisk lære og tro. Ukebladshoroskopien har li-keledes vært økende de siste årene.

Overtro

Etter å ha studert astrologiske skrifter og merket meg astralreligionens lære og begreper, er påstanden om astrologien som religiøs trosretning blitt stadfestet. Den må etter mitt skjønn regnes som en religiøs overtro som bygger på blanding av astronomi, mytologi og menneskelig fantasi.

Det astrologiske læresystem brister ofte i sin logikk, og inneholder flere selvmotsigelser. Den astrologiske tro på at alle endringer i vår verden har en parallell i himmellegemenes bevegelser og at menneskene står under stjerners- og planeters innflytelse, stemmer ikke med virkeligheten. Mye av det astrolo-

gien forfekter, kan forkastes ut fra rent astronomiske og psykologiske fakta.

Ved gransking av historiske kilder, kan jeg også konstatere at sanne kristne gjennom hele kirkens historie har tatt sterkt avstand fra astrologi. Stjernetydningen ble sett på som en demoninspirert opposisjon til kristendommen! Disse kristnes meninger vil jeg frimodig slutte meg til idet jeg ser på dagens astrologiske situasjon.

Ut fra Bibelen må astrologenes påstander forkastes! Både GT og NT inneholder skriftsteder som advarer mot slik spådomsvirksomhet og stjernetro. Det er bibelsk grunnlag for å advare mot astrologien som religiøs retning. Det er ikke astrallærens tilhengerne vi har imot, men selve læren som ligger til grunn for deres virksomhet. Som kristen ønsker jeg å praktisere 1. Joh. 4 om å prøve åndene, om de er av Gud. Samtidig ønsker jeg å holde opp Jesu Kristi kjærlighet, nåde og tilgivelse for mennesker på villspor. Med Jesus som Herre og hyrde trenger intet menneske å søke horoskopenes falske hjelp og trøst! For de som lengter etter et **sant fremtidsperspektiv**, vil jeg istedet peke på de bibelske profetier som et fantastisk alternativ. Guds hellige ord sier nemlig: «Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der, for tidene nær!» (Apm. 1,3)

Astrologi og Jesu fødsel

Astrologene påstår at de finner støtte for sin lære flere steder i både GT og NT.

Astrologene har et «fødselsdiagram» for Jesus. De nødvendige data for horoskopets oppsetning er produkt av astrologisk spekulasjon, og kan derfor ikke tillegges historisk vekt. Astrologene starter med å nevne 24. juni år 7 f. Kr. da de antar at Johannes døperens unngangelse fant sted. 15. april år 6 f. Kr. kl. 05 påstår de at budskapet til Maria ble gitt. Samtidig gjorde vismennene sine første observasjoner angående Jesu fødsel. Deres besøk hos Herodes fastsettes til tiden mellom 24. juni og 25. november år 6 f. Kr. Etter 25. november noterte vismennene seg at stjernen kom til syne igjen. 27. desember år 6 f. Kr. ble stjernetillingen stasjonær. På denne måten fant de Jesusbarnet i Betlehem. Et horoskop for 15. april år 6 f. Kr. ble så satt opp og tolket.

Fra Jesusforskningen vet man imidlertid at det nøyaktige tidspunkt for Jesu fødsel er uvisst. Uten å gå inn på de ulike beregninger angående årstallet for hans komme i kjød, vil jeg bare summarisk konstatere at mange forskere av forskjellige årsaker har fremholdt år 7 f. Kr. som det mest sannsynlige tidspunkt.

Vismennene

Jeg har allerede nevnt vismennene fra Østerland som omtales i Mt. 2, 1-12. Avsnittet ser ut til å være det mest yndede når astrologene vil forsvare sin lære og sette den i forbindelse med kristendommen. 1. januar 1977 hørte jeg et halvtimesprogram der lektor og astrolog Rigmor E. A. Wig la ganske stor vekt på denne historien. Det var forbausende hvor mye astrologi som etter hennes mening lå gjemt i Mt. 2, 1-12. Jeg vil derfor i det følgende besvare spørsmål som knytter seg til Betlehemstjernen og vismennene.

Astralyderne hevder at vismennene var astrologer. Fra teologisk hold innrømmes denne muligheten ved siden av andre. På gresk brukes ordet magoi om mennene fra Østerland. Magerne var opprinnelig medlemmer av en medisk prestekaste. Religionen deres var fra flere århundrer tilbake offisielt Zoroastrisk, men med sterkt synkretiske innslag særlig fra Zurvanreligionen. I vesten gikk ordet over til å bli alment navn på okkulte vismenn, drømme- og trollkarer. (Ap.gj. 8,9 og 3,6 og 8). I Mt. 2 brukes også nøytralt og ubestemt om slike som var innvidd i østens hemmelighetsfulle visdom. Skriften nevner at vismennene var «fra østen». Uttrykket står til magere og peker mot et ubestemt, fjernt område. Det kan ha vært bortenfor Romerrikets grenser. Det siktes neppe til Arabia, men mer sannsynlig er Babylonia eller Parterriket for øvrig. Det foreligger således en mulighet for at vismennene var astrologer, men man har ingen sikre bevis utifra Bibelens ord.

Når magerne antar at en konge er født på grunn av at de har sett hans stjerne, bunner det i troen på at hvert menneske, eller i hvert fall store herskere, tenkes å ha sine egne stjerner som blir synlige ved deres fødsel. Det beror ikke på astrologisk «vitenskap».

Astrologene har ansett Betlehemstjernen for å være et astrologisk fenomen. De tror at magerne etter en gammel astrologisk tradisjon samlet seg på et fjell for å få varsel om Freiserens fødsel av en stjerne. Forskere har lurt på hva stjernen eksakt står for. Forslag om meteor, meteoritter, kometer, novas og planetkonjunksjoner er blitt framsatt.

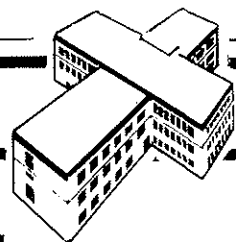
På gresk brukes imidlertid uttrykket aster om enkeltstjerner, eventuelt om kometer. (Kometer er en samling av løst stoff, gass, sand og stein, som av og til kommer innenfor syndsvidde ute i rommet. Kometene går i svært langstrakte ellipser rundt solen og lyser først skikkelig opp når de kommer innenfor marsbanen eller jordbanen.)

I Betlehemstjernen tilfelle kommer verken meteor eller meteoritter på tale, for de eksisterer altfor kort tid. Heller ikke kan stjernen ha vært en komet, (grensen mellom kometer og meteorit-

ter er ikke fast) eller nova (ny stjerne) uten å ha tiltrukket seg verdensvid oppmerksomhet. Mens en komet later til å bevege seg, er ikke det tilfellet med en nova. Den enkleste muligheten som gjenstår, er konjunksjon av 2 eller flere planeter. Astronomene vet at 29. mai, 29. sept. og 4. des. år 7 f. Kr. kom planetene Saturn og Jupiter i nær konjunksjon med hverandre i konstellasjonen Pisces (fiskene). Denne begivenheten er forholdsvis sjelden, idet den skjer bare ca. 1 gang pr. 125 år. Flere faktorer svekker imidlertid denne muligheten. For det første en nærmere og lignende konjunksjon ca. 66 f. Kr. Hvis førstnevnte konjunksjon var årsaken til magerens besøk i Betlehem, kunne like godt sistnevnte konjunksjon ha forårsaket en visitt. En annen innvending mot dette spesielle tilfellet er at de to planetene aldri synes å nærme seg hverandre mer enn 2 ganger distansen på månens diameter. Derfor kan de aldri ha sett ut som en eneste stjerne.

En annen mulighet gjenstår. I år 6 f. Kr. inntraff en mer uvanlig begivenhet, nemlig konjunksjonen av tre planeter, noe som bare skjer med 800 års mellomrom. Mars, Jupiter og Saturn nærmet seg hverandre meget. Men også i dette tilfelle var distansen for stor til at bildet av en enkeltstjerne ville ha fremstått. I virkeligheten tilfredsstillende ikke noen av disse opplysningene de bibelske data i Mt. 2 (v. 2, 7 og 10). Den har muligens vært synlig over store deler av den antikke verden. Stjernen beveget seg merkbart. Det fortelles at den «gikk foran dem, inntil den kom og ble stående over det sted hvor barnet var.» (v. 9) Den ble sett å stå over Betlehem mens magerne var i Jerusalem og igjen stå der da de seinere hadde ankommet Betlehem. For magerne ble det et tegn på at de hadde nådd reises mål. Stjernen pekte på en eller annen måte ut det eksakte stedet der Jesusbarnet lå. Det virker som om stjernen bare har vært merkbart for magerne. Grunnen var kanskje at de var innstilt på et slikt fenomen, ingen vet sikkert hvorfor. Stjernen bidro i alle fall til at magerne forsto at jødernes konge var født i Judea. Antagelig har de vært familiære med jødedommen og Messiasforventningen. En kan tenke på den store østlige diaspora. Kanskje Mt. hadde Biliam, seeren fra Østen (Num. 23, 7) i tankene, han som spådde om stjernen fra Jakob (24,7). Betlehemstjernen innvarslet klimakset i historien, nemlig Guds egen sønns fødsel i menneskelig skikkelse- han som skulle fullføre frelse for hver den som kom til tro på ham. Mt. 2, 1-12 forherliger således Gud, hans Sønn og resultatet av hans verk, enten det dreier seg om en naturlig astronomisk hendelse eller et mirakel.

Skolens nye rektor

Tekst: Rita Danielsen
Foto: Terje Svartdal

Vi fikk i oppdrag å samtale litt med skolens nye rektor Martin Meland.

— Hvordan trives du i din nye stilling som rektor?

— Jeg trives veldig godt. Jeg var skeptisk til å begynne med, men det

har gått bra. Jeg gleder meg faktisk til å gå på jobb hver dag!

— Hva vil du legge vekt på at elevene skal få av denne skolen?

— At Jesus får forme og danne elevene, så de blir mere og mere skikket til den gjerningen Gud har bestemt for dem. Gud må få forandre dem, så de blir tent for å dra hjem til sine menigheter, eller andre steder hvor Gud plasserer dem. Så håper jeg at flere av elevene går ut på helårsteam, så det ikke bare blir med det ene året, slik at de kan få praktisere det de har lært her.

For å oppnå dette, må Den Hellige Ånd få råde. Den Hellige Ånd har ei linje, derfor er det viktig for meg at vi kommer inn på den. Jeg ønsker at Den Hellige Ånd skal få styre elevene og meg.

— Hvor lenge har du vært frelst, og når kom du i kontakt med Sarons Dal?

— Det er 8½ år siden jeg ble en kristen. Det skjedde i Malmø i Sverige. En kamerat der gav meg en hel del litteratur, utgitt fra Sarons Dal. Det som jeg leste satte dype spor i meg.

Jeg kom hjem til Trondheim, og der var det en del ungdommer som hadde bestemt å reise på team. Jeg ble med nedover til Sarons Dal, for jeg kjente at dette var noe for meg. Jeg kom hit for 3 år siden, og begynte som evangelist i menigheten Salem i Kvinesdal. Jeg begynte å arbeide blant ungdommene, og ble senere forstander i menigheten og fikk samtidig ansvaret for OUT. Med dette ble jeg mere og mere knyttet til skolen i Sarons Dal.

Så da Åge Åleskjær reiste herfra, og jeg ble spurt om å ta over som rektor, så følte jeg fred for det.

Jeg er også fremdeles leder for OUT, og har 5 sivilarbeidere som jeg må engasjere i felten, og så reiser jeg litt. Men jeg må være mest mulig på skolen for jeg føler at tyngden ligger på oppgaven som rektor dette året.

— Har du tenkt å være lenge i Sarons Dal?

— Jeg tar et år av gangen. Jeg blir her så lenge Gud vil. Jeg vil ikke oppta oppgaven for andre, så jeg reiser når Gud vil det.

Men jeg er Gud evig takknemlig for at jeg får være her.

Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen

Nye elev- medarbeidere i Pioneren

Årets skole-kull er i full gang på misjonsskolen under ledelse av Martin Meland som ny rektor. Endel av elevene har meldt seg som medarbeidere for spalten «Fra Misjonsskolen» og de gir sine første bidrag i dette nr. Her ser vi dem samlet under et av de første «redaksjons-møtene». Bak fra venstre står: Eli Wenche Harjo, Solrunn Nes, Oddbjørn Fåland, Bodil Jakobsen, Frank Stand. Rita Danielsen. Sittende foran fra venstre: Camilla Christens Lars Hoem, Hans Otto Bråthen, Roar Andresassen og Edvin Rosslund.

Tre brødre fra Kenya

Tekst/foto: Sigurd Sørhus

Dette skoleåret har vi tre brødre fra Kenya på bibelskolen i Sarons Dal. De kommer fra Meru ved Kenyafjellet. Arbeidet i dette området ble startet av misjonær Walther Olsen og ført videre av Jan Ernst Gabrielsen, Jan Erik Stenersen og flere andre. Menighetene, som er et resultat av dette arbeidet, har et felles råd, en komité som binder de ca. 600 menighetene sammen i East Africa Pentecostal Churches. (EAPC)

Disse Kenya-brødrene som nå er elever ved bibelskolen, har vært misjonærer i sitt eget land. De har forkynt Jesus i stadig nye områder og grunnlagt mange nye menigheter.

Justus K. Ringera har grunnlagt 10 nye menigheter i Meru-området. Det er sterke menigheter og er blant de fremste når det gjelder selvunderhold. Noen steder har de også fått opp permanente kirkebygg. Justus er nå pastor for den største menigheten i EAPC, med en stor kirke i Meru by.

Gerald Rukangu og en annen evangelist var de første som krysset Tanalven og forkynte evangeliet i blant Kambafolket i Ukambany. De har grunnlagt 52 nye menigheter og Gerald er nå leder i dette området. Han var kontaktmann for et team fra bibelsko-

Gerald, Justus, Geoffrey, Meland, Rasmussen og Kolshus leder i lovsang i en av bibeltimene.

len da de virket i hans område vinteren 1979.

Geoffrey Muthinja er en ung mann fra Calvarykirken i Meru, der han har vært ungdomsleder. Han ledet Litteratursenteret i Meru i et år og har drevet evangelisering sammen med ungdomsteam.

EAPC har hatt et nært samarbeide med Troens Bevis i mange år. Aril Edvardsen har hatt store kampanjer der og mange andre har vært på besøk eller har virket der. Flere ganger har også brødre derfra besøkt Norge.

Vi har også tidligere hatt en elev fra Meru, Joseph, som var her sammen med to andre brødre fra Kenya.

Vi tror det er verdifullt med slike utvekslinger og vi har sett at tiden her på bibelskolen er en modningstid for dem. Det afrikanske innslaget er også

LEGG MERKE TIL DETTE!

Dersom du føler for å støtte våre kenyanske brødre — så kan du bruke vårt gironummer som er: 562 09 35 eller send din hjelp på annen måte, merket «til støtte for de kenyanske elevene». Vi ber om DIN hjelp her — fordi vi må totale hele oppholdet for dem, da ellers ikke ville vært mulig for dem å få tatt denne skolen.

Herren skal velsigne deg rikelig igjen — og hjertelig takk.

Marit K. Rasmussen

berikende for oss. Vi tror derfor at du vil glede deg over å få være med og spleise på det som det koster å ha dem her på skolen.

Paul Almy
intervjuet av
Eli W. Hajo
Foto: Sigurd Sørhus

Paul Almy ble frelst da han var 18 år gammel på et møte med Kathryn Kuhlman. Gud ledet ham siden til Frankrike hvor han har arbeidet ved et Ten Center. Almy har bl.a. arbeidet med homoseksuelle, men han ønsker nå å dele med alle det Gud har lagt på hans hjerte.

— Hvilket budskap er det du gjerne forkynner?

— Vi vet alle at Jesus bar vår synd på sitt legeme på korset, derfor er jeg fri. Men dette er sannheten, Gud har talt gjennom Bibelen at vi er fri fra synd.

Vi gravla vårt gamle syndelegeme i dåpen. Vi er oppreist til et nytt liv i Kristus.

— Hvordan kan man oppleve å bli løst fra synd?

— Gjennom kjennskap til Jesus. Vi

Fri i Kristus

Paul Almy har besøkt Misjonsskolen som gjesteforeleser. Her er han i aksjon i klassen.

trenger mer erfaring og kjennskap til sannheten. Jesus sier selv i Joh. 8:32 — og dere skal kjenne sannheten og sannheten skal sette dere fri.

Vi kan ikke tale sannhet uten å kjenne den. Men vi skal kjenne sannheten og det skal være vår styrke. Dersom du har mottatt Jesus og bedt ham bli Herre i ditt liv, da er du fri. Fengselsdøra er åpnet og du kan gå ut i friheten om du vil. Men frihet er også ansvar, når vi er satt i frihet er vi selv ansvarlig for vår synd.

— *Hva tror du er løsningen på skyldfølelsen, som så mange lider av i dag?*

— Jeg har ingen løsning uten Jesus og hans syndstilgivelse. Menneskene må tro på Jesus og innse at de er tilgitt i Jesus og kan leve for Gud. Vi hjelper ingen med å synes synd på dem. Vi må fortelle at Gud er kjærlighet og at han elsker dem. Tit. 3,4-5: Gud frelste også oss av bare nåde, det var ingenting i oss selv som førte oss til sannheten, bare Guds kjærlighet.

La oss derfor ikke ha fariseerens holdning. At Gud frelste oss har ingenting med vår godhet å gjøre. Gud utvalgte det som er dårlig i verden for å gjøre det vise til skamme. Derfor har vi ingenting å rose oss av, men vi skal tale sannheten i ydmyk kjærlighet så mennesker kan bli fri.

PAUL ALMY

D-210 Hvordan behandle synd
Her underviser Almy utfra Guds ord, hvordan vi skal behandle synd i vårt eget liv. Et sentralt og viktig budskap fra den kjente bibellærer og Ten Center arbeideren.

D-87 OM PRØVELSER
er to møteopptak på en kasset. Denne kassetten har vært til oppmuntring og hjelp for mange. Solid og praktisk undervisning.

Kr. 20,00 pr stk.

Bestill fra:

Møte med nye elever

Tekst: Camilla Christensen

Foto: Oddbjørn Fåland

Bibelskolen er i full gang med et nytt årskull, vi har snakket med noen de de nye elevene.

Familien Aashild og Håkon Strømsnes, med barna Linda Kristin og Kenneth, kommer fra Askøy, utenfor Bergen.

— *Var det vanskelig for deg Håkon å få permisjon fra arbeide for å begynne på misjonsskole?*

— Jeg jobbet i Televerket og der får en vanligvis ikke permisjon. Vi ba begge over det hvis det var Guds vilje at vi skulle på Bibelskolen, så måtte vi få permisjon og alt legge seg til rette. Den første gange ble det avslag, men rett etterpå gikk det i orden, og da tok vi det som et tegn på at vi skulle begynne.

— *Hvordan var det for dere å flytte hit med hele familien?*

— Vi grublet med det samme over hva vi hadde begitt oss ut på, men Gud gav oss fred over det hele.

Det var vanskelig å flytte i fra huset og de materielle tingene som vi var så vant til å ha rundt oss. Vi måtte be til Gud at han skulle løse oss i fra det; og slik opplever vi det.

— *Hvordan fungerer familielivet her på skolen syntes dere?*

— Det fungerer meget bra. Barna har funnet seg godt til rette og roet seg.

— *Dere har tidligere vært ute i arbeidslivet, hvordan føles det å sitte på skolepulten igjen?*

— På en måte føles det rart, for vi er ikke vant til det, men det er godt å koble ut i fra arbeidet å invie seg for Jesus et år. Dette blir et sabbatar for oss.

— *Hvilke forventninger har dere til dette skoleåret?*

— Vi tror det kommer til å gi oss mye. Gjennom dette året tror vi at Gud skal åpenbare klarere sin vei med oss. Det må bli hans vilje med våre liv.

Vi har også tatt en prat med to andre elever ved skolen. Kjell Over Karlstad som er gift og kommer fra Magnor, og Christine Reuter fra Geilo.

— *Hva var det som fikk deg til å søke på Bibelskolen i Kvinesdal, Kjell Ove?*

— Jeg var veldig opptatt med jobben og materielle ting, det tok faktisk all min tid.

For et år siden merket jeg at Den Hellige Ånd ville at jeg skulle ta et valg. En kveld jeg satt hjemme, sier kona plutselig: Hvorfor søker du ikke på Bibelskolen i Sarons Dal?

Vi ba over saken og jeg kjente at det var Den Hellige Ånds ledels.

Da jeg om inn sok jeg det som et tegn på at jeg skulle begynne.

— *Hvordan syntes du det er å være her, når familien din fortsatt er på Magnor.*

— Det er uvandt for meg å være adskilt i fra familien, og det er et savn. Helldigvis flytter de ned, i midten av måneden, det ser jeg fram til.

— *Du har jo også tidligere vært ute i arbeidslivet. Hvordan føles det å sitte på skolepulten igjen?*

— Det føles uvandt. De første dagene følte jeg meg helt malplassert, men etter ganske kort tid stortrives jeg.

— *Hvilke forventninger har du til dette skoleåret?*

— Da jeg søkte på skolen hadde jeg

Fortsettelse side 23

Familien Strømsnes, Aashild, Kenneth, Håkon og Linda Kristin trives godt som familie i skolemiljøet i Sarons Dal.

HUSMENIGHETER

Et hverdagsfellesskap

Dere som ønsker å leve sammen i den husmenighet, må bo så nær hverandre at dere kan ha en naturlig daglig omgang med hverandre. Ordet «hverdagsfellesskap» peker på at dere ikke bare bør treffes i kirken på søndagene, men også være sammen på hverdagene, — ja, helst ha kontakt hver dag.

Et såkalt borgerlig liv betyr isolasjon, som i sin tur avføder velstand som målsetning. Dere må bryte med denne livsstilen. Praktisk betyr dette at dere må åpne øynene og oppdage de Herrens disipler dere er naboer med. For noen av dere kan det også betyr at dere må selge huset, si opp leiligheten og jobben og skaffe dere ny boplass og et annet arbeid i det boligstrøket, den boligblokken eller grenda hvor de bor som dere hører naturlig sammen med.

I den første kristne tiden hadde de et annet sosialt mønster enn vi. De holdt sammen slektvis og i storfamilier. Hos oss vil det naturlige være at en del enkeltpersoner og familier holder sammen og treffes mest hos dem som har best plass. Det enkleste er selvfølgelig om alle tilhører samme menighet og går til den samme kirken på søndag. Men det kan også fungere fint i en husmenighet hvor dere er tilknyttet forskjellige menigheter.

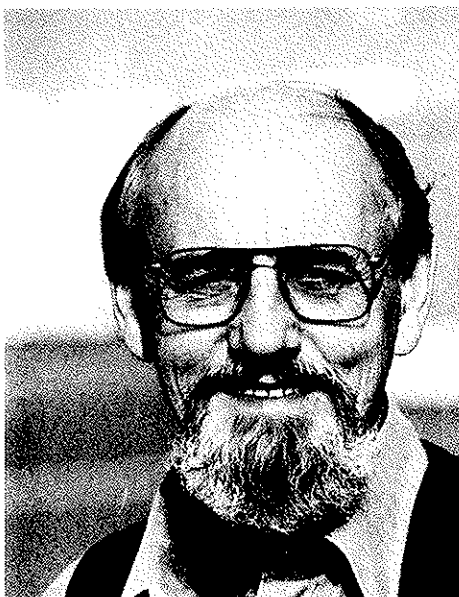
Et omsorgsfellesskap

Hverdagsfellesskapet er en forutsetning for omsorgsfellesskapet. Dere må jo vite om hverandre. Det er ikke nok om dere bare nikker til hverandre i kirkebenken på søndag. Dere må være innstilt på å gi hverandre sjelesørgerisk hjelp, be inderlig for hverandre, gi varme og kjærlighet når noen har det vondt, salve og be for de syke og være særlig oppmerksom på de svakes behov.

Omsorgen gjelder også den praktiske siden. Noen orker ikke å holde huset rent og trenger hjelp en gang i uken. Andre klarer ikke husleien en måned og trenger kanskje hjelp med å få orden på økonomien. Dere må hjelpe hverandre med tiendepengene eller offergaver utover tienden.

Dere forstår sikkert at det krever mer ydmykhet for å ta imot enn å gi hjelp. Et sted rykket en flokk inn i et hus med bøtter og skurekoster for å

Edin Løvås:

gjøre hovedrent. Etter jobben forman- te de familien i huset til å holde det rent og ryddig omkring seg. For — sa de — det er et dårlig vitnesbyrd med så mye skitt og rot. Familien tok imot formaningen, og luften ble renset for sur kritikk.

NT's ord om varme, omsorg og kjærlighet har sin forutsetning i at disiplene lever sitt liv sammen, slik vi gjør det i en husmenighet.

Et disippelfellesskap

Legg merke til følgende: Dere kan bo så nær hverandre at dere virkelig lever sammen i et hverdagsfellesskap, og dere kan vise hverandre all mulig omsorg og kjærlighet, men likevel bare bli en sosial klubb. Derfor må fellesskapet i første rekke ha karakteren av et disippelfellesskap. Jesus er midt iblant dere. Dere er en krets omkring Kristus. Og dere er kalt til å utforme et miljø hvor dere hele tiden kan glede dere over dette.

Men vær realistiske også her. Stol ikke på at en varm følelsesbølge og jubelen over at Jesus lever og er hos dere vil være like konstant bestandig. Det er med grupper som med individer: følelsene svinger. Velsignelsens tider skifter med tørrere perioder. Bl.a. derfor gir vi dere det råd å bruke former og metoder som kan holde tanken på Jesu nærvær levende. Gjør dette på en be-

stemt og bevisst måte. Si til nye som kommer til, at «slik har vi det», så det ikke er noen tvil.

Vi vil råde dere til å legge vekt på følgende tre ting: Alle som er med i husmenigheten deres bruker tid til å være alene med Jesus som en del av sin årsrytme. Jesus drog opp fjellene til stillhet og bønn. Dere kan ikke leve som hans etterfølgere uten hans metoder. Dernest: Bruk en daglig, personlig Jesusmeditasjon, om det så bare er for noen få minutter. Bruk heftet «Hundre Jesus-meditasjoner». Etter hvert som dere lever dere inn i Jesus-tekstene, vil dere oppdage at kjærligheten til Mesteren øker, og trangen til tilbedelse strømmer på.

Bruk kjærlighetsmåltidet! Dette er vårt tredje, viktige råd. De første kristne kunne ikke klare seg uten dette måltidet. Og dere kan det heller ikke, om dere skal være en disippelflokk.

Et kjærlighetsmåltid er et enkelt måltid med nattverd. Om ikke kalken og nattverdfatet står midt på bordet, så er det heller ikke noe kjærlighetsmåltid i nytestamentlig forstand. Les om dette i boken «Disipler».

Kjærlighetsmåltidet kommer ikke istedenfor nattverden i kirken. Vær trofaste nattverdgjester i deres egen menighet. Men kom også sammen en gang i uken til kjærlighetsmåltid i husmenigheten.

Syng og spill og dans gjerne for Herren, om dere blir riktig glade.

Ta helst med dere noen fra en annen husmenighet eller disippelflokk den første gangen. Dere trenger helt sikkert noen praktiske råd.

«Disippelflokk» og «disippelfellesskap» er vakre ord, med nytestamentlig klang. Bruk disse ordene når dere vil klargjøre for dere selv og for andre hva en husmenighet er.

Et omvendelsesmiljø

Dette nøkkelordet forteller at en husmenighet ikke er et lukket, eksklusivt miljø. Det står åpent for uomvendte, søkende mennesker. Og dette blir naturlig, fordi hverdagsfellesskapet nettopp omfatter hverdagen hvor dere omgås på vanlig vis. Dere er sammen i naturen, mosjonerer og driver idrett sammen og har mye moro. I dette avslappede miljøet vil dere få tid til å omgås også uomvendte venner. Dere kan vente med samtalen om de åndelige spørsmålene til de selv be-

gytter å sprørre etter «dette med Jesus, som jeg forstår er det viktigste for dere». Eller dere kan ta den uomvendte til side for en åndelig samtale, fordi dere kjenner at nå er det modent for en slik prat. Og dersom dere får be sammen om frelse, kan dere innby vedkommende til neste kjærlighetsmåltid. På den måten kan den nyomvendte få en naturlig anledning til å bekjenne seg til Kristus.

Når det gjelder samtalene med uomvendte mennesker, vil vi be dere være oppmerksom på hvilken pedagogikk eller linje for undervisning dere bruker. Kjør ikke slendrianmessig fram.

Husmenigheten er — som sagt — en disippelflokk, dvs. konsentrasjonen ligger ved Jesus som person. Og vi mener at samtalene med uomvendte, søkende mennesker også må dreie seg om Jesus.

En husmenighet kan ikke leve et sunt liv om den blir en isolert gruppe. Den indre oppbyggelsen må gå hånd i hånd med et målbevisst, hardt arbeid for å vinne andre og fostre nye disipler. Dette er livslinjen. Ta det med i planene fra første øyeblikk.

Et karismatisk lederskap

Vi kan skille mellom et institusjonelt og et karismatisk lederskap. Karisma betyr jo nådegave. Når institusjonenes formenn, kasserere, sekretærer o.s.v. kommer sammen til styremøter, faller hele det åndelige livets virkeligheter lett utenfor. Konsentrasjonen blir liggende ved selve organiseringen og ved økonomien. Det karismatiske lederskapet er skildret i NT, og betegnelsene er bl.a. hyrder, lærere, profeter, evangelister.

Også det karismatiske lederskapet organiserer. Men forskjellen forstår dere om dere tenker på hvordan hyrdene tar ansvar for sjelesorgen og sørger for at alle i husmenigheten får sjelesørgisk hjelp, hvordan evangelistene tar ansvar for og leder omvendelsesarbeidet, mens lærerne tar hånd om undervisningen.

Guds ord forteller at alle Herrens disipler har en eller flere nådegaver. Og lederne kan oftest komme til klarhet over sin gave og tjeneste ved å rådføre seg med de andre i husmenighetene. De ser hvordan den enkelte fungerer. Dere som forstår at Herren kaller dere til ledere, kan stille dette spørsmålet til dere selv: I hvilken situasjon er jeg mest effektiv og samtidig mest avspent og glad? Svaret på dette kan peke ut gaven og tjenesten. De som kjenner at det er lett og naturlig å snakke med uomvendte og lede dem til Kristus, er kanskje evangelister. De som folk kommer til når de er i nød, og som har evne til å leve seg inn i andres situasjon, er kanskje hyrder o.s.v.

Brev fra leserne

Denne spalten er åpen for kommentarer fra leserne til stoff vi bringer i PIONEREN.

Vi bringer her noen utdrag fra brev til vår ekspedisjon den siste tiden:

Jeg er ny abonnent på Pioneren. Jeg har nettopp lest nr. 4 og syntes det var så fantastisk godt, undervisende, inspirerende og meget mere, at mange andre her på Bornholm og i Danmark ville få glede av å lese Pioneren. Jeg vil tegne noe gave-abonnement og ber om å få noen prøve nr. av Pioneren tilsendt så jeg kan tegne nye abonnenter.

Takk for det åndens tidsskrift som Pioneren er i tiden. Jeg og min mann og flere andre søsken i troen har hatt rikt åndelig utbytte av å lese det. Må Guds velsignelse og visdom hvile over dere vidre i arbeidet.

En søster fra Bergensdistriktet

Vi forstår det samlede tekstmateriale slik at kvinner så vel som menn kan være bærere av ledergaver.

NT taler om underordning og lydighet når det gjelder lederskap. «Vær lydige mot deres ledere og rett dere etter dem», står det. I overensstemmelse med dette regner vi med at det er nødvendig med et fast og bestemt lederskap i husmenighetene. Samtidig vil vi like sterkt understreke at lederne ikke skal herske, men være de fremste tjenerne, etter Kristi ord og eksempel. Vi vil også alvorlig advare mot maktmennsker (psykopater). Slike mennesker er syke. De nesler seg gjerne inn i religiøse miljøer fordi de der lettest kan kreve underkastelse og finne tilfredsstillelse for sitt maktbegjær.

Regn med at dere kan få mostand

Jeg har den glede å være abonnent på Pioneren, som jeg syntes er et blad midt i blinken i vår tid. Derfor sender jeg en liste over navn jeg ønske dere skal sende prøvenr. til.

K.A. - Gjøvik

Jeg takker for et inspirerende og oppbyggelig blad, etter min mening det beste i landet av sitt slag. Jeg skal studere 12 mnd. i USA og vil ha bladet tilsendt der.

T.A.

Jeg er en av de heldige som har fått Pioneren som gaveabonnement. Et godt, oppbyggelig og inspirerende blad med virkelig innhold.

T. G. - Rolvsøy

Pioneren er et av de beste kristne blad jeg har lest, og jeg har tilbakelagt 73 år av livet. Takk for Pioneren og de velsignede lesestoff til de mange hjem.

M. H. - Langhus

Jeg sender dere en stor takk for det vidunderlige bladet Pioneren, som jeg leser med stor glede og interesse. Jeg har det store ønske at bladet må bli lest av fler og fler av det danske folk, send meg prøvenr. som jeg kan dele ut til trossøsken.

L.L. - Vejle

når dere vil samle dere i en husmenighet. Man vil kanskje si at dere splitter eller at dere holder dere for mye sammen, at dere isolerer dere eller at dere er for mye utadvendte. Man vil si at dere er imot den etablerte kirken eller at dere er for kirkelige o.s.v. Gjenomtenk tingene og forbered dere på å svare for dere, men husk at det er det liv dere lever, som er det beste svar. Framfor alt: Bli ikke sure mot kritikere. Møt dem med kjærlighet. Og styrk dere i troen på at husmenigheten er den formen for fellesskap som skildres i NT. Be om kjærlighet til hele Guds folk og alle Herre Jesu disipler. Hold det store perspektivet klart. Guds rike — som er Jesu kongedømme — omfatter alle Herrens disipler.

NESTE NUMMER

48 sider fylt av reportasjer, intervjuer, fostrende undervisning, informasjon og inspirasjon til rikere kristenliv!

- Edin Løvås i nærbylde
- Møte med Helene Thorsell
- Helene Thorsell: Hjemmets bønnetime
- Intervju med kirkevekstforskeren Donald McGavran.
- Kevin Peritta: TV-tilskuer mens livet passerer.
- Hvorfor vente til vi gifter oss?
- «Forsiktig høyeksplosivt». Hvordan møte aggresjon.
- Helge Storset: DHÅ's gave idag. Art. III.
- Aril Edvardsen: Slik jeg ser det . .
- Sven Nilsson: «Om å leve i menigheten» II
- Leif Jacobsen: «De åndelige gaver» III
- Rolf Erik Janøy: «Omsorgsringer» i praksis. Art. II
- Glimt fra «åndelig lederskapskonf. i Arendal.
- Kort møte med Harald Brede-sen.

PIONEREN

FOR FELLESKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

Send ikke penger nå. Du vil få tilsendt eget giro-kort for 1981 (kr. 30,00) senere.

NYTT abonnenter
GAVE abonnement

Klipp ut bestillingskortet

**Bli
abonnet**

Fyll ut

klipp ut

**Postlegg
gratis**

IDAG

Vennligst sendt PIONEREN til:
(Skriv TYDELIG — med blokkbokstaver)

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

Navnet på GIVEREN som ved
GAVE-ABN. skal ha regning

Navn _____

Adresse _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

BREV

SVARSENDING

Avtale nr. 405000/23

PIONEREN

N-4480 KVINESDAL
NORGE

Kan sendes
ufrankert
i Norden
Adressaten
vil betale
porto

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

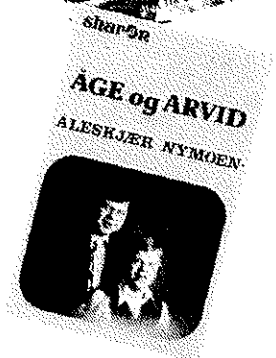
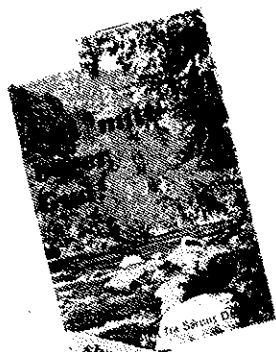
OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLY
send oss gammel o

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8

Sangkassetter fra SHARON

Ant.	Nr.	Artist:	Tittel:	Pris:
.....	SH 874	BJØRNAR HEIMSTAD	»Etter mange år»	kr. 45,—
.....	SH 900	LENNART LARSSON	»Der roser aldrig dör»	kr. 50,—
.....	SH 917	ARNE MARTINSEN	»Fred og glede»	kr. 45,—
.....	SH 918	AGE og ARVID	»Født på ny»	kr. 45,—
.....	SH 940	KÅRE EDVARDSEN	»Jeg syng vil om Golgata»	kr. 45,—
.....	SH 970	SANGER FRA STEVNET —79	»Fyll mitt beger Gud»	kr. 35,—
.....	SH 987	ARIL EDVARDSEN	»Hvorhen jeg vandrer»	kr. 45,—
.....	SH 1016	AUD KARIN HAUGEN	»Trygg jeg hviler»	kr. 45,—
.....	SH 1017	EIVIND EDVARDSEN	»Alt ble forandret»	kr. 45,—

Ved kjøp av minst 3 kassetter av samme tittel gis 32% rabatt.
Bestill de ønskede kassetter idag. Vi ekspederer straks!

Navn:.....

Adresse:.....

Postnummer:.....Poststed:.....

Bestillingen sendes til **LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL.** Telf. (043) 50419.

